

Köleliğe ve katliamlara karşı DİRENİŞ!

Son yıllarda yaşanan ve katliam boyutuna varan iş cinayetleri, sermaye düzeni tarafından yaratılmak istenen çalışma rejiminin de ipuçlarını veriyor. Soma'da yüzlerce işçiye mezar olan maden ocağı, Torun Center inşaatında yaşanan kıyım ve son olarak Ermenek'te işçilere diri diri mezar olan maden ocağı, taşeron çalışmanın yaratacağı ağır sonuçları çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermiş bulunuyor.

Sömürü çarkları arasında ezilen ve her geçen gün gündeme gelen yeni saldırılarla öfkesi bilenen işçi sınıfı; mevzi direnişlerle kendisine bir çıkış yolu arıyor. Ağır ve yıpratıcı çalışma koşullarına, işçi cinayetlerine, düşük ücretlere ve kölelik dayatmalarına karşı yüzünü mücadeleye dönen işçiler; grevlerle, direnişlerle ve fabrika işgalleriyle sermayenin karşısına dikiliyor. » 2

Şanlı bir Ekim gecesinde bulutları ateşle dağıtan uluslararası proletaryanın kızıl rüzgârı » 26

Adalet'ten Ak'a; saraylar kağıttan kuledir!

Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı konutu Ak Saray kibrin, zulmün, katliamın simgesidir. Beyazın temizliğiyle değil, savaş kararlarıyla, işçi kanı dökülmesine hizmet edecek yasaların imzalarının atılmasıyla anılan yer olacaktır. » 5

Sömürü çarkları arasında tarım işçisi olmak...

Tarım işçilerinin çalışma ve yaşam koşulları sömürü düzeni gerçeğini oldukça net özetlemektedir. Tarım işçileri, sadece yevmiye karşılığında çalışıyor. Güvenli olmayan araçlarla, kimi zaman traktör römorklarıyla tarlalara gidiliyor. » 7

Taşeron köleliğine ve işçi katliamlarına karşı direniş!

Krizlerin pençesinde can çekişen kapitalist dünya düzeni, içinde bulunduğu bu durumun ağır yükünü on yıllardır işçi ve emekçilerin sırtına yüklüyor. Dünya ölçeğinde uygulanagelen neoliberal politikalar ve acı reçetelerle işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamı adeta cehenneme çevrilmiş bulunuyor.

Bugünün dünyasında ve Türkiye'sinde işçi ve emekçiler açlık sınırının dahi altında ücretlerle, esnek ve kural dışı çalışma koşullarına mahkum edilmiş durumda. Ağır ve yıpratıcı çalışma koşullarıyla yoğun emek sömürsünün bizzat uygulandığı fabrikalar, bugün birer ölüm kampını andırıyor. Hemen her gün bir yerlerden işçi ölümleri haberi geliyor.

Dün Osmanlı döneminde ve cumhuriyetin ilk yıllarında "İş Mükellefiyeti Kararnamesi" vb. uygulamalarla tarım, maden, inşaat gibi sektörlerde işçiler silah zoruyla çalıştırılıyorlardı. Tamamen egemen sınıfların ihtiyacı ve sermaye birikiminin büyütülmesi amacıyla hazırlanan bu türden kölelik yasaları nedeniyle her gün onlarca işçi yaşamını yitiriyordu. Silah zorunun olmadığı günümüz Türkiye'sinde ise açlık, yoksulluk ve işsizlik tehdidi; üç kuruş ekme parası için işçileri ölüm madenlerine inmeye, yüksek kulelerin tepesine çıkmaya, tersanelerde kum torbası olarak kullanılmaya mecbur bırakıyor. İşçi cinayetleri ise adeta katliam boyutlarına ulaşmış bulunuyor.

Kapsamlı yıkımın gerisinde saldırı programları yer alıyor

Kapitalizmin '70'li yıllarda başgösteren krizi, dünya ölçeğinde işçi ve emekçileri hedef alan kapsamlı yıkım saldırılarının da tırmanmasına zemin hazırladı. Burjuvazi, yaşanan krizi milyarlarca emekçinin sırtına yıkmak için dünya ölçeğinde neoliberal saldırı programını bu dönemde uygulamaya başladı.

Sınıf ve kitle hareketinin güçlü olduğu, sosyal kaynaşmaların ve toplumsal mücadelelerin giderek sermaye düzenini tehdit eden noktaya ulaştığı Şili, Yunanistan ve Türkiye gibi ülkelerde bu yıkım programlarının uygulanabilmesi için askeri faşist darbeler gerçekleştirildi. Sınıf ve kitle hareketi bu kanlı yolla bastırılarak sermayenin saldırı programlarının önü açılmış oldu.

Bu topraklarda 12 Eylül askeri faşist darbesi de tam da bu amaçla planlandı ve hayata geçirildi. Emekçilerin boynundaki sömürü zincirlerini kalınlaştıracak olan 24 Ocak Kararları da bu yolla uygulanmaya konuldu. Emperyalist merkezlerde neoliberal politikaların Türkiye ayağı olarak planlanan bu adımla ücretler düşürüldü, özelleştirme saldırısının zemini hazırlandı, sermayenin önündeki engeller kaldırılmaya başlandı.

Bu aynı dönem işçi sınıfının örgütleri dağıtıldı, söz, eylem, gösteri, toplanma ve örgütlenme hakkı rafa kaldırıldı. Böylelikle Türkiye sermaye için dikensiz gül bahçesine dönüştürülmüş oldu. 12 Eylül'le birlikte işçi sınıfı; bir yandan örgütsüzleştirilerek, öte yandan ekonomik baskıyla hareketsiz bırakılmak istendi. Tabloyu tamamlayan bir başka boyut ise

siyasal gericiilik oldu. Siyasal atmosferin değişmesi ve gericiiliğin toplumsal yaşam içerisinde giderek etkin bir pozisyon kazanması sınıfın bilincini dumur eden bir başka etkene dönüştü.

Bütün bunlar bir arada sermaye açısından kapsamlı yıkım saldırılarının, o meşhur IMF-TÜSİAD reçetelerinin ve sosyal hakların gasp edilmesinin koşullarını sağladı. Yine '80 ve '90'lı yıllarda özelleştirme saldırısı adeta dizginlerinden boşaldı. KİT'ler bir bir sermayeye peşkeş çekilirken binlerce işçi işsiz kaldı...

Aynı yıkım programları kapsamında işçi sınıfının kazanılmış hakları da yine bu yıllarda bir bir gasp edildi. Sağlık, eğitim ve ulaşım gibi temel sosyal alanlar sermayenin talanına açılırken işçi sınıfının sosyal hakları da kuşa çevrildi. Emeklilik yaşı yükseltildi, SSGSS adı altında işçi sınıfının sosyal güvence alanları daraltıldı, esnek çalışma rejimleri giderek tüm üretim birimlerine doğru yayıldı. İşçi sınıfını parçalayarak atomize eden taşeron çalışma vb. uygulamalar da giderek bu yıllarda olağan çalışma rejimine dönüşmeye başladı.

İşte işçi katliamlarının eksik olmadığı bugünün Türkiye'sinin gerisinde böylesine bir tarihsel arka plan yer almaktadır. On yıllardır uygulanan kapsamlı yıkım saldırıları bir yandan sınıfın kazanılmış haklarını ortadan kaldırırken öte yandan azgın sömürü koşullarıyla birlikte Türkiye'yi adeta bir sömürü cehennemine çevirmişti.

Taşeron sistemi kölelik ve ölüm demektir!

Gelinen yerde işçi sınıfı ve emekçileri yeni ve kapsamlı saldırılar beklemektedir. Bu saldırı furiasının başında ise taşeron köleliğini olağan çalışma rejimine dönüştürmek, kıdem tazminatı hakkını gasp etmek ve bu yolla iş güvencesini tamamen ortadan kaldırmak, işçi simsarlığı anlamına gelen Özel İstihdam Büroları'nı hayata geçirmek yer alıyor.

AKP iktidarı açıkladığı Orta Vadeli Program'la işçi sınıfının son kalan kısıtlı haklarını da ortadan kaldırmayı hedefliyor. Özellikle taşeron yasası işçi sınıfını kölece çalışmaya ve yaşamaya mahkum etmek anlamına geliyor. Zira taşeron çalışma rejimi işçi sınıfı açısından düşük ücret, güvencesizlik, örgütsüzlük, ağır ve yıpratıcı çalışma koşulları nedeniyle iş cinayetlerine kurban gitmek anlamına geliyor. İşte AKP iktidarı hazırladığı OVP ile tam da bu koşulların önünü açmak

istiyor.

Son yıllarda yaşanan ve katliam boyutuna varan iş cinayetleri, sermaye düzeni tarafından yaratılmak istenen çalışma rejiminin de ipuçlarını veriyor. Soma'da yüzlerce işçiye mezar olan maden ocağı, Torun Center inşaatında yaşanan kıyım ve son olarak Ermenek'te işçilere diri diri mezar olan maden ocağı, taşeron çalışmanın yaratacağı ağır sonuçları çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermiş bulunuyor.

Taşeron köleliğine ve işçi katliamlarına son vermek için daha çok Greif!

Bütün bunlarla birlikte, sömürü çarkları arasında ezilen ve her geçen gün gündeme gelen yeni saldırılarla öfkeli bilenen işçi sınıfı; mevzi direnişlerle kendisine bir çıkış yolu arıyor.

Ağır ve yıpratıcı çalışma koşullarına, işçi cinayetlerine, düşük ücretlere ve kölelik dayatmalarına karşı yüzünü mücadeleye dönen işçiler; grevlerle, direnişlerle ve fabrika işgalleriyle sermayenin karşısına dikiliyor. Bunun en güncel ve güçlü örneği ise taşeron köleliğine, ağır çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı fabrikalarını işgal eden Greif işçileri oldu. Greif işçileri taşeron çalışma rejimine ve kölelik koşullarına karşı verilmesi gereken mücadelenin adeta manifestosunu yazdılar. Sermayenin ve onun hizmetine koşan sendika kahyalarının ezberini bozdular. İcazetçi, uzlaşmacı ve pazarlıkçı "mücadele" anlayışını darbeleyerek fiili-militan ve meşru mücadele yolunu tuttular.

Greif işgali, devrimci sınıf hareketi açısından yeni bir dönemin de kapılarını araladı. Greif direnişi 44 taşerona bölünmüş bir fabrikada işçi sınıfının inisiyatifinin geliştirildiğinde, taban örgütlenmesinin başarıyla hayata geçirildiğinde ve doğru bir eylem çizgisi uygulandığında sermayenin ve ona uşaklık edenlerin acz içerisinde kaldığını göstermiş oldu.

İşçi sınıfının ve sınıf mücadelesi veren ilerici-devrimci güçlerin bu devrimci işçi eyleminden öğreneceği çok şey var. Özellikle de taşeron köleliğine karşı verilen mücadele açısından. Tam da bu nedenle Greif deneyimini çok daha yakından irdelemeli, ondan öğrenmeli, taşeron köleliğine ve işçi katliamlarına karşı Greif'in açtığı yoldan mücadeleyi geliştirmeliyiz. Zira yeni dönemi kucaklamanın ve kapsamlı yıkım saldırılarını geri püskürtmenin yolu buradan geçmektedir.

Kapitalistlerin serveti, emekçilerin sefaleti büyüdü!

Ekonomist Dergisi, Türkiye'nin en zengin kapitalistlerini açıkladı. Yapılan açıklama kapitalistlerin bu yıl da büyüdüğünü gösterdi. Türkiye'de koçbaşı olan kapitalistlerin sermayeleri 2014 yılında da büyüdü. Milyonlarca işçi ve emekçinin payına ise daha yoğun sömürü ve insanca yaşamaya yetmeyen ücretler, iş cinayetleri düştü.

Ekonomist Dergisi'ne göre sermayenin koçbaşıları AKP'nin de tam desteğiyle yerlerini korudular. Türkiye ekonomisi son 10 yılda iki kattan fazla büyürken, en zenginleri servetlerini dört kat arttırdılar. Araştırmaya göre, son 10 yıldır Türkiye'nin en zengin aileleri 2 milyar dolar seviyesinde olan servetlerini 8 milyar dolar seviyesine çıkardılar.

Türkiye'de en hızlı büyüyen ailelerin başında Koç, Sabancı ve Şahenk aileleri geliyor. Türkiye ekonomisinin büyüme oranını kapitalistlerin büyüme oranı ikiye katladı. Milyar dolarlarca servete sahip olan Türk burjuvaların sayısı da arttı. En zengin yüz Türk kapitalistin serveti 2014 yılında 87 milyar dolara ulaştı. Geçen yıl en zengin yüz Türk kapitalistin serveti 56 milyar dolardı. Yani kodamanların servetlerine bir yılda 31 milyar dolar eklendi.

Emekçilerin kanlarını dökerek büyüdüleri!

Kapitalistler işçi sınıfının emeğinden ve hayatından çararak büyüyorlar. Bu sayede milyarlar listesindeki burjuvaların sayıları artıyor. İşçi ve emekçiler payına ise sefalet, açlık, yoksulluk, aşırı çalışmaktan ve önlenemez hastalıklardan, iş kazalarından ve savaşlardan dolayı ölüm düşüyor.

AKP iktidarı sermayeyi koruyan politikalarda sınır tanımadı. Bu sayede sermayedarların varlıkları büyüdükçe büyüdü. İzlenen neoliberal politikalar kapitalistlerin kasasının dolmasına yol açarken işçi ve emekçilerin sefaletinin büyümesi sonucunu doğurdu. Kapitalistlerin servetleri arttıkça emekçilerin sefaleti, gelir adaletsizliği de arttı.

TÜİK'in yüzde 20'lik dilimler halinde hane halkı gruplarının gelir durumu göstergeleri servet ve sefalet kutuplaşmasının göstergesi olarak kayıtlara geçti. En yüksek gruptaki yüzde 20'lik dilim içinde yer alan gelir sahipleri toplam Türkiye gelirinin yüzde ellisine sahipken, en düşük gelire sahip olan yüzde 20'lik grubun geliri yüzde 5'e geriledi. Yani en yüksek gelir grubunun geliri, en düşük gelir grubunun gelirini ona

katladı.

OECD Türkiye'nin Meksika'dan sonra en yüksek gelir adaletsizliğinin yaşandığı ülke olduğunu açıkladı. Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP) tarafından yıllık olarak hazırlanan İnsani Gelişim Endeksi Türkiye'deki insani gelişmişlik düzeyinin ne denli geri olduğunu da ortaya koydu.

OECD'nin sosyal adalet göstergeleri açısından Türkiye'nin durumunun çok daha kötü olduğunu da tescil etti. Öyle ki, 31 OECD ülkesinde sosyal adalet göstergesinin ağırlıklı ortalaması 6.67 iken Türkiye 5 puanın altında kaldı ve 4.19 ile son sırada yer aldı. Böylece Türkiye OECD'nin en sosyal adaletsiz ülkesi olarak tescillenmiş oldu.

İşçi kanıyla büyüyen Türkiye kapitalistleri tablosunda kârlarına kâr katan 100 burjuvanın hemen hemen hepsi yer alıyor. Onlar, işçi sağlığı ve güvenliği için alınması gereken önlemleri almadılar, bu önlemleri almak için yapacakları harcamaları kasalarında tuttular. Kısacası, en zengin 100 Türk sıralaması içinde yer alan kapitalistlerin hemen hepsinin elinde işçi kanı var. Örneğin Türkiye'nin 89. zengini Yazıcı Ailesi'nin

elinde Adil Kurucu adlı işçinin, 81. zengin olan M. Nazif Günal'ın elinde Salih Adıyan adlı işçinin, 78. zengin olan İbrahim Çeçen'in elinde Nurettin Kaltakçı adlı işçinin, 70. zengin olan Avni Çelik'in elinde Mustafa Kışanak adlı işçinin kanı var.

Eşitsizliğin kaynağı kapitalizm!

Dünya ve Türkiye'ye ilişkin eşitsizlik ve adaletsizlik göstergeleri kapitalist üretim tarzının artık değer sömürsü üzerinden sınıfsal bölünmüşlüğü can yakıcı ve yıkıcı sonuçlarıdır. 250 yıllık kapitalizmin insanlara iddia edilen aksine sınıfsal sömürü, yoksulluk, eşitsizlik, adaletsizlik ve savaşlar dışında bir şey vermediğinin göstergeleridir. Bu sonuçları doğuran şey, toplumdaki diğer sömürü ve ezme biçimlerinin üzerinde, artık değer sömürsüne, kâr maksimizasyonu için üretime ve çevreyi tahrip eden, işçi ve emekçileri baskılamaya dayalı kapitalizmin bizzat kendisidir.

Türk devleti eliyle de perçinlenen bu kapitalist düzen işçi sınıfının ve emekçilerin sömürsü ve ezilmesi sayesinde ayakta duruyor. Bu da bir yandan servet ve sefalet arasındaki uçurumu büyütüyor. Bir yandan da gelir, eğitim, sağlık, konut gibi konularda ciddi farklılaşmalara, eşitsizliklere ve adaletsizliklere yol açıyor.

Kapitalizm ve kapitalist devlet, bu eşitsizlikleri hem yeniden üretmekte hem daha da derinleştirmektedir. İktisadi krizlerse bu eşitsizlik ve adaletsizliği daha da arttırmaktadır. İşçi ve emekçiler gelir uçurumuna ve katlanan milyarlarca tablosuyla artan sefaletlerine son vermek için harekete geçmelidirler. Emeğin korunduğu sosyalizmi kazanmak için devrimci sınıf mücadelesini büyütmelidirler.

Ücretsiz sağlık yalanı çöktü!

Sermaye devletinin dümenindeki AKP'nin "parasız sağlık", "özel hastanede tedavi imkanı" gibi güzellmelerle hayata geçirdiği GSS, yoksulları vurmaya devam ediyor.

Ücretsiz sağlık vadinin aksine ilaçtan tedaviye birçok kalemdede yüksek artışlar yapılarak sağlık hizmeti bir lüks haline dönüştürüldü. Son olarak hükümetin "yeterli ödenek yok" diyerek yardıma muhtaç 400 bin kişinin sağlık katkı payını ödemediği ortaya çıktı.

Üstelik yasanın yürürlüğe girdiği 2012'den bu yana yoksul olan bu kişilerin sağlık katkı paylarını ödemeleri, ödedikleri payları daha sonra Sosyal Yardımlaşma Vakıfları'ndan geri tahsil edecekleri söylendi. Fakat 2 yıldır alınan 12-50 TL arasındaki bu katkı payları geri ödenmedi.

Valilik ve kaymakamlık bünyesinde bulunan vakıflar da kendilerine bunun için ödenek ayrıldığını söyleyerek ödeme yapamadıklarını belirtiyorlar.

2015 bütçesi savaş, kalekol ve Ak Saray'a!

Ak Saray'a servet harcayanlar, 2015 bütçesinde de savaş ve saldırganlık için milyonlarca lira ayırırken, emekçiye yine sefaleti reva gördü.

İşçi ve emekçilerin vergileriyle kasası dolan sermaye devleti, bu bütçeyi savaş, saldırganlık, ihtişam ve devlet terörü için kullanıyor. Emperyalist merkezlerdeki basın-yayın organlarının da gündemine giren Ak Saray'ın maliyeti ise dudak uçuklatıyor.

TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda 2015 yılı bütçesine ilişkin milletvekillerinin sorularını yanıtlayan AKP'nin Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, Ak Saray'ın maliyetinin 1 milyar 370 milyon lira olduğunu açıkladı.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın makam uçağı Ana'nın maliyetini de açıklayan Şimşek'in verdiği bilgilere göre savaş ve saldırganlık politikalarına 2015 yılında yaklaşık 50 milyar lira harcanacak. Kontra faaliyetlere ve son yıllarda İŞİD gibi çetelere verilen destekle gündeme gelen örtülü ödeneğe 2014 yılının başından bu yana da 874,9 milyon lira harcanırken TOKİ'nin inşaa ettiği kalekollar için harcanacak paranın sadece bu yıl '300-500 milyon lirayı' bulacağını söyledi.

Kamu emekçilerine fark yok!

Kamu emekçilerinin maaşlarına enflasyon farkının verilip verilmeyeceğine ilişkin soruyu yanıtlayan Şimşek, Memur-Sen ile yapılan ve ortaoyunundan ibaret olan toplu sözleşmenin arkasına sığındı. Şimşek, şunları söyledi:

"Bu seneye ilişkin bir fark öngörülüyor. Neden? Çünkü toplu sözleşme yapıyorsunuz. Toplu sözleşmede, sadece 175 liralık brüte bakarsanız o çok kısmi olur. Öğretmenlerimize ayrıca 75+75 lira seyyanen artış sağlandı. Sadece bunun etkisi yanlış hatırlamıyorsam 1 milyarın üzerindeydi. Bu hususu hiç dikkate almıyorsunuz."

Ak Saray 1 milyar 370 milyon lira

Şimşek, daha sonra yeni Cumhurbaşkanlığı uçağına harcanan payın toplam maliyetinin 185 milyon dolar olduğunu belirtti. Şimşek'in verdiği bilgiye göre bütçeden uçağına herhangi bir pay ayrılmadı.

Ak Saray'ın toplam maliyeti ve maliyetin hangi

bütçeden karşılanacağı sorusunu da yanıtlayan Şimşek, 'hizmet binası'nın toplam maliyetinin 1 milyar 370 milyon lira olduğu bilgisini verdi. Şimşek, Ak Saray için şimdiye kadar 963,4 milyon lira harcadığını, yeni yılda ise 300 milyon lira ödenek verileceğini kaydetti.

2015 yılında 'güvenlik' adı altında kullanılacak savaş ve saldırganlık bütçesi ise 2014 yılına göre artış gösterecek. 2014 yılında 45 milyar lira ayrılan savaş ve "terör" ödeneği, 2015 yılında 47,4 milyar liraya çıkacak. Şimşek, 'güvenlik' bütçesinin yüksekliğine ilişkin ise şunları söyledi: "Öyle bir hava estiriliyor ki sanki Türkiye savaşa girecekmiş gibi. Yok öyle bir şey. Biz tam aksine bölgemizde huzur, barış... Bu bölge çok

çektir, Ortadoğu'da çok gözyaşı döküldü"

Kalekollara 500 milyon harcama yapılacak

'Çözüm süreci' ile birlikte hayata geçirilen ve protestolar sırasında birçok kişinin katledildiği kalekollara ise önümüzdeki yıl içerisinde 500 milyon liraya kadar harcama yapılabileceği kaydedildi. Şimşek, kontra faaliyetler ve çetelere aktarılan 'örtülü ödenek' hakkında yaptığı bilgilendirmede ise geçen yıl 990,3 milyon lira, bu yılın ilk 9-10 ayında ise 874,9 milyon lira harcadığını belirtti.

Emekçinin payına yine kölelik düşecek!

Savaş ve saldırganlığa devasa bütçeler ayıran, dinci gerici AKP iktidarının daimi şefi Tayyip Erdoğan'ın Ak Saray'ı için 350 milyon dolar harcayan sermaye devleti, yeni yılda yapacağı sefalet zammı oranını ilan etti.

2015 yılı programına göre, kamu emekçisine, emekliye ve işçiye gelecek yıl verilecek zam yüzde 3'ü geçmeyecek.

Bakanlar Kurulu'nun 2015 yılı programı kararı *Resmi Gazete*'nin mükerrer sayısında yayınlandı. Buna göre, halen brüt 1.134 TL düzeyinde olan

asgari ücret için gelecek yıl yüzde 3 artı 3 zam verilmesi planlanıyor. Asgari ücret, işçi, patron ve hükümet temsilcilerinden oluşan Asgari Ücret Tespit Komisyonu tarafından belirlense de yıllardır süren bu ortaoyununda Türk-İş ağaları bir figüran.

Aralık ayı sonunda açıklanan asgari ücret, programda yer alan oranlar kesinlik taşımasa da şimdiden ilan edilmiş oluyor.

Programda yer alan bilgilere göre, SSK ve Bağ-Kur emekli aylıkları da benzer bir şekilde arttırılacak. Bu kapsamda SSK ve Bağ-Kur emekli aylıkları Ocak ve

Temmuz aylarında sırasıyla yüzde 3.45 ve yüzde 3.63 oranında arttırılacak.

Kamu emekçileri için de AKP yandaşı Memur-Sen'le yapılan "toplular sözleşme" kapsamındaki hükümler geçerli olacak. Asgari ücretin belirlenmesi sürecinde kurulan göstermelik 'masa' kamu emekçileri için de geçerli olacak. Bu çerçevede kamu emekçisi maaşları ve memur emekli aylıkları 2015 yılının Ocak ayında yüzde 3 ve Temmuz ayında yüzde 3.63 oranında artacak. Yüzde 3'ün üzerine gelen 0.63 ise enflasyon farkı olarak kamu emekçisi ve emekliye verilecek.

Adalet'ten Ak'a saraylar kağıttan kuledir

Erdoğan'ın sarayı kapılarını açtı. Başbakanlık konutu olarak inşa edilen ve Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazanmasının ardından görev değişimiyle kendisine tahsis ettiği saray, büyüklüğü, mimarisi, harcanan bütçesi, yasa tanımazlığıyla sermaye düzeninin yeni dönemini simgeliyor.

Ak Saray için şimdiye kadar 963,4 milyon lira harlandı, yeni yıl içinse 300 milyon liralık ödenek verildi. Yani 1 milyar 370 milyon lirayı bulan Cumhurbaşkanlığı hizmet binası Erdoğan'ın verdiği isimle "Ak Saray", esas olarak baskı ve talanın simgesidir. Zira her yönetimin ve dönemin kendine özgü iktidarını tescilleme kültürünün bir uzantısı da binalardır. Bunun için tarih boyunca sınıf savaşları meydanlar, binalarla anılır. Krallıkların fethettiği şehirlerde yaptıkları binalar egemenliklerinin simgesidir.

Ve bugün AKP, sermayeye hizmetiyle bu topraklarda işçi ve emekçileri öğüten sömürü çarklarının en sağlam dişlisi olduğunu ve 2023 hedefiyle emin adım ilerlediğini gösteren bir binayla propagandasını örüyor. "1000 odalı saray" haberleriyle yeni psikolojisi yaratmaya çalışıyor. Bu bina ülkenin dört bir yanının rant için talana açılmasını, doğa katliamlarını, toprak işgallerini temsil ediyor. Topçu Kışlası'ndan acele kamulaştırma kapsamındaki 3. Havalimanı arazilerine Ankara Devlet Mahallesi'ne ve ODTÜ yoluna kadar sayısız hukuksuzluğun tek bir noktada bulunduğu yer, doğa katliamı ile yapılmış Ak Saray oluyor.

Kitlelere "artık bizi hiçbir şey durduramaz" diyen, kendi asalaklarına saray ihtişamının tatlı rüyasıyla artıklarını vaat eden sistem geleceğini inşa ediyor. Elbette Ak Saray orjinal bir proje değil. Emperyalist-kapitalist sistemin yüzyılları bulan işleyişi içinde egemen gücü temsil eden basit bir örnek.

ABD'de daha 1900'de yapımı tamamlanan Beyaz Ev'in yanında Ak Saray'ın ihtişamı sadece büyüklüğünde kalır. Uşağın, efendisinin gücüne ucuz bir öykünmedir zorbalık üzerine inşaa edilen. Bu taklit, Beyaz Ev'e yapılan isim göndermesiyle kendini gösterir. Lakin Anadolu ve Selçuklu mimarisiyle bina inşa etmek yetmez. Emperyalist merkezlerin elinde tuttuğu güç olmadıkça uşak takımının sarayı kötü bir kopya olmanın ötesine gitmez. Beyaz Ev emperyalizmin

"insani temizliğini" simgeleyen, mütevazı görüntüsü olarak sunulur fakat bu beyazlığın altında yatan şey kapitalist kibrin ta kendisidir. İşte bu yüzden, Beyaz Ev ile Ak Saray aynı bakışın ürünüdür. Kibrin, zulmün, katliamın simgesidir. Ama ikisi de beyazın temizliğiyle değil, alınan ve alınacak savaş kararlarıyla, işçi kanı dökülmesine hizmet edecek yasaların imzalarının atılmasıyla anılan yerlerdir.

Berghorf'tan Ak Saray'a talan ve yağma

Bu yanıyla Ak Saray kıyaslanacaksa eğer Adolf Hitler'in Berghorf'u ile değerlendirilebilir. Zira kaba estetik kaygılardan uzak, dağ başındaki Hitler'in Berghorf'u da Ak Saray gibi talan, yağma ve baskı düzeninin simgesiydi. Hitler'in seçim zaferlerini organize ettiği, yazın dinlenmek için 100 Mark'a kiraladığı bir kır evi yükselen iktidarı ile büyümüş ve ülkede yaratılan düzenin aynası olmuştu. Küçük bir kulübe Hitler için büyütülmeye başlandığında Baviera Orman İdaresi, bölgedeki arazisinin 6 bin 700 dönümünü yeni bina yapımına bıraktı. Bu da yetmedi bölgedeki 50 ev yıkıldı. Felçli çocuklara hizmet veren sanatoryum, dağ evi için yıkılan yapılar arasındaydı. Evlerini satmak istemeyenler toplama kamplarına gönderilmekle tehdit edildi. (Hitler'e özenenler de aynısını yapıyor. İstanbul'daki Vahdetin Köşkü'nün yakınındaki 13 ev için İstanbul Büyükşehir

Belediyesi Encümeni'nce alınan yıkım kararıyla aileler uzaklaştırılıyor. Erdoğan'ın Ak Saray'ının dışında İstanbul'da çalışma ofisi olarak düzenlenen Vahdetin Köşkü için yıkım kararı ile bugün toplama kampları olmadığı için yasal olarak bölgeden uzaklaştırılıyor.)

Hitler için binlerce Alman işçi, savaşın başlamasından sonraysa Çek ve İtalyan ücretli köleleri bu binanın inşasında çalıştırıldı. İşçi güvenliği önlemleri alınmadan patlatılan dinamitler, çığ ve kaya düşmeleri yüzünden 14 işçi hayatını kaybetti.

Şimdi Ak Saray da Berghorf'u örnek olarak mahkeme kararlarına rağmen yükseldi. Protestoculara karşı polis ordularıyla korundu.

Saraylar saltanatlar çöker...

"Otoriter Erdoğan'ın ifratı" diye verdi dış basın Ak Saray'ın maliyeti haberlerini.

Adaleti olmayan ama isimlerindeki adalet vurgusuyla inşa edilen en büyük saraylar nasıl ki işçi ve emekçiler için değilse Ak Saray da değildir. Adalet saraylarda dağıtılmadığı gibi Ak Saray'da da adalet, eşitlik ve özgürlük yok. Temeli döktükleri anda adaleti hiçe sayan, başkalarının hakkını çalan bu saray da adalet sarayları gibi taş yığınının başka bir şey değil.

1 Mayıs'da kızılbaşan Taksim Meydanı, Fransa'daki Grev Meydanı, Kışık Saray'ın önü gibi alanlarda işçi sınıfının. İhtişamı gücünün haklılığından, kudreti ise her türlü engeli, yalanı, zor aygıtını bertaraf etmesinden alanların yükselttiği yapıdır tek gerçek olan. Onlar bugün inşa ettirdikleri saraylarda sefa süsünler, yüksek güvenlikli kalelerinde kendilerini rahat sansınlar yarın elbet ne adalet ne de 'ak saray'larında taş üstünde taş kalacak. Soma'dan, Ermenek'ten, Zonguldak'tan Yatağan'dan yola düşen madenciler Greif'ten yola çıkanlarla buluşacaktır. İşte heybetli madenlerin, yüzlerce işçiyi barındıran fabrikaların içindekiler çıktığında sarayların hükmü kalmayacak, saltanatları tuzla buz olacaktır. O güne kadar onlar özendikleri padişahların köşklerini restore ettirip kullansın, yeni saraylar inşa etsin, dünyanın en büyük adalet sarayı işçi sınıfının adaleti karşısında kağıttan kuledir.

Bakırköy'de Ermenek eylemi

Karaman Ermenek'te bulunan Has Şeker Madencilik'te yaşanan "kaza", Tüm-Bel Sen İstanbul 1 No'lu Şube ve Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube tarafından örgütlenen eylemle protesto edildi.

31 Ekim günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndaki eylemde "Ermenek kaza değil iş cinayetidir sorumlusu AKP iktidarındır!" ozaliti açıldı.

İlk olarak Tüm-Bel Sen İstanbul 1 No'lu Şube

Başkanı **Kadir Kalıcı** sözü alarak, katliamlara karşı sessiz kalmayacaklarını ifade etti. Ardından sözü Tüm-Bel Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı **Erol Özdemir**'e bıraktı. Yandaş medyayla emekçilerin gerçekleri görmesinin engellenmeye çalışıldığını söyleyen Özdemir, "Bize ölümü, açlığı dayatanlara dur demeliyiz" dedi.

Özdemir, Bakırköy Belediyesi ile yaşanan sorun üzerine bir görüşme yaptıklarını ve sorunun çözülmesi noktasında belediye yönetiminden söz aldıklarını ekledi. Ardından iki sendika adına ortak açıklamayı **Kadir Kalıcı** okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi katliamları sermayenin harcında var!

Karaman'ın Ermenek ilçesindeki Has Şekerler Maden Ocağı'nda kâr hırsı ve ihmallerin yol açtığı su sızıntısı nedeniyle mahsur kalan 18 işçiye ulaşamadı.

Bölgedeki maden ocaklarındaki dizginsiz sömürü ile sermaye devletinin izlediği politikaların yarattığı bu tablo, madencileri kurtarma çalışmaları sürerken net biçimde görüldü.

Maraş Elbistan'da 9 işçinin cansız bedenlerine aradan 3,5 yıllık süre geçmesine rağmen ulaşamayan sermaye devleti, Ermenek'teki 18 işçiyi de benzer biçimde bulamadı. Madende yaşanan su baskınının üzerinden 10 günü aşkın süre geçmesine rağmen madencileri kurtarma çalışmaları devam ediyor. Madende mahsur kalan 18 işçinin yaşamlarından ise umut kesildi.

AKP'nin bakanları, madencileri kurtarma çalışmalarında karşılaşılan zorluklarla ilgili bir dizi gerekçelendirme yapsalar da bu zorluğu yaratan temel etkenin maden ocağının insan yaşamını ve insanca çalışma koşullarını hiçe sayan bir bakışla işletilmesinden kaynaklandığı görüldü.

Burası nasıl denetlenmiş?

Ermenek'teki su baskını hakkında değerlendirme yapan Maden Mühendisleri Odası Eski Başkanı Mehmet Torun, Türkiye'deki birçok maden ocağında 18. yüzyıl koşullarında madencilik yapıldığını ifade ediyor. Torun, Ermenek özelinde ise şunları söylüyor: *"Bu doğal afet değil ihmaldir. Eski çalışılan ocaklara yaklaşılmış, belki de oradan da kömür almak için delinmiş. Ocağın planlarını inceledim. Ancak planlarda eski ocaklar gözüküyor. Buradan sorumlu olan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı MİGEM'dir. Burası nasıl denetlenmiş?"*

Ağır aksak yürüyen kurtarma çalışmaları

Kurtarma çalışmaları devam ederken yaşanan yeni göçükler ve madende biriken balçık, çalışmaları zorlaştırdı. Ocak içerisindeki moloz ve yürüme yolundaki malzemenin çekilmesi işlemine devam edilirken maden içerisinde kalan suyun çalışmaları engellemeyen bir düzeye indiği belirtildi. İşçilerin olduğu varsayılan 3 bölümde de mahsur kalan madencilere ulaşamadı. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın 'seferberlik ilanı' ile Ermenek'e doğru yola çıkan ahtapot adlı su tahliye aracının yolda devrilmesi gibi MTA'ya ait sondaj makinesinin bir parçasının kırılması sonucu sondaj çalışmaları uzun bir süre aksadı. Çalışmaların devam edebilmesi için kırılan parçanın yerine yenisinin getirilmesi beklendi.

Daha sonra meşhur 'ahtapot', ocağın içerisine karbonmonoksit gazı yaymaya başladı. Madenciler, *"Ahtapot pompa dışarıda barajdan su çekilmek istense evet işe yarar. Ancak ocak içerisinde işe yaramaz. Çünkü dizel olduğu için dışarıya egzoz gazı veriyor. Ocağın içerisini egzoz gazı kaplıyor. Çalışma ortamı kalmıyor. Biz zaten ocağın içerisine dışardan temiz hava vermeye çalışıyoruz"* diyerek tepki gösterdiler.

Bunun üzerine suyun dalgıç pompaları ile tahliye edilmesine karar verildi.

Maden sahasında OHAL

Soma'daki madenci katliamından aldığı dersleri uygulamaya koyan AKP ve sermaye devleti, bölgeyi polis ablukasına aldı. Maden sahası çevresine MOBESE sistemi kurularak, sahanın tüm giriş çıkış noktalarına kameralar yerleştirildi. Öte yandan maden çevresindeki fiili OHAL nedeniyle işçi yakınlarının sayısında azalma oldu. Birçok kontrol noktası kuran kolluk güçleri madenci aileleri ve yakınlarının ocak çevresine yaklaşmasına izin vermedi.

Ermenek Cumhuriyet Başsavcılığı, su baskını hakkındaki ön raporunu açıkladı. İşçilerin mahsur kalmasını 'kaza' olarak tanımlayan ön raporda, eski imalat bölgesine yıllar içerisinde birikmiş olan suların zaman içinde zayıf alandan çalışma alanına girdiği belirtildi. Rapor, basit bir araştırmayla tespit edilecek bu riskin kar hırsı uğruna görmezden gelindiğine işaret etti. Ermenek Başsavcısı Ali Özdemir'in ise madenin patronu Uyarlar'ın kiracısı olduğu ortaya çıktı.

Diğer yandan, işçileri diri diri mezara koyanlar 18 işçinin tabutlarını da hazırladı. Soma'daki katliamda madenci cesetlerinin yanyana dizilerek adeta savaştan bir tabloyu anımsatan manzarayı engelleme yönünde atılan bu adım birçok basın-yayın organında yer buldu.

Sömürü çarkı böyle işliyor

Maden ocaklarındaki sömürü çarkının işleyişine dair yeni olmayan ancak Ermenek'le beraber tekrar gündeme gelen sömürü çarkının işleyişi de ortaya çıktı. Bölgedeki ocaklarda denetim yapan müfettişlerin, patronlarla kurdukları ilişkiyi, Has Şekerler şirketinin muhasebecisi Mehmet Macit anlattı.

Mehmet Macit yaşananları şöyle anlattı:

"Denetçiler gelmeden patronların haberi oluyordu. Bir gün önce geliyorlardı. Patronlar, onları özel araçlarla alıp lüks otele götürüyor, her türlü ihtiyaçlarını karşılayıp, akşam da içki masaları kuruluyordu. Sonra da göstermelik olarak ocağa geliyorlardı. Denetçiler, çalışma koşullarının kötülüğünü, yaşam odalarının ve gaz maskelerinin bulunmadığını gördükleri halde olumlu rapor veriyorlardı. Peşlerinden evlerine de hediyeler gönderiliyordu. Tehlikeli galeriler de onlar gittikten sonra yeniden açılıyordu. Daha önce de 2 ocakta su baskınıyla 2 işçi öldü. Mahsur kalanlardan Recep Çiloğlu, olaydan 3 saat önce başlarındaki mühendis 'Daha önce matkapla kazamadığım yerler elimize geliyor. Zemin çok nemlenmiş acilen burasını terk edilmeli' demiş. Ancak mühendis, 'Bir şey olmaz siz çalışmaya devam edin' yanıtını vermiş."

'Hayirsever' kapitalizm işbaşında!

4 Kasım sabahı ise, sermaye ve onun devletinin işçilere bakışını ortaya koyan yeni gelişmeler yaşandı. Hayatta kalmalarından umutların kesildiği işçilerin ailelerine kömür yardımı yapıldı. Bir avuç kömür için bir ömür verenlere devletin layık gördüğü ise yine kömür oldu. AKP'nin seçim öncesi süreçlerde makarna ve kömür dağıtımını gibi 'hayirsever' uygulamalarını akıllara getiren bu adımın yanısıra her madencinin ailelerine avans niteliğinde bin TL'lik kan parası verildi. Maden işçilerinin artan öfkesi ve çeşitli havzalarda yapılan eylemlerin ardından Soma'da olduğu gibi sermaye devleti kamuoyunu yanıltmak için Ermenek'teki işçilerin borçlarının erteleneceğini, yer altında mahsur kalan işçilerin borçlarının ise silineceğini duyurdu. Böylelikle, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini denetlemeyen devlet şefkatli ellerini madenci ailelerine uzattı.

Kapitalist sömürü çarkları arasında tarım işçisi olmak...

İşçi sınıfının “görülmeyen ve duyulmayan” kesimi olan tarım işçileri bir kez daha Isparta’da yaşanan iş “kazası” ile gündeme geldiler. 46 kişinin sıkış-tepış doldurulduğu minibüsün devrilmesi ‘trafik kazası’ olarak sunulurken geçiştirilmek istense de yaşanan bir iş cinayetidir.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin raporuna göre, 2014 yılının ilk dokuz ayında 289 işçi trafik ve servis kazalarında öldüğü belirtiliyor. Bu ölümlerin büyük bir bölümünü mevsimlik tarım işçileri oluşturuyor. Birçok ülkede tarımda görülen ölümlü “iş kazaları”nın diğer işkollarına göre iki kat fazla olduğu belirtiliyor. ILO verilerine göre dünyada her yıl 335 bin ölümlü iş kazasının 170 bini tarım iş kolunda görülmektedir.

Dünyada 1,1 milyar tarım işçisinin 450 milyonunun mevsimlik tarım işçisi olduğu belirtilirken, Türkiye’de 6,5 milyon tarım işçisinin yaklaşık olarak yarısı mevsimlik olarak çalışıyor. Tarım işçilerinin çalışma ve yaşam koşulları kapitalist sömürü düzeni gerçeğini oldukça net özetlemektedir. Tamamına yakını kayıtdışı çalışan mevsimlik tarım işçileri, sadece yevmiye karşılığında çalışıyor. Yaşanan iş cinayetlerinde görüldüğü gibi güvenli olmayan araçlarla, kimi zaman traktör römorklarıyla tarlalara gidiliyor. Sağlıksız ve kötü barınma koşullarına katlanmak zorunda kalan mevsimlik tarım işçileri göçebe bir hayatın tüm zorluklarına maruz kalıyorlar. Aileler bu yolla geçimlerini sağladıkları için çocuklar da onlarla birlikte çocuk işçi oluyor, eğitimlerinden mahrum kalıyorlar. Özellikle kız çocuklarının dörtte biri okul ile tanışmıyor. Türkiye’de mevsimlik tarım işçileri ve aile üyelerinin %40’ının 14 yaş ve altında olduğu belirtiliyor.

Çoğunlukla çadırlardan oluşan barınma yerleri ve çevrelerinde, tuvalet, banyo ve çamaşır yıkama yerlerinin yetersizliği temizlik ve sağlık açısından risk taşımakta, bulaşıcı hastalık riskini de çoğaltmaktadır. Ailelerin % 80’i tek göz çadırda yaşamaktadır ve aynı yerde uyumaktadır. Çalışma alanlarında temiz içme-kullanma suyuna erişim % 33’tür.

Tarım işçileri sadece yollarda taşınırken değil tarımda kullanılan ilaçların neden olduğu zehirlenme, yanık ya da boğulma, elektrik çarpması, tarım

faaliyeti esnasında traktör devrilmesi gibi diğer nedenlerle de ölebilmektedir. Yanı sıra meslek hastalığı olarak kansızlık, kronik zehirlenme, kanser, tarımsal faaliyet esnasında ortaya çıkan toz ve gazlara bağlı solunum sistemi hastalıkları, cilt hastalıkları, ağır kaldırma, taşıma, uzun süre ayakta durma, tekrarlayan hareketleri uzun süre yapma, fiziksel zorlanma, barınma koşullarının uygunsuzluğu gibi faktörler nedeniyle de kas-iskelet sistemi hastalıkları görülebilmektedir.

Tarım işçisi kadınlar içinse durum daha da kötü olmakta, bahsedilen çalışma ve yaşam koşulları doğum öncesi ve sonrasında kadınları çeşitli risklerle karşı karşıya bırakmaktadır. Anne ölümü riski on; bebek ölüm riski beş kat fazla olan tarım işçisi kadınların yarısı ergen yaşta anne olmaktadır. Kadınların göç yollarında ve gittikleri bölgelerde taciz, tecavüz ve kadın cinayetlerine maruz kalmaları da bir diğer önemli sorundur.

Tarım işçilerinin yaşam alanları şehir merkezinden uzak olduğu için sağlık kuruluşlarına ya da sosyal ihtiyaçlarını giderebilecek imkânlarla uzak olmaları da bir diğer problem olmaktadır. Bunlarla birlikte tarım işçilerinin önemli oranı Kürt illerinden ülkenin çeşitli yerlerine çalışmaya gittikleri için ırkçılıkla, ayrımcılıkla karşılaşabilmekte, kimi yerlerde basına da yansdığı üzere linç benzeri durumlar yaşanmaktadır. Bu nedenlerle devlet baskısını da yoğun olarak

yaşamaktadırlar.

Mevsimlik tarım işçilerinin çoğu dayıbaşı/çavuş/elçi denilen iş araçları yoluyla iş bulabiliyor. Patronlar bu araçları eliyle işçi çalıştırıyor. Tamamen kayıtdışı kurulan bu ilişkilerde patronlar, işçilere karşı hiçbir sorumluluk üstlenmiyorlar. Son olarak Isparta’daki örnekte olduğu gibi dayıbaşı olan kişi patrone 50 lira almakta, yol parası ve kendi komisyonunu çıkarttıktan sonra işçilere 30-35 lira ücret ödemektedir. Bu nedenle dayıbaşı ne kadar fazla işçi çalıştırırsa o kadar para kazanacağı için 24 kişilik araca 46 tarım işçisi bindirilmiştir. “Kazadan” kurtulan bir işçinin anlatımına göre ise minibüste daha önce 87 kişinin taşındığı belirtiliyor.

Bu iş araçları Türkiye’de resmi bir statü olarak tanınıyor. Bununla ilgili tanım 2011 yılında Tarım İşinde Aracı Yönetmeliği’nde yürürlüğe girmiştir. Esasen devlet böylelikle kaldırması gereken aracı statüsünü meşrulaştırmış olmaktadır. İş Kanunu’nda tarım işçileri yok sayılırken, kimi yönetmelik ya da genelgelerle tarım işçilerinin sorunlarına dair kısıtlı da olsa geçen tedbirlerin ise yaşamda bir karşılığı yoktur.

Görüldüğü üzere tarım işçilerinin çalışma ve yaşam koşulları vahşi kapitalizm gerçeğini oldukça net yansıtmaktadır. Tarım işçileri yaşadıkları sorunlar karşısında, kendi bağımsız sınıfsal çıkarları temelinde örgütlenerek mücadele etmelidir.

Kayseri İşçi Derneği katliamlara karşı mücadeleye çağırdı

Kayseri İşçi Derneği (Kİ-DER), 2 Kasım’da gerçekleştirdiği eylemle iş cinayetlerine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

Kayseri İşçi Derneği yöneticisi Ahmet Çakır’ın okuduğu açıklamada, son süreçte yaşanan iş cinayetlerine değinilerek, Isparta’da elma işçilerini taşıyan midibüsün şarampole yuvarlanması sonucu çoğunluğu kadın 17 tarım işçisinin yaşamını yitirmesine dikkat çekildi.

Kazadan yaralı kurtulan bir işçinin “Dayıbaşı ne kadar fazla adam götürürse o kadar para kazanacağı için midibüse fazla yolcu bindiriyor” ifadelerinin hatırlatıldığı açıklamada iş cinayetlerine karşı mücadele çağrısı yapıldı. Çakır, bu koşulları

değiştirmek için gerekli olan şeyin mücadele olduğunu dile getirdi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: “İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınması, ağır ve tehlikeli işkolu yönetmeliğinin uygulanması, sigortaların taşeron değil ana firma tarafından ve alınan ücret üzerinden ödenmesi, çalışma saatlerinin düşürülmesi, zorunlu fazla mesailerin kaldırılması için, taşeronlaştırmanın yasaklanması için, yapılması gereken işçilerin, emekçilerin, gençlerin birleşik mücadelesini büyütme. Bu mücadele verilmeden ölümler durmayacaktır”

Kızıl Bayrak / Kayseri

Faruk Çelik çark etti!

Ermenek'te madende mahsur kalan işçileri kurtarma çalışmaları sürerken "Ocağı kapatacağımız zaman işveren 50 kişiyi devreye sokuyor" itirafında bulunan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, yaptığı açıklamalarla itirafından çark etti. Açıkça yalan söyleyen Çelik, "İşçisi, işvereni, STK'larıyla herkes madenlerin işletilmesi konusunda tavır ortaya koyuyor. 50 kişi dediğimiz bu" dedi. Çelik, patronlara yaptıkları kıyakları bu kez örtbas etme yolunu seçti.

Hem suçlu hem güçlü

Bakanlığı süresince 10 bine yakın işçi iş cinayetlerinde katledilen Çalışma Bakanı Faruk Çelik, daha sonra yaptığı açıklamada kendisini yalanladı ve sözlerinin çarpıtıldığını iddia etti. İtirafı üzerine açıklama yapan Çelik "İşçisiyle, işvereniyle, o ilin tüm dinamikleriyle, sivil toplum örgütleriyle herkes bir taraftan bu madenlerin işletilmesi konusunda bir tavır

ortaya koyuyorlar. Şu anda Ermenek'te de olduğu gibi. 50 kişi dediğimiz bu" ifadelerini kullandı.

Kendi kendisini yalanladığı yetmediği gibi, Çelik, bu itirafını gündeme taşıyanları azarlamayı da 'ihmal etmedi.' "Bunu getirip '50 kişi baskı yapıyor, 50 kişi kimdir' noktasına getirme gibi bir bahtsızlığı, talihsiz değerlendirmeyi bu acı olayları yaşadığımız ortamda kim yapıyor doğrusu bunu anlamakta zorlanıyorum" ifadelerini kullandı.

Enerji bakanı kaçtı

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız ise muhabirin "Kim bu 50 kişi" sorusuna "İşimize bakalım" diyerek kaçamak bir yanıt verdi. Muhabirin sorusunu demagogik söylemlerle yanıtlayan Yıldız, "şu anda mahsur kalan işçileri kurtarmaya odaklandıklarını" ileri sürerek "İşimize bakalım" dedi. Taner Yıldız'ın soruyu 'kaçarcasına' yanıtlaması da gözlerden kaçmadı.

50 "ricacı"dan biri bulundu

Ermenek'teki kömür madeninde meydana gelen su baskınında 18 madencinin mahsur kalmasının ardından açıklamalarda bulunan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, madenlerde yaşanan iş cinayetlerini ve denetimsizliği gerekçelendirirken patronlarla kurdukları kirli ilişkilerini de "Madeni kapatmak isteyince 50 kişi ricacı oluyor" diye itiraf etmişti.

50 ricacıdan biri 17 Aralık yolsuzluk dosyasından çıktı. Bakanların fezlekesinde yer alan yasal dinleme kaydı bir ocak için bir bakanın bir bakandan "ricacı" olduğunu ortaya koydu.

Dönemin Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, ricanın ardından bakanlık bürokratinin "denizin içinde bizden çevre izni istiyorlar orada çevre izni veremeyiz ki" sözlerine, "Hayır veremeyiz canım hayır o mümkün değil" diye isyan ediyor. Bayraktar'ın dinlemeye takılan konuşmasından ricacı olan ismin dönemin Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım olduğu anlaşılıyor.

Bayraktar fezlekesinde yapılan araştırmada, dinlemeye takılan isimler dönemin Çevre ve Şehircilik Bakanı Bayraktar ile 17 Aralık operasyonunda gözaltına alınan İstanbul Çevre ve Şehircilik İl Müdürü Ahmet Ayyıldız.

Büyük şeflere dokunulmadı

Yüzyılın en büyük işçi katliamı olarak nitelendirilen Soma'daki madenci katliamının sorumluları hakkında istenen cezalar da tarihi oldu. Ancak, şirket yöneticilerinin dışında Soma Holding yöneticileri ve AKP'nin eli kanlı bakanlarına dokunulmadı.

13 Mayıs 2014 tarihinde Manisa Soma'daki Eynez Maden Ocağı'nda yaşanan ve resmi rakamlara göre 301 madencinin yaşamını yitirdiği işçi katliamıyla ilgili 6 aydır süren soruşturma tamamlanarak fezleke Akhisar Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderildi.

Katliamla ilgili soruşturma fezlekesinde 1'inci şüpheli gösterilen Soma A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan ve 7 kişinin 'kasıtlı adam öldürme ve yaralama' suçunu işledikleri belirtilerek, 301 kez ağırlaştırılmış müebbet hapisle yargılanmaları istendi. Diğer 29 şirket çalışanına da 'taksirle adam öldürmek'ten 2 yıldan 15 yıla kadar hapis cezası talep edildi.

Ayrıca fezlekedeki 301 kez ağırlaştırılmış müebbet 21'inci maddenin tatbiki halinde cezanın her bir ölen için 20 ile 25 yıla düşebileceği belirtildi. Şirket görevlileri Yalçın Erdoğan, Ergün Yılmaz, Harun Güneş, Coşkun Derici, Harun Yılmaz, Fuat Ünal Aydın, Necati Karadeniz, Erdem Canbaz hakkında da TCK 85/2'den yani 'bilinçli taksirle adam öldürmek'ten müebbet hapis cezası istendi. Savcı, müebbet istediği bu 8 kişinin de 22'inci maddenin uygulanmasıyla 32 aydan 20 yıla kadar yargılanabileceklerini öngördü.

Fezlekedeki yine şirket görevlisi 29 kişi hakkında da 'taksirle adam öldürmek'ten 2 yıldan 15 yıla kadar hapis cezası talep edildi.

Manisa Barosu Başkanı **Zeynel Balkız** ise ilk 16 şüpheli hakkındaki cezayı yeterli ancak diğer 29 kişi hakkında 'taksirle öldürme' değil 'ihmal davranışla ölüme neden olma' cezası verilmesini istediklerini belirtti.

Tutsaklar işçi katliamlarını lanetledi

Katliama dönüşen iş cinayetleri ülke genelinde protesto edilirken sermaye devletinin zindanlarında tutsak edilen devrimci ve ilerici güçler de işçi katliamlarını buldukları alanda protesto etti.

Katliama dönüşen iş cinayetleri ülke genelinde protesto edilirken sermaye devletinin zindanlarında tutsak edilen devrimci ve ilerici güçler de işçi katliamlarını buldukları alanda protesto etti.

Ankara'da Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bulunan devrimci tutsaklar Ermenek'teki kömür madeninde 18 işçinin mahsur kalarak ölüme gönderilmesini ve iş cinayetlerini protesto etti.

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP), DHKP-C, **Devrimci Proletarya**, ODAK dava tutsaklarının örgütlediği eyleme MKP dava tutsakları da destek verdi. İşçi katliamlarını sloganlarla protesto eden devrimciler, dört duvar arasına konulsalar da toplumsal sorunlar karşısında eylemli refleksi vereceklerini belirttiler.

Diğer yandan, Sincan F Tipi'ndeki TKİP dava tutsakları ise Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 97. yıldönümü ve Yeni Ekimler'in partisinin yeni mücadele yılını da sloganlarla selamladılar.

Ülker nasıl dünya üçüncüsü oldu?

Ülker'in bağlı bulunduğu Yıldız Holding, bisküvi ve atıştırılmalık alanında faaliyet yürüten İngiliz markası olan United Biscuits'i de satın aldı. Yıldız Holding'e bağlı Ülker son satın alma ile bisküvi ve atıştırılmalık alanında dünya üçüncüsü oldu.

Ülker'in satın aldığı United Biscuits'in, 7'si İngiltere'de olmak üzere 14 fabrikası bulunuyor. Şirketin İngiltere'de 4 bin 613, İngiltere dışında da 2 bin 558 olmak üzere toplam 7 bin 171 çalışanı bulunuyor.

70. yılında kendi sektöründe dünyanın 3.'sü olan Ülker'in başarısının ardında işçi sömürsü yatıyor.

Ülker markası dünyanın birçok ülkesine ihracat yapıyor. Kamuoyunda "yardımsever" olarak tanıtılan Ülker'in fabrikalarında çalışan işçiler ise gece gündüz demeden karın tokluğuna çalıştırılıyorlar.

Ülker'in servetini sürekli olarak arttırmasının arkasında yoğun bir emek hırsızlığı yatıyor. Fabrikalarında gece gündüz çalışma uygulanıyor, haftanın 7 günü çalışan işçiler aileleri ile geçirecek zaman dahi bulamıyorlar. Resmi ve dini bayramlarda zorunlu çalışma uygulanıyor. 3 vardiya çalışan fabrikada sabah saat 07.00'de işbaşı yapan vardiyanın saat 15.00'te paydos etmesi gerekirken her gün zorunlu mesai uygulandığı için 18.30'da paydos ediliyor. Gerekli işçi güvenliği önlemleri alınmadığı için meslek hastalıkları olağan bir hal almış durumda. Daha saymakla bitiremeyeceğimiz birçok sorun Ülker fabrikalarında yaşanıyor.

Tüm bu çalışma koşullarına rağmen işçilere ise bir sonraki gün fabrikada üretimi devam ettirmelerine yetecek ücret veriliyor.

Türkiye'deki fabrikalarında işbirlikçi-ihanetçi Öz Gıda-İş Sendikası yönetimini de yanına alarak işletmelerinde tam bir sömürü cehennemi kuran Ülker patronu Murat Ülker, United Biscuits'i nasıl devraldıklarının "sırrını" açıkladı. Murat Ülker, United Biscuits'i 10 gün içinde devir alma sözü verdiklerini belirterek şirketi nasıl aldıklarına dair ilginç bir yorumda bulundu. Ülker, satın almanın yüzde 60 özkaynak, yüzde 40 da dış finansmanla gerçekleşeceğini söyledi.

Yatırım alanındaki başarısından övünçle söz eden

Ülker, bu yatırımı yaparken titiz bir araştırma yaparak tüm dünyayı dolaştıklarını söyledi.

"Rakamlar, araştırmalar hepsi bir yana diyeyim ki en son kararı 'bisküvici işçüdülerimiz' verdi." Geleceğe yönelik büyüme hedefleriyle ilgili de bilgi veren Ülker, yeni sömürü planlarını anlattı.

Sosyal diyalogcu anlayış dahi tedirgin

Guardian gazetesinde "Türk lokumu sevinci" başlığıyla verilen yeni devir, sosyal diyalogcu sendikal çizginin hakim olduğu İngiltere'de dahi ihtiyatla karşılandı.

Türkiye'deki fabrikalarında yandaş sendikanın desteğiyle yarattığı sömürü cehennemiyle tanınan Ülker'in mevcut pratiği United Biscuits bünyesindeki işçilere yönelik tutumunun teminatı.

Unite Sendikası'ndan Rhys McCarthy, sendikalaşmayla ilgili düşüncelerini ise şöyle özetledi: "Önümüzdeki haftalarda, United Biscuits'in pazar lideri olarak kalabilmesi için, şirketin yeni sahiplerinden işgücü ve yeni yatırımlar konusunda güvenceler isteyeceğiz. Ayrıca yönetimle olan saygıya dayalı ilişkimizin değişmeyeceği ve şirketin yeni Türk sahiplerinin United Biscuits'te bağımsız sendikaların oynadığı rolü bildikleri konusunda da güvence isteyeceğiz."

Ülker patronu alanında dünyaya açılırken Ülker'in İstanbul Topkapı'daki fabrikasında haklarına sahip çıkan işçiler ise kapı önüne konuluyor.

Kapısında direniş de büyüyor

Her geçen gün büyümekle övünen Ülker firmasında çalışan işçiler çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için mücadele ediyorlar. Sermaye ile işbirliği içinde çalışan Öz Gıda-İş Sendikası Ülker'de yıllardır örgütlü. İşçi sendikası olmaktan uzak Öz Gıda-İş Sendikası, patron sendikalarından daha da patroncu bir anlayış ve pratiğe sahip.

Bir grup Ülker işçisi de "işçi sendikası" etiketli patron sendikası Öz Gıda-İş'ten istifa ederek DİSK Gıda-İş Sendikası'na üye oldular. Bu durumu hazmedemeyen Ülker patronu ve işbirlikçi sendika işçileri işten attı. Bu saldırılara boyun eğmeyen onurlu işçiler fabrika önünde kurdukları çadırla direnişlerini sürdürüyorlar.

Kapı önünde kurulan direniş çadırı Ülker'in "hayırsever" patronlarının gerçek yüzlerinin görülmesini sağlamış oldu. Kölelik koşullarına isyan eden işçilere karşı Ülker yönetiminin tahammülsüzce saldırması servetlerini nasıl elde ettiklerini gösteriyor. Ülker'i dünya 3.'sü yapan şeyin işçilere dayattığı kölece çalışma ve düşük ücret olduğu, bu direnişle bir kere daha gösterilmiş oldu.

Ülker'in Topkapı fabrikasında çalışan işçilerin "insanca çalışma ve yaşam koşulları" için başlattığı mücadele ve direnişin yaşandığı günlerde Ülker yeni satın almalarla sektörde dünya 3.'lüğüne yükselmiş oldu. Bunun nasıl elde edildiği tartışmasız ortadadır. Dürüstlükten bahseden Murat Ülker işçilerine dayattığı Ortaçağ köleliğini hangi dürüstlük anlayışına sığdırıyor? Ülker işçilerinin anayasal hak olan sendika değiştirme hakkını tanımayan tutumlarını hangi dürüstlük anlayışına sığdırıyor?

Ülker patronu çalışan işçilerin paydoslarda direnen arkadaşlarıyla iletişim kurmasını engelliyor. İşbirlikçi sendikacılar ve fabrika yöneticileri içerdeki işçileri sürekli olarak tehdit ediyor. Baskıdan dolayı birçok işçi ilk günlerde arkadaşlarına selam dahi vermedi. Direnişçilerin çağrıları arkadaşlarının korkularını yenmesini sağladı. Birçok işçi fabrikaya girerken ve çıkarken direnişçilere selam vermeye başladı.

Ülker işçilerinin kaynaşması direnişle güçlendi. Öğlen namazına gidenler çadırın önünden geçerken arkadaşları ile görüştüler.

Ülker işçilerinin kapı önündeki direnişi, sermayenin dürüstlük anlayışının kasalarına giren paralar olduğunu, işçilerinse direndikçe güçlendiğini bir kere daha göstermiş oldu.

İBD'den boykot çağrısı

Ülker işçilerinin direnişinin başladığı ilk günden itibaren dayanışma içerisinde olan İşçilerin Birliği Derneği (İBD), direnişe destek faaliyetlerini sürdürüyor. Dernek çalışanları 4 Kasım sabahı Topkapı PTT önünde ve Cevizlibağ Metrobüs Durağı çıkışında direnişe destek bildirimleri dağıttı. Çevre fabrikalarda çalışan işçilere Ülker işçilerinin direnişi anlatıldı. Direnişle dayanışma çağrısı yapıldı.

Birçok emekçi kamuoyunda "hayırsever" olarak bilinen Ülker'in fabrikasında uyguladığı sömürü karşısında şaşkınlığını ifade etti. Ülker'in bölgedeki en iyi koşullara sahip fabrika olduğunu düşündüklerini ifade ettiler.

Dağıtımın ardından direniş çadırı ziyaret edilerek işçilerle sohbet edildi. İşçilerin Birliği Derneği, işçilere direnişin kazanımla sonuçlanması için ellerinden gelen desteği sunacaklarını ifade ettiler.

Ülker direniş çadırını düzenli olarak ziyaret eden İBD üyeleri, dayanışmayı ziyaretle sınırlı tutmuyorlar. Ülker işçilerinin haklı direnişini anlatan bildiri hazırlayarak dağıtımını gerçekleştiriyorlar.

5 Kasım akşamı Sefaköy metrobüs çıkışında ve Yenibosna'da da İBD imzalı Ülker direnişi ile dayanışmaya çağırın bildirimlerin dağıtımı gerçekleştirildi. Emekçilerin iş dönüşü yoğun olarak kullandığı güzergâhta boykot çağrısı yapıldı. Bildiri dağıtımı ile birlikte Kızıl Bayrak gazetesinin satışı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / GOP

Maaşına zam, işine son!

Ankara Yenimahalle Belediyesi'nde çalışan taşeron işçileri, ayak oyunlarıyla kapı önüne konuldu. Yeni ihale aldıktan sonra işçilere alacakları olmadığına dair kağıt imzalatan ve maaşlara zam yapan patron işçileri izne çıkardı. Sözleşme yenilediklerini ve maaşlarına zam yapıldığını sanan işçiler izinden döndüğünde kendilerini kapı önünde buldu.

Yenimahalle Belediyesi'nden bir işçi, gazetemize gönderdiği mektubunda belediyede yaşanan süreci anlattı. Okurumuz, ayak oyunlarıyla işçileri kapı önüne koyan patronlara karşı bir araya gelme çağrısı yaptı. Yenimahalle Belediyesi işçisinin mektubu şöyle:

Yenimahalle Belediyesi kış günü kapı dışarı dedi

Yenimahalle Belediyesi bünyesinde çalışan işçilerin bir bölümünün işlerine 01.11.2014 tarihi itibarıyla son verildi. Hem de kandırılarak çıkartıldılar işten. "Maaşına zam, işine son" deyimine uygun olarak...

Belediye taşeron şirketlerinden, ana firma olan YE-PA bu dönem borçlarından dolayı ihale alamamıştı. İhale alt taşeron GİNTEM'e aldırıldı. Ye-Pa kendi işçilerinin büyük bir bölümünü de "taşımaya yöntemiyle" GİNTEM'e devretti.

GİNTEM'in park bahçeler bünyesinde çalışan, emeklilerden oluşan personelleri vardı. 15.10.2014 tarihinde 40 civarında işçi çağrıldı görüşmeye. Önce sevindirdiler işçileri. "Yeni bir ihale aldık. Daha üç yıl bizimle çalışacaksınız" dediler ve hazırladıkları evrakları imzalamalarını istediler. "Hiçbir alacağım yoktur" yazılıydı belgelerde ama, üç yıl daha çalışmaya devam edeceklerdi ya kimse bakmadı evraklarda ne yazdığına. Bir de güvenmişlerdi tabi belediyeye. İş veriyordu ya gerisinin ne önemi vardı. Koskoca belediye kandırarak değildi ya yıllardır bünyesinde çalışan işçileri. İmzaladılar önlerine uzatılan evrakları.

Devamında ise alınan yeni ihaleyle ilgili sözleşme imzalandı. Bir aylık geçerliliği olan bu sözleşmeyi, büyük çoğunluğu okumadı bile. Üstüne üstlük, çok güzel de "zam" verdiler. Bin 500 TL oldu maaşları. Bir hafta geçmeden hemen hepsini yıllık izne de çıkarttılar, 10'ar günlük.

1 Kasım'da işbaşı yapmak için gelenleri çok kötü bir sürpriz karşıladı: "İşinize son verilmiştir."

Düşük maaşlar ve taşeronluk sistemiyle köleleştirilen yaşamlar, üç kuruşa mahkum edilerek çalıştırılan işçiler... Bu yaşam kaderimiz değil aslında. Bugün işten çıkarılan arkadaşlarımız emekli olmuş ve çalışmaya devam eden arkadaşlarımızı; birçoğumuz zaten emekli maaşları var niye çalışıyorlar diye kızabiliriz de bu arkadaşlara. Gençlerin önü açılın diyerek belediyeye hak da verebiliriz. O işten çıkarılan emekli arkadaşların emekli olduktan sonra niye çalışmak zorunda kaldıklarını sorgulamazsak bizi köleliğe mahkum eden sistemin ekmeğine yağ sürmüş oluruz.

Çoğu zamanda yaptığımız bu olmuyor mu? Birileri birilerinin işine son veriyor. "Ben değilmişim" diye seviniyoruz. Çalışma koşulları kötüleştiriliyor, biz susmayı tercih ediyoruz. Maaşlarımız düşürülüyor, "olsun işime devam ediyorum ya" diyoruz. Peki nereye kadar susacağız? Onlar saldırdıkça biz sinip korkuyoruz da bunun sonucunda ne oluyor? Çalışma ve yaşam koşullarımız daha da kötüleşiyor, köleliğimiz daha da artıyor.

Bu gidişe dur demek bizim elimizde. Sorunlar karşısında sinmek yerine bir araya gelip mücadele ettiğimizde ancak hak kazanabilir ve var olan haklarımızı koruyabiliriz. Aksi takdirde bugün bin bir türlü ayak oyunuyla emekli işçileri kapı önüne koyan sosyal demokrat Yenimahalle Belediyesi yarın işine gelmediğinde bizleri de kapı önüne koymaktan çekinmeyecektir.

Bir yanda işsizlik sopası, bir yanda kölelik koşulları

Mersin Büyükşehir Belediyesi yönetimi işçi kıyımına devam ediyor. İşsizlik sopası ile korkutulan işçilere kölece çalışma ve sefalet dayatılıyor.

MHP'li başkan Burhanettin Kocamaz geldiğinden beri Mersin Büyükşehir Belediyesi'nde sürekli işçi çıkarımları yaşanıyor. Bayram öncesi bin 500 işçinin çıkarılmasından sonra parça parça işçi çıkarmalar gündeme geldi. Son olarak 3 Kasım günü Park ve Bahçeler bölümünde çalışan 75 işçi çıkarıldı.

Henüz işten çıkarılmayan işçilerde ise büyük bir tedirginlik söz konusu. Zira sürekli olarak işsizlik baskısını üzerlerinde hisseden işçiler adeta diken üstünde çalışıyorlar. En ufak bir sorun bahane dönüştürülerek işçi çıkarımı gündeme gelirken, Genel İş Sendikası'na üye işçilere de "sendikadan istifa edin" baskısı hissettiriliyor.

İşçiler yarıştırılıyor

Çalışma koşullarının zaten kötü olduğunu ifade eden işçiler, taşeron sisteminin tüm sorunlarını en yakıcı bir şekilde yaşıyorlar. Asgari ücret sefaletine mahkum edilen işçiler, şu anda 'Seçkin' adlı taşeron bünyesinde çalışıyorlar. Daha önce Orion adlı firmada çalışan işçiler işçi atılmalarının ardından Seçkin adlı firmaya geçirildiler. Burada da firmanın tişörtünü giymenin zorunlu olduğunu belirten bir işçi, "Üstümüzde tişört olmadığında bile işten çıkarılmakla tehdit ediliyor" diyor. Bir işçi "İnsanlar yarış içinde, sorumluların gözüne girmek için bir koşuşturmaca yaşanıyor. İşsiz kalmamak için. Kimsenin bir işi yapabilirliğine bakılmadan çok çalışmaya zorlanıyoruz" diyerek işsizlik baskısını özetliyor. Geçtiğimiz 29 Ekim'de de resmi tatil olmasına rağmen park-bahçeler ve fidanlık bölümlerinde zorla çalıştırıldıklarını ifade eden bir işçi, mesailerin verileceğinden umutsuz olduğunu ifade ediyor.

Sendika aidatları toptan kesildi

Öte yandan, taşeron şirketin işçilere sormadan işçilerin sendika aidatlarının bir yıllığını toptan keserek işçileri zor durumda bıraktığı belirtiliyor. Şu an çalışan, yeni giren ya da işten çıkarılmış işçilerin kalan maaşlarından bu kesintiyle işçilerin yoksulluğu daha da artmış durumda. İşçiler şirketi mahkemeye verdiler.

İşçi kıyımları üzerine konuştuğumuz Genel-İş Sendikası üyesi işçi ise sendikanın bu süreçte yeterli bilgilendirme yapmadığını, işçileri işçi çıkarımları öncesinde aydınlatmadığını belirtiyor.

Mersin Büyükşehir Belediyesi işçileri taşeron sisteminin neden olacağı tüm sorunları yaşıyorlar. İşçiler taban örgütlülüklerine dayalı, fiili-meşru mücadele yolunu izlemedikleri sürece yukarıda anlatılan sorunların çözümsüz kalacağı bir kez daha görülüyor.

DEV TEKSTİL tanıtım toplantıları

Devrimci sınıf sendikacılığı çizgisini temel alarak yola çıkan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın (DEV TEKSTİL) tanıtım toplantılarına 2 Kasım günü İzmir'de, İstanbul'daysa Ümraniye ve Kartal'da devam edildi.

İzmir

Alsancak Gençlik Evi'nde gerçekleştirilen Greif direnişçisi ve DEV TEKSTİL kurucularından Orhan Purhan'ın da yer aldığı söyleşi, tekstil işçileri adına açılış konuşmasıyla başladı.

İzmir'deki tekstil sektörünün genel durumuna değinilen konuşmada, tekstil işkolunun dağılık ve örgütsüz olma özelliğine değinildi.

Sendikalı olan bir iki fabrikada patron işbirlikçisi sendika yönetimlerinin bulunduğu, sendikalaşma örneklerinin çoğaltılması ihtiyacına vurgu yapıldı.

Söyleşide söz alan DEV TEKSTİL kurucusu Orhan Purhan, yeni bir sendika kurma fikrini özetledi. Eğitimlerin önemine de değinen Purhan, işçilere sınıf bilinci verilmemesi durumunda Haziran Direnişi'nde, Soma'da ve Kobanê direnişinde olduğu gibi işçilerin sokağa inemeyeceğini sözlerine ekledi.

Canlı bir havada geçen toplantıda, 23 Kasım'da düzenlenecek tanıtım toplantısına her işkolundan işçileri katmanın önemine vurgu yapıldı.

Ümraniye

Ümraniye İşçilerin Birliği Derneği'nde gerçekleştirilen tanıtım toplantısında, kuruluş aşamasında olan sendikanın tüzük, iç işleyiş, örgütlenme ilkeleri ve örgütlenme süreci tartışıldı. Toplantıda, sınıf sendikacılığını ve sınıf hareketini güçlendirme çağrısı yapıldı.

Toplantıda konuşan **DEV TEKSTİL kurucuları** "neden ve nasıl bir sendika olmalı, neden bir sendika kurma ihtiyacı duyuyoruz?" sorularına yanıt verdiler. Söz-yetki-karar hakkının işçilerde olduğu devrimci sınıf sendikacılığı anlayışıyla sürecin kazanılacağını belirterek DEV TEKSTİL'de örgütlenme çağrısı yaptılar.

Sendikanın işleyişi, önüne koyduğu mücadele programı ile ilgili yöneltilen soruların cevaplanmasıyla toplantı sona erdi.

Kartal

Kartal'daki toplantı, 2 Kasım Pazar günü Eğitim Sen 5 No'lu Şube'de gerçekleştirildi.

Tanıtım toplantısının öncesinde ise iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçiler için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Toplantının açılış konuşmasında, işçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf tutumunun açığa çıktığı Greif direnişinde söz-yetki-karar hakkı ve taban inisiyatifine dayalı örgütlenmeyle yol yürüyen Greif işçilerinin mücadelelerine devam ettikleri dile getirildi.

Toplantıda konuşan Greif direnişçisi ve DEV TEKSTİL'in kurucularından **Engin Yılgin**, Greif deneyimi üzerinden verdiği somut örneklerle nasıl bir sendika sorusu üzerine açıklamalarda bulundu. Konuşmaların ardından soru-cevap bölümünde canlı tartışmalar yapıldı.

Bu bölümde, eski bir Castleblair işçisi ile taşeron işçileri görüşlerini dile getirdi.

DEV TEKSTİL'in kitlelere ulaşmasının nasıl sağlanacağı üzerine yürütülen tartışmada ise bu noktada DEV TEKSTİL'de örgütlenmeye çağırılan afiş ve bildirilerin kullanılması, DEV TEKSTİL'in amaç ve hedeflerinin işçilere anlatılması gerektiği söylendi.

Cam, tersane, haberleşme ve sağlık işkolundan işçilerin de katılım gösterdiği toplantıda tüm katılımcılar, devrimci sınıf sendikacılığını daha güçlü inşa etmek için seferberliğe çağrıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Ümraniye-Kartal

DEV TEKSTİL GOP tanıtım toplantısına çağrı

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın tanıtım toplantılarından biri de GOP'ta gerçekleştirilecek. Toplantının çağrısı Gaziosmanpaşa ve çevresindeki fabrika bölgelerine ulaştırılıyor.

Toplantı çağrısı sanayi havzalarında ve fabrikalarda yaygın biçimde sürdürülüyor. BİSSE, Pierre Cardin (Güler Tekstil), Vateks, Koşar, Kornalli gibi fabrikalar başta olmak üzere onlarca tekstil fabrikasına yapılan bildiri dağıtımları ile emekçilere DEV TEKSTİL anlatıldı. Fabrika önleri dışında işçilerin yoğun olarak geçtiği

noktalarda yapılan dağıtımla toplantı çağrısı yapıldı. Elmabahçesi, Topçular, Rami, Bereç'de bulunan büyük ve orta ölçekli fabrikalara bildiri dağıtımı yapıldı. İş merkezleri içinde ve fabrika bölgelerinde bulunan büfeler dolaşarak işçilerle sohbet edilerek bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Bereç ve Elmabahçesi'nde işçilerin geçiş noktalarında bildiriler dağıtıldı.

Fabrika bölgelerine hazırlanan duvar gazeteleri de asıldı. Duvar gazeteleri duraklara ve işçilerin yoğun olarak kullandığı güzergâhlara yapıldı.

Yusuf Erdiñç karayolu işçilerine sesleniyor

Karayolu işçilerinin haklarını alması ve geleceğinin kararmaması için; taşeronluk köleliğine son vermek ve mücadeleyi büyötmek için adayız.

Yol-İş Kayseri 1 No'lu Şube Genel Kurulu öncesi Nevşehir'deki delege seçimlerinden başarıyla çıkan Yusuf Erdiñç ve ekibi, devrimci sınıf sendikacılığı bayrağını Kayseri genel kurulunda dalgalandırmaya hazırlanıyor.

Yusuf Erdiñç'in Yol-İş Kayseri 1 No'lu Şube Genel Kurulu öncü delegeleri adına yaptığı çağrı şöyle:

Sendika ağalarının çarkını kırmak, mücadeleciler sendikacılık yapmak için adayız!

Yol-İş Sendikası Kayseri 1 No'lu Şube'mizin 10. Olağan Genel Kurulu 16 Kasım Pazar günü yapılacak. Genel kurulda iki liste, iki anlayış yarışacak. Karayollarında yaşanan taşeronluk köleliği, özelleştirme saldırısına karşı 'çözüm mücadelededir' diyen bizlerin listesi ile, özelleştirme ve taşeronlaştırmaya boyun eğerek, uzlaşmacılığı meslek edinerek sendikacılık yapan Adem Özokutan'ın listesi yarışacak.

Ağır yenilgi aldığı Pınarbaşı delege seçimlerini, genel merkezin de desteğini alarak iptal ettiren Adem Özokutan'ı ve ekibini tanıyoruz. Onlar, işverenle, taşeron patronlarıyla eş güdüm içinde çalıştılar. Ne işvereni, ne de taşeron patronlarını hiç üzmediler. Yıllarca taşeron işçilerin sendikasız çalışmasına göz yumdular. Profesyonel sendikacılıkları tehlikeye düşünce, taşeron işçilerini sendikaya üye yaptılar. Üye yaparken taşeron işçiye kadro sözü verdiler. Taşeron işçilere toplu sözleşmeye dahil olacaklarını söylediler. Ardından da tüm bu sözlerini yalayıp, yuttular.

Bizleri mücadelemizden tanırırsınız. Yaptıklarımızın

tanığı sizlersiniz. Sendika seçimlerinden önce de, sonra da bulunduğumuz her yerde mücadele bayrağını hep yükseklerde tuttuk.

Her gün karayolu işçilerinin mücadele birliğini sağlamak için, birleşen karayolu işçilerinin yenilmezliğini göstermek için, taşeronluk köleliğinin son bulması için bedel ödemeyi göze aldık. Mücadele ettiği için sürgünlere maruz kaldığı halde bir an olsun sarsılmayan Şinasi Topçu'dan çok şey öğrendik.

2004 yılında taşeron işçilerinin sendikaya üye olmalarının önünde hiçbir engel olmadığını anlatmak için Karayolları 6. Bölge işçileriyle Pınarbaşı'nda, Develi'de, Yozgat'ta ve tüm şubelerde yapılan toplantılara önderlik ettik. Taşeronluk köleliğinin, özelleştirme saldırısının kısılcındaki karayolu işçilerinin mücadelesini büyötmek için, Kayseri'de 'Taşeron İşçiliğine Karşı Mücadele Sempozyumu'nu gerçekleştirdik. Karayolu işçisinin kürsüsü olan 'Karayolu İşçi Bülteni' adlı işçi gazetesini çıkardık.

Yaptıklarımız yapacaklarımızın teminatıdır. Karayolu işçilerinin haklarını alması ve geleceğinin kararmaması için, taşeronluk köleliğine son vermek için, karayolu işçisinin gücünü göstermek için, mücadeleyi büyötmek, karayolu işçilerini birleştirmek için, karayolu işçilerinin seçilme hakkının önündeki barajları yıkmak için karayolu işçisinin örgütlü mücadelesini büyötmek için adayız.

Kendi ikballeri için, karayolu işçisinin geleceğini karartan, sendikamızda ağalık düzeni kuran Ademler'in saltanatını yıkmak, yemede sonuncu, içmede sonuncu, fedakarlıkta birinci olmak için aday olan bizleri yönetime taşımak her onurlu delegenin görevidir.

İletişim adresi: 67 Şube Şefliği / Nevşehir

İletişim telefonu: 0 536 474 60 39"

HEMA'da 850 madenci iş bıraktı

Torba Yasa'yla birlikte geçtiğimiz ay işçilere iki asgari ücret verilen HEMA'da, patron geçen ay ödediği ikinci asgari ücreti işçilerin bu ayki maaşlarından kesti. Bazı işçiler bu ay hesaplarına 15 TL ile 300 TL arası miktarda para yatırıldığını söylediler. İşçiler duruma tepki göstererek iş bıraktı.

Hattat Holding'e bağlı Zonguldak'taki HEMA maden işletmelerinde patron Torba Yasa ile getirilen maaş düzenlemesini fiilen çiğnedi. Yasada, madenlerde asgari ücretin iki katından daha düşük ücretle işçi çalıştırılmayacağı belirtilirken, HEMA patronu geçen ay ödediği ikinci asgari ücreti bu ayki maaşlardan kesti. HEMA patronu hem yasayı tanımadı hem de işçileri açlık ve sefaletle yüzyüze bıraktı.

Duruma tepki gösteren işçiler 4 Kasım'da iş bıraktı. 650'si yeraltında çalışan olmak üzere, yaklaşık 850 maden işçi maden ocağı önünde toplanarak eylem yaptı.

Kütahya'da madenciden hak talebi

Şirketlerin el ele vererek işçileri adeta köleye çevirmesi ve baskı uygulaması sadece Ermenek'e özgü değil. Kütahya'da bulunan bir maden ocağında adeta köle muamelesi gören işçilerin, torba yasanın ardından işlerine son verildi ve ücretleri gasp edildi. İşçiler, 31 Ekim günü Kütahya Zafer Meydanı'nda bir araya gelerek basın açıklaması yaptı.

Patronun ocağı kapatma kararı aldığını belirten maden işçisi Murat Tekin, "Özel bir şirkette maden ocağında çalışmaktayım. Patronumuz madeni kapatıyorum diyerek yeni yasanın çıkması ile kaldıramayacağını söyleyip madeni kapattı. Bizim içeride üç aylık maaşlarımız var. Kıdem tazminatları bunları vermedi" ifadelerini kullandı.

Aynı maden ocağında çalışan Tuncay Burç adlı işçi ise patronun keyfi olarak maden ocağını kapattığına dikkat çekerek şunları söyledi:

"Sesimizi birilerine duyurmak istiyoruz. İsteyen istediği şartlarda adam çalıştırıp istediği şekilde de kapatmasını ocakları. Çalışma şartları madencilikte Türkiye'nin her tarafında aynı. Şu anda 18 arkadaşımız yer altında yatıyor. Biz bunları göze alıp kelleimizi koltuğa alıp yer altına giriyorsak bizim de hakkımızı yemeye kimsenin hakkı yok."

Türkiye Maden İşçileri (Maden-İş) Kütahya Şubesi ile görüşeceklerini kaydeden işçiler, sendika ile birlikte hareket edeceklerini söyledi.

Kapitalizmin bacasız fabrikası: Profesyonel spor

Köleliğin hüküm sürdüğü eski Roma imparatorluğunda yoksul sınıfları oyalamak için gladyatörleri dövüştürdükleri arenaları inşa ettiren köle sahipleri, sporun daha etkili bir araç olabileceğini henüz keşfedememişlerdi. Ama kapitalistler, kitleleri spor dallarında, örneğin futbol, basketbol gibi daha yaygın spor dallarında taraftar olarak saflaştırarak bölmenin, birbirleri ile dövüştürmenin onları yönetebilmek için nasıl bir siyasi araç olarak kullanılabileceğini keşfetmekte gecikmediler.

Kapitalizmin gelişmesine paralel olarak spor kulüpleri şirketleşmeye, oyunculuk profesyonelleşmeye ve spor burjuvazi tarafından kapitalist düzenin çıkarları doğrultusunda “düzenlenmeye” yani kirletilmeye başlandı.

Günümüzün dev sektörlerinden biri: Profesyonel spor

Kapitalist düzende burjuvazi bir yandan işçi sınıfını her gün alabildiğine sömürürken, diğer yandan bu sömürüyü nasıl arttırabileceğini, yani nasıl daha fazla kâr elde edebileceğini hesap etmeyi de elden bırakmıyor.

Profesyonel spor bugün ulaştığı eşikte kapitalizm açısından dev bir sektör halindedir. Buna somut olarak futboldan bakacak olursak, büyük çoğunluğu birer mahalle takımı olarak kurulmuş olan kulüpler, kapitalistlerin müdahil olması ile şirketleşmiş, hatta hisse senetleri borsada satılan dev kuruluşlar haline gelmişlerdir. Kulüp hisseleri kapitalistler için bir yatırım aracıdır. Günümüzde kulüp yöneticisi kapitalistler, kara para aklamak, reklâm ve popülarlık kazanmak, bu vesileyle iş bağlantıları kurmaktan ve kulüp gelirleri üzerinden para kazanmak, hatta siyasi güç elde etmeye kadar pek çok işlerinde spor kulüplerini araç olarak kullanıyorlar.

İşçi sınıfının günümüzdeki modern afyonu

“İleri kapitalizmde eğlence için bir uzantısıdır. Makineleşmiş iş sürecinden kaçmayı arzulayanlar, iş hayatına yeniden tahammül edebilmek için eğlence arayışındadır. Spor makinelerin kendisinden alıp götürdüğü fonksiyonları insanoğluna iade eder ama ne yazık ki onu yeniden aynı makinenin hizmetine sokup insafsızca disipline etmek için.” **Theodor W. Adorno**

İnsanların büyük çoğunluğu açısından spor, keyif alınan bir şeydir. Yaşamlarındaki sıkıntı ve kargaşadan önemli bir kaçış yoludur. Bazıları için yoksulluktan kurtulmak anlamına gelebilir. Bazıları içinse spor yapmak hayata anlam katmak demektir. Birçok insan için statta ya da evde televizyon karşısında spor karşılaşmalarını izlemek, iş yaşamındaki baskılardan kurtulmayı ve bir birey, bir takım ya da ülke ile özdeşleşerek hayatlarına anlam katmayı sağlıyor. Fabrika deneyimi üzerinden söylüyorum: Bugün bir işçi, fabrikada geçirdiği 8 saat sonrasında akşam izleyeceği futbol maçını düşünerek bunu yapmayı “kafayı boşaltmak” olarak görebiliyor. Mesela

Harry Braverman şunu tartışıyor: *“Emeğin gücünün alınıp satıldığı bir toplumda, çalışma saatleri boş zamanlardan keskin ve zıt çizgilerle ayrılırlar. İşçiler bu boş zamana olağanüstü bir değer yüklerken, işte geçirilen zaman kaybedilmiş ve harcanmış olarak kabul edilir.”* Buradan bakınca, bugün işçi ve emekçiler fabrikada çalışma saatleri dışında kalan boş zamanlarını değerlendirmek için, fabrikanın kasvetli havasından kaçışı bir eğlence yolu olarak sporu seçer.

Kapitalizmin himayesi altına girmesiyle birlikte spor, önemli bir sektör olmasının yanı sıra günümüze kadar uzanan dönemde politik bir araç haline de getirilmiştir. Kitleleri sporla oyalama ve uyutma taktiği özellikle de faşist rejimler tarafından başarılı biçimde uygulanmıştır. Buna örnek olarak; İspanya'nın eli kanlı faşist diktatörü Francisco Franco “Bana 200 bin kişilik bir uyku tulumu yapın” demiş ve bunun üzerine Real Madrid'in ünlü Bernabeu Stadi inşa edilmiştir.

İşçi ve emekçilerin, özellikle futbol üzerinden tuttıkları takımlara sıkı bir gönül bağıyla bağlandıklarını, tuttıkları futbol takımını kendi kişilikleri ile özdeşleştirerek onun başarılarıyla avunup başarısızlıkları ile üzüldükleri nesnel bir gerçekliktir. Kendi sınıfsal sorunlarından uzaklaştırılan, kendi gerçekliğine yabancılaşarak kendi sınıf gündemini değil tuttuğu takımın gündemini takip etmeleri sağlanan işçi ve emekçiler, aslında bu yöntemle uyutulmaktadır. Tuttukları takımın lüks mekânlarda düzenlediği etkinliklerde sadece zengin taraftarlara yer vardır. Takım kazandığında borsada hisselerin değeri yükselir, kapitalist para kazanır, emekçiler ise sadece avunur.

Onca saat fabrikada maruz kaldığı mahkûmiyetten sonra, tuttuğu takımın maçını izlemek bir işçi için büyük bir ayrıcalıktır. Bir anda yaşanan sıkıntılar, stres ve ağır çalışma koşulları unutulup gider. Ağır çalışma koşullarından meydana gelen fiziksel yorgunluk ve psikolojik çöküntü hafifletilir; bitip tükenen vücut yeniden çalışabilecek duruma gelir ve artık yarın gerçekleşecek sömürü için yeniden hazırdir işçi. Birkaç saatlik fiziksel dinlenmenin yanı sıra, işçilerin zihinsel olarak “dinlenmiş” vaziyete gelmeleri, yani yeni iş

gününe hazır ve verimlilik açısından yüksek olmaları da pek önemlidir patronlar için.

Sonuç yerine: “Amatör bir dünya için profesyonelce!”

Özetleyecek olursak, profesyonel spor, kapitalistlerin ekonomik ve politik çıkarları doğrultusunda kullandığı bir araçtır. İnsanın zihinsel ve bedensel gelişimi için faydalı olan sportif faaliyetler kapitalist toplumda yeni bir afyona dönüştürülmüş, sektör halini almıştır. Her şeyi metalaştıran kapitalizm alaşağı edilmeden hiçbir faaliyet insanın zihinsel, bedensel, maddi, manevi çıkarları doğrultusunda bir işleve kavuşamaz. Üstelik bu sömürü sisteminde spor herkesin yararlanabileceği bir faaliyet olmaktan çok uzaktır.

Bu veriden hareketle, “Amatör bir dünya için profesyonelce” diyor Ümit yoldaş, *“Anti-profesyonel”* dergisinin altına düştüğü notta. Çünkü günümüz dünyasında profesyonel olarak derecelendirilen her şey, özet olarak; milliyetçilik, ırkçılık, cinsiyetçilik, şiddet, çıkarıcılık, sömürü gibi kapitalist toplumun tüm kusurlarının taşıyıcısı. Emek gücünün sömürüsünün yanında toplumda tüm içten duyguların da sömürüsü olarak faaliyet gösteriyor ‘profesyonellik’. Tüm bu toplumsal yozlaşmaya olanak sağlayan, ölüm ve meta düzenine karşı olmayı temsil ediyor “Anti-profesyonel”.

Tüm bu sorunların kaynağı olan kapitalizm, işçi sınıfı tarafından tarihin çöp sepetine atıldığında ve “çalışmanın zorunluluğa değil isteğe dayalı amatör bir dünya” olan sosyalizm kurulduğunda herkes spor yapabilmek için gerekli zaman ve imkâna sahip olacak. Ve işte o zaman spor kâr ve depolitizasyon aracı olmaktan çıkıp, insanın her yönüyle sağlıklı bir birey olmasını sağlayacak işleve sahip olacak.

Bunun başarılması için profesyonel bir çaba gerekmektedir. Metin Kurt'un veciz sözleriyle “Futbolun borsada değil arsada oynandığı” amatör bir dünya için profesyonelce yoldaşlar!

VESTEL: Bir fabrika ve bir kentin öfkesi!

Burjuvazi, tarih sahnesine çıktığı andan itibaren toplumsal yaşamı ve sosyal ilişkileri kendi ihtiyaçları temelinde yeniden dizayn etti. Sanayinin oluşmaya başladığı, küçük atölyelerin fabrikalara dönüştüğü, kaba kas gücünün yerini makinalara bıraktığı anda, burjuvazi daha çok üretmek ve daha çok kazanmak için daha çok emek gücüne ihtiyaç duydu. Açlığın, yoksulluğun, kuraklığın darboğazındaki emekçiler, büyük fabrika bacalarının yükseldiği kentlere göç etmek zorunda kaldı. İnsanlar, insanca yaşam koşullarından uzak bu kentlerde, derme çatma barakalarda, emek güçlerini satarak yaşamaya, ayakta durmaya çalıştılar ve gettolarda yeni bir kimliğe büründüler, proleterleştiler.

Yüzyıllardır dünyaya şekil veren bu ilişki ve bu ilişkinin onulmaz çelişkileri üzerinden yükselen sınıf savaşı, burjuvazinin üretim politikalarının değişmesine, daha fazla kâr ve daha düşük maliyet için yeni modellerin oluşmasına neden oldu. Burjuva üretim ilişkileri açısından tarihsel olarak en önemli gelişme, fordist (bant usulü) üretim tekniği oldu.

Bu teknikle burjuvazi, işçileri kendi istemleri ve inisiyatiflerinden bağımsız olarak makinelerin çalışma hızına göre koşulladı. Ama bir sorun vardı ki, bu iki sınıfın uzlaşmaz çelişkileri modern sınıf savaşımına sahne olmaya başlayınca, burjuvazinin tek değer yarası olan kâr güdüsü zarar görmeye başlamıştı. İşçi sınıfı burjuvazi ile olan savaşımında çok önemli bir silah keşfetmiş, üretimden gelen gücünü kullanmayı öğrenmişti. Doğal olarak, fabrikanın tümünde olmasa bile, bandın bir bölümünde iş durursa tüm fabrika işlemez hale gelmekte, burjuvazinin kalp damarcıkları tıkanmaktaydı.

Burjuvazi, işçi sınıfının bu gücünü ve silahını etkisizleştirmek için yüzyıllardan beri birçok politika ve strateji denedi. Üretimi parçaladı, bölümler oluşturdu. Bu bölümleri birbirinden bağımsız alanlara taşıdı. Her parçayı başka fabrikalarda üreterek sonrasında birleştirdi ama yine de işçi sınıfının bu silahını etkisizleştiremedi. Parçalara ayrılan bu üretim mantığı nihayetinde işin sürekliliğini amaçlıyordu. Ama bu parçalardan sadece birinde bile iş durdurulsa, üretilen metanın pazara girişi fazlasıyla bloke ediliyordu. Bu sefer kıtalara yayılarak hem daha ucuz işgücü arayışına başladı hem de kontrol edebileceği bir üretici güç yaratmaya çalıştı. Ama ne yaparsa yapsın emek ve sermaye arasındaki bu çelişki dünyanın dört bir tarafında diyalektik olarak benzer biçimlerde karşı savaşımın gelişmesiyle sonuçlandı.

Ege MİB:

Tek çözüm örgütlenme

Ege Metal İşçileri Birliği (MİB), aylık olağan toplantısını gerçekleştirdi.

Ege MİB aylık toplantısının temel gündemi iş cinayetleri oldu. Bu kapsamda Ege MİB, bulunduğu her alanda iş cinayetlerini teşhir etmek ve buna

Kent sanayisi

Burjuvazi üç yüzyıllık iktidarı sürecindeki deneyimiyle geliştirdiği bütün üretim modellerini birleştirerek yeni bir model oluşturdu: Kent sanayisi...

Bu şu demektir, parçalanmış üretim tekniği içerisinde açığa çıkan handikapların, ek giderler (hammadde, nakliye, lojistik, vb.) de ortadan kaldırılarak daha fazla kâr ve üretimin sağlanması ve nihai düşmanı işçi sınıfının eylemini etkisizleştirmektir.

Bugün Manisa, burjuvazinin bu yeni üretim tekniğinin uygulamaya konduğu kentlerden biri. Sadece üretimde oluşturulan teknik değil, aynı zamanda işçi sınıfının yoksullaştırılmasını, terbiye edilmesini amaçlayan siyasal saldırıların da pilot bölgelerinden biri durumunda. Manisa, işçi istihdam büroları, parça başı çalışma, sözleşmeli işçilik, esnek üretim, çağrı üzerine çalışma, stajyer işçilik vb. bütün saldırıların ilk hayat bulduğu kentlerden biri oldu. En önemlisi ise, Vestel üzerinden anlatacağımız bu yeni burjuva üretim politikasının somut yansımalarıdır.

Geçtiğimiz haftalarda Vestel'in çalışma koşulları ile ilişkili bir yazı kaleme almış, Vestel'deki kölece çalışma koşullarını irdelemeye çalışmıştık. Bu kölelik ilişkileri içerisinde Vestel'in ne derece büyüdüğünden ve Manisa'nın Vestel'e, Vestel'in de Manisa'ya dönüştüğünü anlatmıştık. Şimdi bu dönüşümün pratik

karşı fabrikalarda tek çözümün örgütlenme olduğu çağrısını yükseltecek.

Kobanê direnişini de değerlendiren Ege MİB, emperyalizmin çıkarlarını boşa düşürmek için işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarıyla fabrikalarda, sanayi havzalarında çalışmalar yürütme kararı aldı.

Toplantıda, aralık ayında yapılması hedeflenen MİB Meclisi'ne yönelik planlamalar yapıldı. Bir dahaki toplantının gündem başlıkları belirlendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

olarak nasıl şekillendiğini anlatmaya çalışacağız.

Vestel, bütün üretimini Manisa'da gerçekleştiriyor. Ama bu üretimin bütünü 16 bin işçinin çalıştığı Vestel fabrikasında olmuyor. Manisa OSB'nin tamamına yayılan yan sanayisiyle yaklaşık 40 bin işçinin çalıştığı fabrikalar ve atölyelerle yüz binlerce meta pazara sunuluyor. Onlarca fabrikada üretilen parçalar Vestel'de montajlanarak önce depoya, oradan raylı sistemle İzmir Limanı'na, oradan da en ucuz taşımacılık olan deniz yoluyla dünyaya dağılıyor. Bu yolla Vestel nakliye ve lojistik gibi birçok maliyet sorununu minime indirmiş oluyor.

Bağımlı bir yan sanayi yaratıldı

Vestel, Manisa'da üretim yapmaya başladığı günden itibaren bütün sanayiye kendine muhtaç bırakacak bir iş hacmi ve ilişkisi oluşturdu. Bunu yaparken yine işini sağlama alıp bir parçanın üretiminin tümünü aynı taşeronu vermedi! Aynı parçayı üreten en az beş fabrikanın olması, Vestel'in olası bir durumda, üretimi bunlardan herhangi birine kaydırabilmesi anlamına geliyor. Bu beş fabrikanın tüm üretim planlamasını, kontrollerini, makine bakımlarını kendisi yapıyor, her birinin çalıştığı kapasitenin çok üzerinde üretim yapabilmesinin koşullarını sağlıyor. Böylelikle Vestel, düşmanın yani işçi sınıfının olası karşı hareketini işlemez hale getirecek yani üretimin durmasını engelleyecek bir sigorta yaratmış oluyor. Bu sadece işin durması ile ilişkili değil, üretim planlama ve kalite anlayışı üzerinden de Vestel'in tüm üretimi istediği gibi kontrol etmesi anlamına geliyor.

Vestel bunu yaparken kendi içinde rekabetin kontrollerini de elinde tutuyor. Büyüme arzusu içinde olan yedek fabrikaların ve bu fabrikaların başındaki patronların Vestel'den bağımsızlaşmaması için gerektiğinde bütün işi çekerek onu iflasa sürüklüyor. Bu biçimiyle kapanmış, iflas etmiş, üretimi minimele

inmiş birçok fabrikadan bahsedebiliriz. Hatta yakın kentlerdeki fabrikalara iş vererek onları da kendine bağımlı kılıyor. Vestel'e bağımlı hale gelen fabrikalar bir süre sonra Manisa OSB'ye taşınmak mecburiyetinde kalıyor. Yakın zamanda İzmir'de kurulu olan fabrikaların birçoğunun Manisa'ya taşınmasının önemli nedenlerinden birinin Vestel olduğunu, bu fabrikaların Vestel'e çalıştığını söyleyebiliriz.

Kentin tüm lojistiğini ele geçirdi!

Sermaye açısından nakliye gibi sorunlar halihazırda ciddi bir gider sorunu demek. Dünyanın herhangi bir yerindeki üretici, üretimini çok parçalı bir hale getirdiğinde, bu parçaların birleştirilmesi ve ortaya çıkan metanın yeniden dünya pazarına sunulması üzerinden birçok ek gider ortaya çıkartıyor. Vestel'le beraber Zorlu, Manisa gibi stratejik açıdan önemli bir kentte yerleşerek bu sorunu çözmüş oluyor. Manisa, ülkenin birçok yerine dağılan demiryolu ulaşımının aktif kullanıldığı bir kent. Zorlu, bu raylara kendi deposundan harici bir ray çekerek hem metanın ülke içindeki dağılımını sağlıyor hem de buradan yüklediği tonlarca yükü İzmir Limanı'na kadar başka hiçbir ara nakliye kullanmadan demir yoluyla çözebiliyor. Depoda yüklemeler konteynırlar üzerinden yapıldığı için yeniden doldur-boşalt bile gerektirmeden, ek masrafları tümüyle ortadan kaldırarak parasını cebinde tutuyor.

Kendine kalifiye işgücü yaratıyor!

Zorlu, Manisa'da meslek edindirme kursları gibi birçok yöntemle kendine teknik kadro yetiştiriyor. OSB bünyesinde ya da özel olarak açılan bu kursları teşvik ediyor ya da doğrudan kendi planlıyor. CNC, Torna, Tesviye, Elektronik, Kablo, Motor gibi birçok bölümde sertifika veren bu kurslar aslında Vestel'e teknik kadro yetiştiriyor. Ama sadece bununla da bitmiyor. Bir dizi istihdam bürosunun açılmasını teşvik ederek, kendisine yedek işgücü yaratacak imkânları sağlamış, istihdam bürolarında kaydı olan işçilerin kalifiye özelliklerini tespit etmiş oluyor.

Çalışma koşullarını ve ücretleri Zorlu belirliyor

Sanayinin toplamında bazı büyük fabrikaları saymazsak çalışma koşullarına 'Vestel koşulları' diyebiliriz. Neredeyse bütün fabrikalar Vestel gibi 12 saat çalışıyor. Uygulanan ücret politikası da bütün OSB'de değişmiyor. Hangi fabrikada işe girersen gir asgari ücretten başka bir ücret alman mümkün değil. Kalifiye işçiler bile bu çalışma koşullarında çalışıyor, birçoğu asgari ücret alıyor.

Zorlu'nun hükümdarlığı çatlamaya mahkûm

Burjuvazi, uzun yıllardır tek bir kentte tüm üretimini planlamaktan kaçınıyordu. Bütün üretimin bir kentte olması demek gelişen işçi mücadelesiyle beraber tüm üretim alanlarında tavizler vermesi, zarar etmesi demektir. Vestel üzerinden Zorlu, dünyada yeniden restore edilen kent sanayisi mantığının işletildiği önemli örneklerden biri oldu. Ama bu yöntemle büyüyen bu dev, bu büyümenin bilinmez handikaplarıyla karşı karşıya kalmaya başladı bile. Vestel'in çalışma koşullarının ağırlığı ve bölgedeki işçilerin sosyo-ekonomik yapısı Zorlu'nun hesaplarını bozmaya başladı. Halihazırda tarımla bağlarını tamamen kopartmamış bölge işçileri tütün, üzüm ve zeytin zamanlarında Vestel'den toplu olarak ayrılıyor ve üretimin aksamasına sebebiyet veriyorlar.

Zorlu çareyi yakın kentlerden işçileri buraya göç ettirmekte aradı. Yakın şehirlerden işçiler iş bulma

İşçiler Kobanê'yi tartıştı

Bakırçay havzasında çalışan işçiler yaklaşık bir haftadır sürdürdükleri faaliyet sonucunda 31 Ekim'de Eğitim Sen Aliağa Şubesi'nde toplantı gerçekleştirdi. "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için bir günlük yevmiyemiz Kobanê halkına" şiarıyla çağrısı yapılan toplantı sonucunda işçiler bir yandan yevmiye kampanyasının duyurusunu yapmaya devam etme

umuduyla Manisa'ya göç eder oldu. Ama bu sefer kiralık ev fiyatları 300-400 TL'den 700-800 TL'ye fırladı. Hatta kiralık ev bulmak imkânsızlaşmaya başladı. Dolayısıyla Manisa, inşaat sektörü açısından da önemli bir yatırım sahasına dönüştü.

Yeni sermaye gruplarının Manisa'ya girmesi ve burjuvazi açısından yeni imkânların açılması, uluslararası sermayenin de dikkatini çekti. Ucuz işgücü ve hammadde ihtiyacı birçok uluslararası tekelin de Manisa'da üretime başlaması ile sonuçlandı. Sermaye, Manisa'ya akın ettikçe birçok yeni yatırım sahası keşfetti. Kasaba görünümü içindeki Manisa, kentleşmeye başladı. Özelleştirmeler arttı, turistik tesisler kurulmaya başladı ve Zorlu'ya rakip sermaye grupları filizlendi.

Zorlu'nun kraliyeti sermayenin bu akışıyla beraber tehlikeye girmeye başladı. Üretim hacmi her geçen gün büyüyen Vestel, işçi bulmakta sorun yaşar oldu. Ücra köşelerdeki köylere kadar giderek hatta camilerden anonslar yaptırarak işçi aramaya başladı. Fakat rekabetçi firmalar görece daha rahat çalışma koşulları sunmaya başladıkça bölge işçilerinin tercihi haline geldi. Bu süreçle beraber işçilerin kırla olan bağları silikleşirken proleter kimlikleri de yavaş yavaş şekillenmeye başladı. Bölgede irili-ufaklı birçok fabrikada yakın zamanda örgütlenme girişimleri gerçekleşti. Her ne kadar bu girişimler Türk Metal gibi bir çetenin kucağına düşse de, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin tümüyle önünün kesilemeyeceği bir kez daha somutlanmış oldu.

Vestel sömürüsü bu kentin ortak sorunudur!

Çalışma koşullarının ağırlığı, düşük ücretler, iş kazaları ve cinayetleri, alım gücünün düşmesi, kredi borçları, yüksek ev kiralaları, ulaşımın pahalılaşması, sağlık sorunları, umutsuzluk, geleceksizlik bu kentin toplam sorunu haline geldi. Sadece Vestel'de ya da yan sanayisinde ya da bir başka fabrikada çalışan işçiler değil, bu işçilerin eşleri, çocukları, anne ve babaları bu koşulların toplam kurbanıdır. Doğal olarak baş gösteren hoşnutsuzluk karakteristik olarak bir kent hareketi niteliği taşımaktadır.

Manisa'da ileri işçilerin her birinin doğal bilinci bütün kentin ayaklanması yönündedir. Vestel'de çalışan bir işçi sadece fabrikaya yönelik olarak bir mücadelenin imkânsızlığından bahseder. Yan sanayide çalışan bir işçi için ise bu durum yine değişmez.

Zorlu, farkında olmadan bir kentin toplamının öfkelerini açığa çıkaracak bir politika uygulamıştır. Hem uygulanan politikanın sosyal, ekonomik ve kültürel etkileri hem de sınıf mücadelesinin görece daha az kirlenmiş olması Manisa'nın metal işçilerinin mücadelesi açısından tarihsel bir öneme sahip olduğunu işaret etmektedir. Manisa'da yaşanacak bir kent grevinin, sosyal ayaklanmanın mutlak muhatabı Zorlu olacaktır. Bu öfkeyi büyütme ise öncü devrimci metal işçilerinin en önemli sorumluluğudur.

Manisa MİB

kararı alırken, diğer yandan Ermenek ve Isparta'daki işçi katliamlarını da gündemlerine aldılar.

Canlı geçen tartışmalar sonucunda fabrikalarda, şantiyelerde, işçi ve emekçilerin bulunduğu her alanda işçi sınıfının gündelik sorunları olan taşeronlaşma, esnek üretim, iş cinayetleri gibi sorunlar ile birlikte siyasal gündemlerin de konu olacağı düzenli toplantılar yapma kararı alındı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kobanê direnişi: Yanılıgılar,

Haziran Direnişi dinci-gerici AKP iktidarına ağır bir politik ve moral darbe vurmuştu. Dinci-gerici iktidara günümüzde hatırı sayılır bir darbe de Kobanê direnişi tarafından vurulmuş bulunuyor. Bundan kaynaklı olarak, halihazırda sermaye devletinin hem cumhurbaşkanı hem de fiili başbakanı olan T. Erdoğan'ın kimyası daha bir bozulmuş, saldırganlıkta iyice sınır tanımaz hale gelmiştir.

Dinci-gerici AKP İktidarı tam bir kirli savaş iktidarındır

Daha Şengal katliamının yankıları sürüyorken, IŞİD adlı ölüm makinesi bu kez de Kobanê'ye saldırdı. Bu saldırı özel hedefleri olan bir saldırıydı. Dosdoğru Kobanê'nin şahsında Kürt halkının Rojava'da ortaya koyduğu özgür iradeye, daha genelde ise, Kürt halkının ağır bedellere mal olan mücadelesiyle elde ettiği kazanımlara dönük bir saldırıydı. IŞİD'in yeni bir katliamı adeta kapıdaydı.

Kürt halkı iradesine, beklenilenin de ötesinde Kobanê'ye sahip çıktı. Doğu'da, Batı'da, Güney'de ve Kuzey'de, Kürdistan'ın irili-ufaklı her yerinde on binler halinde sokaklara çıktı, PKK'nin serhıldanlar döneminin anımsatan gösteriler gerçekleştirdi. Dikkate değer olan aynı kitlelilikte olmasa bile, bu kez Türkiye'nin metropollerinin de Kobanê ve dolayısıyla da Kürt halkıyla eylemli dayanışmalara sahne olmasıydı. Bir başka yenilik de sokağa çıkanların içinde bu kez AKP'ye oy veren Kürtler'in de olmasıydı.

Türk sermaye devleti bu denli yaygın, bu denli kitlesel, bu denli militan ve bu denli örgütlü bir tepki beklemiyordu. Deyim uygunsu buna hiç hazırlıklı değildi. Dolayısıyla tam bir acz ve çaresizlik durumu yaşadı. Bu acz ve çaresizliğe bulduğu çözüm ise, bir kez daha sınırsız bir kin ve öfke ile batıda işçi, emekçi, ilerici ve devrimci güçlere saldırmak, Kürdistan'da ise Kürt halkına dönük kirli savaşı trmandırmak, '90'lı yılları anımsatan kanlı saldırılara girişmek oldu.

Sermaye devletinin dünkü başbakanı, bugünkü cumhurbaşkanı Erdoğan ve onun her dediğini harfiyen hayata geçiren AKP kurmayları, Kürt halkına hakaret etmekte, aşağılamakta ve milliyetçi-şoven saldırganlığı körüklemekte birbiriyle yarışa girdiler. Kürt halkına dönük tehdit ve şantajın ardı arkası gelmedi.

Hiç kuşkusuz bununla kalınmadı, sermaye devleti katliamcı kimliğini bir kez daha sergiledi. Sadece 6-7 Ekim günlerinde onlarca insan katledildi. Bu arada HDP tüm olayların sorumlusu olarak suçlanarak hedef tahtasına çakıldı. Yeniden bir gözaltı ve tutuklama furyası başlatıldı. İstanbul ve Gaziantep illeri başta olmak üzere, pek çok yerde linç girişiminde bulunuldu, bu yönlü kampanyaların startı verildi. Faili

meçhul cinayet örnekleri sergilenmeye başlandı. Son olarak, HDP PM üyesi Ahmet Karataş'ın Ankara'nın göbeğinde ve güpegündüz parti binasına girilerek boğazı kesildi.

Tüm bunların şaşılacak hiç bir tarafı yoktur. Türk sermaye devleti ve onun adına işbaşında olan AKP iktidarı kendine yakışanı yapıyor. Sermaye devleti adına icraatlarda bulunmak üzere işbaşına gelen gelmiş geçmiş hükümetlerin hepsi de birer kirli savaş hükümetleriydi. Tek devlet, tek bayrak, tek dil ve tek vatan hepsinin de vazgeçilmez ilkesiydi. Kürt halkına dönük inkar ve imha siyaseti tümünün de temel siyasetiydi. Hepsi de, Kürt halkının en doğal ve en meşru talepleri uğruna mücadelesini kanla bastırmışlardır, acımasız katliamlarla karşılık vermişlerdir. Dinci-gerici AKP iktidarı ise, gelmiş geçmiş en kalles, en kinci, en acımasız, en kirli ve en katliamcı iktidardır.

En çok çocuk ve kadın, Erdoğan ve iktidarı döneminde katledilmiştir. Lice, sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, uluslararası alanda da infiale yol açan Roboski ve Paris katliamları AKP iktidarı döneminde yaşanmıştır. Keza bu iktidar döneminde tarihin en keyfi kitlesel gözaltı ve tutuklama terörüne başvurulmuş, on binin üzerinde Kürt politikacı tutuklanarak cezaevlerine konmuştur. Adana/Pozanti Cezaevi'ndeki çocuk mahkumlara tecavüz utancı da Erdoğan ve dinci-gerici AKP'ye aittir.

Erdoğan ve AKP kurmayları 6-7 Ekim Kobanê ile dayanışma eylemlerinin ardından yaptıkları açıklamalara ve HDP PM üyesi Ahmet Karataş'a dönük cinayet girişimi ile verilen mesaja bakılırsa, Kürt halkına dönük kirli savaşı trmandıracakları

kendiliğinden anlaşılacaktır. Türkiye'de ve Kürdistan'da, Kobanê ile dayanışma eylemlerine getirilen yasaklar, molotof kullanımının şiddet aracı olarak görülerek bundan böyle ağır yaptırımlarla karşılanacağını kararlaştırılması, polisin yeniden geniş yetkilerle donatılması, her iki cephede de yeni bir döneme girildiğinin somut işaretleridir.

"Çözüm süreci": Bir oyalama, aldatma ve teslim alma aracı

Kürt hareketi ve Öcalan da dahil, önderliği tarafından hangi anlamlar yüklenirse yüklensin, "çözüm süreci" olarak kodlanan, başından itibaren muhatapları tarafından bir oyalama ve Osmanlılara özgü bir sinsilikle kimi hedeflerine ulaşmak ve hiçbir karşılığı olmayan, gelinen yerde ise olmadığı ortaya çıkan söz ve vaadlerine inandırıcılık kazandırmak için kullandıkları bir aldatmaca aracı olmaktan başka bir şey değildir. Esasında bunun böyle olduğunu zaman zaman ve şimdilerde PKK önderliği ve HDP de dile getirmektedir.

Öncekiler bir yana, Kobanê direnişi ile dayanışma eylemleri "çözüm süreci"nin Erdoğan ve dinci-gerici AKP iktidarı için anlamının bu olduğunu daha büyük açıklıkla ortaya koymuştur. Bu böyleyse eğer, karşılığı olmayan ve olmayacak olan beklentiler içine girmenin Kürt emekçileri içinde dayanaksız hayaller yayıp, yanılsamalara neden olmanın bir anlamı yoktur. Ne yazık ki, "çözüm süreci" bunca deneyime rağmen Kürt hareketi ve önderliği için bir zaaf alanıdır. Bunu, sermaye devleti ve Kürt hareketinin bugünkü

hayaller ve devrimci çözüm

muhabatı Erdoğan ve kurmayları da bilmekte ve kendi aşağılık amaçları için kullanmaktadırlar.

Tüm niteliği ayan beyan ortaya çıkan “çözüm süreci” Kürt sorununun bölge çapında gitgide ön plana çıktığı, Kürt hareketlerinin etkin bir konum kazandığı ve yeni kazanımlar elde ettiği, Suriye’ye dönük savaş çığırkanlığının şahsında dinci-gerici AKP iktidarının maceracı ve saldırgan dış politikasının iflas ettiği ve tam da Rojava çıkışının yapıldığı bir sırada gündeme sokulmuştur. Denilebilir ki, diğer etkenlerin yanı sıra Türk sermaye devleti ve AKP’yi masaya oturmaya bir nevi mecbur bırakmada Rojava çıkışının rolü tartışmasızdır. Ne hazindir ki, Kürt özgürlük mücadelesi için bir üstünlük aracı olan bu nokta, her aşamada Kürt özgürlük mücadelesinin zaaf alanı olmaktadır. Şu ya da bu gerekçeyle bir ayak bağına dönüşebilmekte, her şeye rağmen bugüne dek paha biçilmez bir değere sahip olan Kürt halkının özgürlük mücadelesini, onun emekçi sınıflardan kaynaklı dinamizmini dizginleyici bir rol oynamaktadır. 6-7 Ekim’deki Kobanê ile dayanışma eylemlerinin bir anda geriye çekilmesi bunun en son ve en somut örneğini oluşturmuştur. Bu da, yine, “çözüm süreci”ni riske etmemek adına yapılmıştır ki, bu koca bir yanılsamadır. Oysa gerçek bunun tam tersidir. Asıl “çözüm süreci” mücadeleyi ve kazanımları risklerle yüklü hale getirmekte, kazandırmak yerine kaybettirmektedir.

Kobanê direnişi ve sonrası

Türk sermaye devleti ve Erdoğan “ha düştü, ha düşecek” diyerek günlerce Kobanê’nin düşüşünü bekledi. Nedir ki, büyük bir hüsrana uğradı. Kobanê düşmedi. Tam tersine IŞİD durduruldu. En önemlisi de, IŞİD’in en esaslı destekçisi, yaratıcısı ve hatta genelkurmayı olan Türk sermaye devleti ve Erdoğan’ın maskesi düştü. Bir kez daha Rojava’da ortaya konan iradeye ve onun şahsında da Kürt halkına sınırsız düşmanlıkları açığa çıktı.

Kobanê direnişi ile Erdoğan’ın ve kirli savaş kabinesinin kimyası iyice bozulunca gerçek niyetlerini ve bu arada “çözüm süreci”nin ne menem bir şey olduğunu da ortaya koydular. Amiyane deyimle baklayı ağızlarından çıkardılar.

Rojava’da ortaya konan iradeyi tanımıyorlardı. Bu tür bir çözüme asla onay vermeyeceklerdi. Kürtler özgür olamazlardı. Buna izin vermeyeceklerdi. Bir çözüm olcaksa eğer, bu ancak ve ancak onların dayattığı koşullarda olabilirdi. Onlar kayıtsız koşulsuz itaat bekliyordu. Ters durumda olacaklar belliydi. Nitekim, Erdoğan, 6-7 Ekim’deki Kobanê ile dayanışma eylemlerini kastederek, “sınırları aşarlarsa, olabilecekleri aklımın ucundan bile geçirmek

istemem” diye tehditler savurmaya başladı. Beşir Atalay ve İçişleri Bakanı Efgan Ala ise, iki günde onlarca insanın acımasızca ve keyfi biçimde katledilmesini “bazı yerlerde alan hakimiyetini kaybettik”, “kamu güvenliğinin sağlanması gerekir” diye gerekçelendirdiler. Öyle ya “bölgede devletin devlet olması” gerekiyordu.

Kürt halkına haklarından ve özgür iradesinden vazgeçmesi, bunun için bundan böyle sokaklara çıkmaması, yani kamu düzenini bozmaması, açıkça ve resmen istenen ve dayatılan budur. Bununla da kalınmamakta, Kürt halkını en alçakça biçimde aşağılamanın ifadesi bir tutumla, Kürt hareketinin kamu düzenini sağlamasını istemektedirler. Yani, “kendi halkınızın polisi olun ve bizim adımıza onları siz susturun” diyorlar. Aksi taktirde “çözüm süreci” biter diye de tehdit savuruyorlar. Bu aynı şey “Oslo süreci”nin ardından Filistin Kurtuluş Hareketi’ne de dayatılmıştı.

Düne kadar, dinci-gerici AKP iktidarı tarafından bir oyalama, aldatma ve dayanaksız hayaller yaymanın aracı olarak kullanılan “çözüm süreci”, gelinen yerde kayıtsız koşulsuz bir teslimiyet aracı haline getirilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenledir ki, Kürt halkının aslında fiilen askıya alınan “çözüm süreci”ne, Erdoğan’a ve AKP’ye inancı bir hayli zayıflamıştır. İşte tam da burada bir başka yanılsama devreye girmektedir.

Kobanê’de emekçi iradesi kazanmıştır

Rojava Kürt emekçilerinin eseridir. Kürt emekçilerinin özgür iradesini temsil etmektedir. IŞİD,

arkasına ABD ve onun öncülüğündeki emperyalist koalisyonu ve en başta Türk sermaye devleti olmak üzere, Katar ve Suudi gericiliğini de alarak bu iradeye saldırdı. Fakat başaramadı. Kobanê destansı bir direniş ortaya koydu ve düşmedi. Kobanê’nin düşmesini bekleyenler hüsrana uğradılar. Emekçi iradesi kazandı.

Kobanê’nin düşmeyeceğini anlayan emperyalist koalisyon devreye girmekte gecikmedi. IŞİD’in bu gerçek efendileri hem de “IŞİD’e karşı savaş” planları ile Kürt halkının yanında bitiverdiler. Şengal’deki gibi önce havadan yardım ellerini uzattılar. Ardından 40-50 yıllık işbirlikçilerini mecbur bırakarak, Barzani’nin peşmergelerinin geçişi için “koridor” açtılar. Kürt halkına ve YPG’ye yardım konusunda birbirileriyle adeta yarış halindedir. Bunun da şaşılacak bir yanı yoktur. Zira bunu her yerde yapıyorlar. Nasıl yapacakları konusunda da oldukça deneyimliler.

“Önleyemiyorsan dizginle, içeri sız, yozlaştır, ehlileştir ve kontrolüne al.” Tüm bir Latin Amerika onların bu türden icraatlarına tanık olmuştur. En görkemli gerilla hareketleri bu tür politikalarla ehlileştirilmiştir. Şimdi ayısını Kürdistan’da yapmak istiyorlar. Türk sermaye devleti Kürt halkına sınırsız düşmanlıkta ve sorunu çözmekte ısrar ederken, ağababaları emperyalistler, Kürt sorununun hem de bölge düzeyinde çözümünü dayattığını, bölgedeki statükoları sarstığını, Kürt hareketlerinin gitgide etkin bir konum kazandığını ve Kürtler’in büyük bir güç haline geldiğini görüyorlar. Ve açıkçası, onları yanlarına çekmek, onlarla müttefik olmak ve onları kendi emperyalist planlarının bir parçası yapmak istiyorlar.

“Türk sermaye devleti ve Erdoğan’ın

Hozat: İmralı görüşmeleri oyalama siyasetinin malzemesi

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Bese Hozat, İmralı’da Abdullah Öcalan ile yapılan görüşmelerin bugünkü durumda sorunun demokratik çözümüne etki etmediğini, hükümetin hiçbir müzakere olmamasını istediğini söyledi.

Hozat, ciddi bir baskı altında kalan HDP’nin zaman zaman savunmacı pozisyona girdiğini ifade ederken, “İzahçı üslup çok ön plana çıkıyor. Bu da yanıltır. HDP kendisine güvenen daha güçlü bir üslup tutturmalı. Zaman zaman bu konuda yetersizlik çıkıyor. HDP, Türkiye’nin demokrasisinin gelişmesinde önemli bir mesafe kat etti. AKP, rakibini zayıflatmaya çalışıyor. Buna gelmemek gerekir” sözleriyle HDP’yi eleştirdi.

KCK Eşbaşkanı Bese Hozat, hükümetin izlediği bu politikayı geliştirirken, İmralı görüşmelerinden bekledikleri sonuçları alamadıklarını ima ederek

sözlerini şöyle sürdürdü: “İmralı ile yapılan görüşmeler sorunun demokratik çözümüne etki etmiyorsa; tam tersine hükümet bu görüşmeleri oyalama siyasetinin malzemesi olarak kullanıyor, bundan yararlanıyorsa o görüşmelerin de bir anlamı fazla olmuyor ki. Çok fazla bir değer taşıyor. Millet, kamuoyu, toplum müzakere bekliyor. Toplum, ‘yıllarca HDP heyeti İmralı’ya, sonra Kandil’e gitsin, devlet gitsin görüşsün. İmralı ile bu görüşmeler böyle gizli devam etsin hiçbir müzakeresi, hiçbir tarafı olmasın; ne üçüncü bir tarafı, ne izleme heyeti olsun ne çözüm kurulu olsun ne somut adım olsun’ istemiyor ki. AKP böyle devam etsin, bunu adım, sorunun çözümü olarak lanse etmek istiyor. Hiçbir alakası yoktur. Oyalama siyasetinin malzemesidir.”

AKP'siyle çözemiyorsan, ABD ve koalisyonla çözü" şimdi de yavaş yavaş bu dillendiriliyor. Emperyalistleri bizatihi Kobanê direnişinin yardımı mecbur bıraktığı kesin bir gerçekken, bu kez de, bizzat sorunun kaynağı bu güçler hakkında hayaller yayılıyor, ABD'nin ciddi ciddi çözüm gücü olarak devreye girmesi bekleniyor. Bilumum yeni dönem liberalleri koro halinde Lenin'in emperyalizm teorisinin geçerliliğini yitirdiğini, güncelliğe cevap olamayacağını ileri sürüp, ABD'yi ve emperyalist koalisyonu yardımseverlik katına çıkarıyorlar. Yeni dönem liberallerimize göre emperyalizmin özü değişmiştir. Günümüz emperyalizmi yardımseverdir, "İnsan hakları emperyalizmi"dir. Utanmasalar, ABD'nin her yere özgürlük taşıdığını, Ortadoğu ve Kürdistan'a da bu amaçla geldiğini ileri sürecekler.

Kürt hareketi deyim uygunsu yeni bir sınavla karşı karşıyadır. O, bugüne dek cepheden bir tutumun konusu yapmasa da, emperyalizme karşı mesafeli bir duruş içinde olmuş, emperyalist planların bir parçası olmayı reddetmiş, buna karşın bölge halklarıyla yakınlaşmaya ve dayanışmaya önem vermiştir. Bu tutum Kobanê direnişi sırasında tekrarlanmış ve bu nedenle son derece kazandırıcı olmuştur. Bilinmelidir ki, Kobanê düşmemişse eğer, bunda Rojava/Kobanê'nin destansı direnişinin ve tüm parçalardaki Kürt halkının Kobanê'yi sahiplenişinin yanı sıra, Türkiye'nin emekçi halkları da içinde, bölge ve dünya halklarının, ilerici ve devrimci güçlerinin enternasyonal destek ve dayanışması sayesinde mümkün olabilmiştir. Bu bakımdan da Vietman devrimi deneyimini hatırlamaktadır.

Son söz yerine...

"Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorunun akıbeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gersinde bölgenin yeni üst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kpmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüzyüze kalacaktır." (TKİP IV. Kongre Bilirgesi, Ekim 2012)

Kürt özgürlük hareketi bugüne kadar yaptığı gibi en başta ABD olmak üzere emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre düzenleme çabalarından uzak durmalı, bölgenin kardeş halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinde ısrar etmeli, birleşik devrim perspektifine dönmelidir. "Çözüm süreci" aldatmacasının karşısına devrimci çözümle çıkmalıdır. Bilinmelidir ki, emperyalizmin ve sömürgeci Türk burjuvazisinin ortak iktidarı olan sermaye iktidarı birleşik bir devrimle yıkılmadan, ne gerçek bir özerklik ve ne de bağımsızlık mümkündür. Teori ve tarihsel tecrübeler doğrulamıştır ki, gerçek bir özgürlüğü ve eşitliği de ancak ve ancak sosyalizm sunabilir.

Almanya'da Kobanê ile dayanışma eylemleri

1 Kasım Dünya Kobanê Günü'nde Almanya'da yapılan eylemlerle IŞİD çetesinin saldırıları protesto edildi, Kobanê direnişi selamlandı.

sürdürdüğü Kobanê ile dayanışma kampanyası vesilesiyle çıkardığı yerel bildirinin dağıtımını yaptı.

Hamburg

Demokratik Kürt Toplum Merkezi'nin çağrısıyla gerçekleştirilen yürüyüş için merkezi tren garı önünde toplanıldı. BİR-KAR'ın da içerisinde olduğu eyleme katılan kurumlar bayrak ve flamalarıyla yürüyüşte yer aldılar. Toplanma yerinde ise IŞİD karşıtı konuşmalar yapıldı. "PKK terör örgütleri listesinden çıkarılın" talebinin dile getirildiği konuşmaların ardından yürüyüşe geçildi. Kortejin en önünde, IŞİD katliamlarını teşhir eden fotoğraflar taşınırken çocuklar ve kadınlar ön saflarda yürüdü. Kobanê direnişini selamlayan, IŞİD'i lanetleyen sloganların atıldığı yürüyüş canlı ve coşkulu bir atmosferde geçti.

Türk Konsolosluğu'nun önüne gelinmesinin ardından IŞİD'in Kobanê'ye yönelik saldırıları protesto edildi. Eylem, konuşmaların ardından sona erdi. "Kürt halkıyla dayanışmayı büyütelim!" başlıklı bildirimlerin dağıtıldığı yürüyüşte *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı da gerçekleştirildi.

Düsseldorf

NRW eyaletinin başkenti olan Düsseldorf'ta eyleme ağırlıklı bölümünü Kürt emekçilerin oluşturduğu yaklaşık 7 bin kişi katıldı. En önde PYD, YPG ve YPJ'ye ait IŞİD karşıtı pankart ve bayrakları taşındı.

Eylem için önce Düsseldorf merkezi tren istasyonu önünde toplanıldı. Burada, günün anlamı üzerine yapılan kısa açıklamaların ardından yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca sloganlar hiç susmadı. Arada Kürtçe marşlar söylendi, Kobanê direnişini selamlayan, buna karşın IŞİD çetesi ile Türk sermaye devleti, Katar ve Suudi gericiliğini lanetleyen kısa ajitasyon konuşmaları yapıldı. Uzun bir güzergahtan geçilerek tekrar yürüyüşün başladığı DGB binasının önüne gelindi. Eylem burada bu kez mitinge dönüştü, konuşmaların ardından sona erdirildi.

Sınıf devrimcileri eyleme, üzerinde "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!" şiarının yazılı olduğu, TKİP imzalı pankart ve bayrakları ile katıldılar. "TKİP, Kürt halkı ile dayanışmayı büyütme çağırıyor başlıklı" Almanca ve Türkçe bildirinin dağıtımını yaptılar, 22 Kasım'da yapılacak olan merkezi parti gecesinin el ilanlarını dağıttılar. Eyleme, BİR-KAR da bayrakları ile katıldı. Essen BİR-KAR, yerelde

Frankfurt

Tarihi tren garı karşısında bir araya gelen yaklaşık 7 bin kişi, burada yapılan kısa ajitasyon konuşmalarının ve atılan IŞİD karşıtı sloganların ardından kortejler oluşturarak Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı Münchener Caddesi'nde yürüyüşe geçti. Uzun bir yürüyüşün ardından tekrar aynı yoldan dönülerek başlangıç yeri olan Alte Oper Meydanı'na gelindi. Burada yapılan konuşmaların ardından eylem sonlandırıldı. BİR-KAR'ın da içerisinde olduğu eyleme katılan kurumlar bayrak ve flamalarıyla yürüyüşte yer aldılar.

Stuttgart

Onlarca kurumun katılımıyla yapılan yürüyüş, Merkezi Tren Garı'nın bulunduğu Lautenschlagerstr Meydanı'nda başladı. İlerici yerli ve göçmen kurumlar, kendi pankart ve bayraklarıyla kortej oluşturarak yürüyüşte yer aldılar.

Eyleme katılan yaklaşık 15 bin kişi sık sık Kobanê lehine slogan attılar ve Türkiye, Katar, Suudi Arabistan ve IŞİD çetelerini kınadılar. Eylemde yapılan konuşmalarda, Kobanê'de büyük bir direnişin olduğu vurgulandı ve dayanışma çağırısı yinelenildi. Enternasyonal dayanışmanın göze çarptığı yürüyüş, Schlsplatz Meydanı'nda yapılan mitingle sonlandırıldı.

BİR-KAR da eyleme kendi flamaları ile katıldı. BİR-KAR'lılar, İzmirli işçilerin "Bir yevmiyemiz Kobanê halkına" şiarlı çağırısını bildiri olarak dağıttılar. Ayrıca alanda *Kızıl Bayrak* satışı yaptılar.

Bielefeld

Katılımın ve duyarlılığın yüksek olduğu miting, Bielefeld Kürdistan Zentrum ve Ezidi Federasyonu tarafından organize edildi. Bielefeld belediye binası önünde başlayan yürüyüş kortejlerin şehir merkezinden büyük tren istasyonuna yürüyüşüyle devam etti. Burada yapılan saygı duruşundan sonra Kobanê direnişinin önemi ve ihtiyaç duyulan yardımlara dönük konuşmalar gerçekleştirildi. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı miting yapılan konuşmaların ardından sonlandırıldı.

Şovenizmin panzehiri devrimci sınıf mücadelesidir!

Kapitalizmin içinde bulunduğu iktisadi bunalım emperyalistler arası çelişkileri keskinleştirmeye, hegemonya çatışmasını büyütme devam ediyor. '89'da Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından kapitalizmin ilan ettiği mutlak egemenliğin bugün yerle bir olduğuna tanıklık ediyoruz. O günden bugüne emperyalist-kapitalist sistem hegemonyasını güçlendirmek için emeğin köleleştirilmesini eksen alan neo-liberal saldırıları topyekûn uygulamış ve bununla paralel bir şekilde ideolojik-askeri yöntemleri tüm dünyada sistematik olarak devreye sokmuştur. 11 Eylül'ün ardından ABD emperyalizminin dünya jandarmalığı konumunu korumak için 2003'te düğmesine bastığı Irak işgali ile başlayan süreç insanlığın önüne son derece ağır ölüm, sefalet bilançosu çıkarmış durumda.

Kapitalist sömürü, emperyalist savaş ve saldırganlık; Ortaçağ'dan kalma kökten dinci gericiği de kullanarak, katliamcı dev bir savaş makinesini yeniden tahkim ederek sürdürmeye çalışıyor.

Bu kısa panoramanın Türkiye cephesinde ise emperyalistlerin Ortadoğu'ya yönelik gerici-sınıfsal çıkarlarına uşakça hizmet eden sermaye iktidarının icraatlarının yarattığı sonuçlarla karşı karşıyayız. Emperyalistlerin kendi mamülleri olan IŞİD canilerini Ortadoğu'daki bölgesel hesapları için Kobanê'ye yönlendirmeleri ve kaşla göz arasında ABD'nin çıkarlarına uygun bir şekilde yeni Osmanlılık hayallerini de pratiğe dökmeyi gözeterek sermaye iktidarının savaş tezkeresini çıkarması ile Kürt halkına ve kazanımlarına dönük saldırganlık dizginlerinden boşaltılmış oldu. Kobanê'de süren emperyalist abluka-katliama karşı sergilenen direnişle dayanışma için tüm batı illerinde ve Kürdistan'da gerçekleştirilen kitlesel eylemlerden telaşa kapılan sermaye iktidarı geleneksel inkarcı-imhacı şovenizm silahına, gerici-ırkçı örgütlülüklerin tasmalarını salmaya başladı. Sermaye iktidarının resmi-sivil örgütlenmelerinin başlattığı gerici saldırganlığın İstanbul'da, Antep'te 'sivil' tepkiler olarak sokaklara hükmetmeye çalışması ve linç, katliam girişimleri Kürt emekçilerin katledilmesi ile sonuçlandı.

Sermaye düzeninin Türkiye'deki sosyal mücadeleleri bastırmak için işçi-emekçi semtlerini, sanayi havzalarını, üniversiteleri ırkçı-gerici örgütlenmelerle örümcek ağı gibi sarmasının yeri geldiğinde nasıl kullanılacağına adeta provası yapıldı. Dinci parti, kontra-gerilla çeteleri sermayenin polisi işbirliği ile gerçekleşen provokasyonlar, sokağa salınan gerici gruplar sermaye iktidarının denetimi altında katletti. Bugün Kürt hareketinin reformist hayallerin etkisi altında, kitlelerin sokaktan çekilmesini sağlayan 'sağduyu' çağrısının ardından bu tablo büyük oranda durulmuş oldu. Ancak sermaye devletinin ne inkarcı-imhacı çizgisinden ne de tarihsel 'Kürdistan' korkusunun hortlamasına neden olan Kürt halkının Rojava'da elde ettiği kazanımlara yönelik saldırgan politikalarından geri adım atması gibi bir durum söz konusu. Bu nedenle sermaye iktidarı tüm fiziki ve ideolojik aygıtlarını kullanarak şovenist histeriyi güçlendirmenin her türlü yol ve yöntemini deniyor.

Sermaye düzeninin tüm sözcüleri dünden bugüne uygulayageldikleri aynı politikayı sergiliyorlar. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik talebini şiddetle reddederken Türkiye'deki işçi sınıfı ve emekçileri etnik, mezhepsel temelde bölüp parçalayarak sınıf-kitle hareketini kontrol etmeye, gelişmesine engel olmaya çalışıyor. Sınıf hareketi ile Kürt ulusal mücadelesinin aynı kanalda buluşmasına engel olmayı hesaplıyor. Ortadoğu'da Filistin'den sonra bu denli büyük bir etki yaratan tek örnek olan Kobanê'de sergilenen direnişi esasında güçlü bir işçi ve emekçi dayanışmasının örüleceği büyük bir etki ve moral alanı olmuştur. IŞİD gibi tüm dünyada katliam pratikleri ile korku salan bir militarist cani örgüte karşı bir aylık Kobanê direnişi dışında da tüm yaz boyunca bir sahiplenme yaratmakta işçilere, emekçilere ve Ortadoğu halklarına umut verme özelliği taşımaktadır. Direnişin gücü ve Kürt halkının mücadele azmi emperyalizmin ve işbirlikçisi sermaye iktidarının kirli yüzlerini, gerici politikalarını tüm çıplaklığı ile teşhir etmektedir. Çıkarılan savaş tezkeresi ve IŞİD çetelerinin Kobanê'ye yönelik saldırıları başta Kürt halkı olmak üzere tüm bölge halklarını köleleştirmeyi, emperyalist egemenliği hakim kılmayı hedefliyor. Emperyalistler ve onların yerli uşakları her zamanki taktiklerini uyguluyor, anti-emperyalist bilincin gelişmesine engel olmak için işçi sınıfının mücadele sahnesinin önüne geçmek için "çözüm süreci"ne inandırıcı bir makyaj yapmak amacıyla iplerini sıkı sıkıya tuttuğu şovenist kudurganlığı serbest bırakıyor. İşçi ve emekçileri milliyetçi şovenist histeri ile zehirleyerek hem gerici politikalarının kitle tabanı olarak kullanmış hem de sınıf mücadelesinden uzak tutmuş oluyor.

İşte bu noktada dinci-gerici partinin içerde sömürü, yağma, talan, baskı dışarda ise savaş ve saldırganlık politikasından hoşnutsuz olan işçi ve emekçi kitlelerin birleşik mücadelesinin nesnel koşulları oluşmaktadır. Bu nesnel koşulların dinamitlenmesi için sermaye iktidarı açık-gizli tüm hazırlığını devreye sokmuştur. Kuralsız artı-değer sömürüsünü perdelemek kölece çalışma koşullarının ağırlığını gizlemek sermaye iktidarı açısından her geçen gün zorlaşmaktadır. Bu gerçeklik sınıfın her geçen gün artan mevzi direnişleri ile kendini dayatmakta, kuralsız sömürüye karşı sınıfın öfkesi mayalanmaktadır. İşçi sınıfının en ufak hak arama eylemi kısa zaman içerisinde fiili-militan bir biçime bürünmektedir. Böylesi bir atmosferde kapitalist sömürücüler işçi sınıfı mücadelesine ve halklara düşman faşizan köktendinci burjuva gerici ideolojinin tüm araçlarını devreye sokmaktan uzak durmazlar. Kapitalist sistemin krizinin neden olduğu gerici-kirli emperyalist savaşa ve saldırgan politikalara karşı milyonlarca işçi ve emekçinin mücadele alanlarına çıkmasına engel olurken bir kez daha bu yöntemi uyguluyorlar. Burjuva cumhuriyetin geleneksel devlet politikası olarak kitlelerde oluşturduğu milliyetçi önyargılar ve düşmanlığa sarılarak son süreçte şiddetini arttırdığı şovenizm zehrini etkisizleştirecek tek güç her milliyetten ve mezhepten Türkiye işçi sınıfının merkezinde olduğu birleşik direniştir. Dinci-gerici parti tarafından 'milli birlik, kardeşlik' adı altında

sürdürülen "çözüm" aldatmacası inkarcı ve imhacı bir milliyetçi şoven çizgiyle halklar arasındaki kardeşliği bozmaya, ayrımcılığı körüklemeye neden olmaktadır. Kobanê eylemleri ile kendini gösteren bu olmuştur. Sermaye iktidarının her açıklamasından katliamcı çizginin süreceği beyanı çıkmaktadır. Öte yandan Kürt halkının üzerinde azgınca uygulanmaya çalışılan sömürgeci politikaların gerisinde tekelci burjuvazinin çıkarları olduğunun Türkiyeli işçi ve emekçilere en etkili ve kolay şekilde anlatılabileceği bir süreçten geçiyoruz. Sermaye devletinin izlediği saldırgan Ortadoğu politikası, içerde derin bir iktisadi ve sosyal yıkıma dayanmaktadır. Dinci parti şeflerinin dillerine pelesenk ettikleri "Gezi" korkusu da bunun ürünüdür. Sınıf ve kitle hareketine dizginsizce saldırmalarının vesilesi ile patlayan toplumsal öfkenin ürünü olan Haziran Direnişi'ne Kürt halkının geniş kitleler şeklinde katılmasının önüne geçilmiş olması sermaye iktidarının çözüm aldatmacasında gösterdiği başarısız kaynaklıdır.

Haziran Direnişi, şovenist histeriye önemli bir yanıt yarattı fakat etkiyi kıracak olan imkan bu nedenle değerlendirilememişti. Haziran Direnişi'nde Kürt halkının kitlesel bir şekilde katılmasının çözüm süreciyle önüne geçilmiş olunması sermaye iktidarına özgüven vermiş olacak ki Kobanê eylemlerindeki kitlesel militan çıkış şaşkınlığa neden oldu. Ancak Türkiyeli işçi ve emekçi kitlelerin Kürt halkıyla dayanışmak ve emperyalist saldırganlığa dur demek için gösterdiği tepkinin anlamlı olmakla birlikte sınırlı olması sermaye cephesinden bir rahatlamaya neden olmuş, geleneksel milliyetçi-şoven saldırgan politikaların düğmesine hızla basılmıştır. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği' ekseninde güçlenen devrimci sınıf politikası son süreçte sermaye iktidarının daha da tırmandırdığı kirli savaşı sonlandırabilir.

Gerçek anlamda tutarlı ve kararlı bir enternasyonalist dayanışmanın asıl dayanağı işçi sınıfıdır. Kapitalist sömürü ve emperyalist savaş arasındaki kopmaz ilişkinin sınıfın öncü mevzilerinden başlayarak bilince çıkartılması temel önemdedir. Sınıf devrimcilerinin omuzlarında olan bu görevde elde edilecek başarı başta Kürt halkı olmak üzere tüm Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı büyütecektir. Emperyalist merkezlerin Ortadoğu'daki hesapları da ancak bu şekilde bozulacak, bölge halklarının devrimci-birleşik direnişinin örülmesi sağlanacaktır. Fabrikalarda işçi sınıfını azgın sömürüye tabi tutan da Kürt halkını inkar ve imha eden de aynı sermaye düzenidir.

Kobanê'deki direnişin gücüne ve sermaye iktidarının kapsamlı iktisadi, sosyal, siyasal yıkımının, zorbalığının geniş kitlelerde yarattığı olumsuzluğun biriktirmiş olduğu mücadele olanaklarına bakıldığında milliyetçi-şoven politikaların tuzla buz olması an meselesidir. Ancak bu nesnellik, sermaye iktidarının IŞİD eliyle sürdürdüğü saldırgan politikaların toplumsal atmosferde her geçen gün dozu daha da artan tepkiyle de birleştirilmesinin söz konusu olduğunda çok daha güçlü bir etken olmaktadır. Asıl yakıcı sorumluluk sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarıyla enternasyonalist dayanışmayı büyütmenin, ülke topraklarının emperyalist odakların savaş ve saldırı üssü olarak kullanılmasına son verilmesinin olanakları fabrika, sanayi, işçi-emekçi semtleri ve üniversiteler, liselerde somut araçlarla devreye sokulacak devrimci kitle faaliyeti içerisinde şekillenebilir. Şovenizm zehrinin panzehiri devrimci sınıf politikasının geniş kitlelerde ete kemiğe büründürülmesidir.

Kobanê'de direniş çeteleri kuşatıyor!

Mevzilerini güçlendiren ve peşmergenin havan topu saldırılarıyla desteklenen YPG güçleri çetelere yönelik eylemler gerçekleştiriyor.

Roja'ya'nın Kobanê Kantonu'nda 15 Eylül'de başlayan ve 50'li günlerine giren kararlı direniş, kenti üç cepheden kuşatan IŞİD çetelerini zorlamaya başladı. Çetelerin işgal girişimiyle beraber başlayan Kobanê savaşında YPG'nin komutasındaki direniş son günlerde gerici çetelere büyük kayıplar verdi.

Kobanê'nin üç cephesinde mevzilerini güçlendiren ve peşmergenin havan topu saldırılarıyla desteklenen YPG güçleri tüm cephelerde etkili operasyonlarla çetelere yönelik eylemler gerçekleştiriyor. Roket ve havan topunun kullanıldığı saldırılarla, YPG güçlerine rahat hareket edecekleri alanlar kazandırılmaya çalışılıyor.

Dünya geneline yayılan direnişle dayanışma kampanyaları ve eylemleri de Kobanê direnişine güç veriyor.

YPG komutanları: Zafere adım adım...

YPG Komutanı Mahmud Berxwedan, peşmerge güçlerinin Kobanê'ye geçişi ile birlikte koordinasyondan ziyade tek bir ordu gibi hareket ettiklerini ifade ediyor. Kobanê'ye geçen peşmerge güçlerinin ağır silah biriminden oluştuğu bilgisini veren Mahmud Berxwedan, peşmerge güçlerinin istenilen yerlerde ağır silahlar ile çetelere etkili vuruşlar yaptığını söylüyor.

YPG ve YPJ komutanları Mahmud Berxwedan ve Roza Kobanê, direnişin seyrine ve dünya çapında gerçekleştirilen destek eylemlerine dair değerlendirmelerinde "Alanlara çıkan milyonlarca eylemciye 'Kobanê'de zafer' sözü veriyoruz" ifadelerini kullanıyorlar.

2 Kasım'da yapılan bu değerlendirmelerin ardından kent savaşında YPG güçleri lehine bir dizi gelişme yaşandı.

Tüm cephelerde çetelere operasyon

Kürt basınında yer alan haberlere göre, ikinci ayına yaklaşan direnişte IŞİD çeteleri birçok noktada geriletilmiş durumda. Direniş karşısında büyük zorlanma yaşayan ve kenti işgal girişimleri suya düşen çeteler ise takviye güçlerle saldırılarını sürdürmelerine rağmen son günlerde kentin dışındaki çeşitli köyler ve mezralarda YPG operasyonlarıyla karşı karşıya kalıyorlar. YPG ve YPJ güçleri mevzilerde nöbetlerini sürdürürken kent içerisinde ise sürekli devriye atılıyor. YPG Basın Merkezi, "gösterilen görkemli direniş sayesinde ilerleyişleri durdurulan çetelerin suikast ve havan atışlarıyla sonuç almaya çalıştığını" belirtiyor.

Direnişin 51. gününde yansıyan bilgiler bu durumu teyit eder nitelikte. Kobanê'nin 20 km kadar doğusunda bulunan Baxdik ve Karamox köyleri arasında da çetelere yönelik saldırı gerçekleştirildiği ve

çetelere kayıplar verildiği belirtiliyor.

Kobanê'nin doğu cephesindeki çatışmalar Kaniya Kurda, Belediye Caddesi ve Azadi Meydanı çevresinde yoğunlaşıyor.

Kobanê'nin batı cephesinde ise, YPG ve Özgür Suriye Ordusu'na bağlı bazı taburlardan oluşan Burkan El-Fırat güçleri Erbûş, Menazê ve Elî Bilor köylerinde çetelere karşı eylem düzenledi. Çok sayıda çete üyesinin öldürüldüğü eyleme, peşmerge güçleri de ağır silah desteğiyle katkıda bulundu.

Güney Kobanê cephesinde de YPG güçleriyle çeteler arasında yaşanan çatışmalarda çok sayıda çete üyesinin öldürüldüğü, çetelere ait araçların imha edildiği bilgisi verildi. Aynı cephede Halep yolu üzerindeki alanda da doçka yüklü araçların YPG savaşçıları tarafından imha edildiği ifade ediliyor.

Kentin birçok yeri talan edilmiş, evlerin çoğu kullanılamaz durumda olmasına rağmen kentin iç kesimlerinde binlerce Kobanêli yaşamlarını sürdürmeye devam ediyor.

Çeteler sivilleri hedef alıyor

Sivil halka yönelik katliam girişimlerinde bulunan IŞİD çeteleri Kobanê-Suruç sınırına yönelik saldırılarını sürdürüyor. 3 Kasım günü, IŞİD çeteleri tarafından açılan ateş sonucu sınır hattının ara bölgedeki araçlarının yanında duran Kobanêli Necip Reşad Seydî'nin katledilmesi sivillerin de çetelerin hedefinde olduğunu gösteriyor.

Kobanê-Suruç sınırında bulunan Kobanêliler bir yandan IŞİD saldırıları bir yandan da askerlerin saldırı ve tehditleriyle karşı karşıyalar. Til Şeîr Köyü'nde sınıra 50 metre mesafede Emîne Fewzî Nasan isimli kadının mayın patlaması sonucunda yaralanarak Kobanê'deki hastaneye kaldırıldığı ifade ediliyor. Bu bölgede bekleyen yaklaşık 2500 kişi mayın ve saldırı tehdidi altında.

Serêkaniyê'de çetelere operasyon

Kobanê'nin yanısıra Rojava'nın başka bir bölgesi olan Serêkaniyê'de de YPG güçleri çetelere yönelik kapsamlı bir operasyon başlatmış bulunuyor.

YPG/YPJ güçlerinin Serêkaniyê bölgesinde 3 Kasım'dan itibaren başlattığı operasyonda Raviya kasabası ile sınır hattı arasında bulunan Migran, Timat, Dibê, Duadan ve Emadan köyleri ile 23 mezranın çetelerden geri alındığı ifade ediliyor. YPG Basın Merkezi'nin yaptığı bilgilendirmeye göre, Alya Köyü yakınlarındaki stratejik bir tepenin de YPG güçlerinin denetimine geçtiği belirtildi. Buradaki çatışmalarda çok sayıda çete üyesinin öldürüldüğü, çetelere ait çok sayıda silah ve mühimmatın da YPG güçlerine geçtiği belirtildi.

Tunus seçimleri üzerine

Tunus'da başlayıp dünyanın dört bir yanına yayılan halk ayaklanmaları yeni bir dönemin, devrimler dönemine geçişin açık ve belirgin bir göstergesi olurken, seçim sonuçları da sürecin derinden derine mayalanarak devam ettiğini gösteriyor.

Ekim ayında Tunus'da yapılan parlamento seçimlerinin sonuçlarına dair yapılan haber ve yorumlarda asıl önemli olanın gizlenmesi veya yok sayılması dikkatlerden kaçmıyor. Tunus seçimlerinin sonuçları, laikler mi-dinciler mi kazandı ikilemi üzerinden okunarak, Tunus devrimini/halk ayaklanmasını başlatmanın ve sürdürmenin onurunu taşıyan Muhammed Bouazizi'nin kenti Sidi Bouzid'inin Ekim seçimleri sonuçları üzerindeki etkisi gizlenerek silinmeye çalışılıyor.

İşsizliğin en yoğun olarak yaşandığı bu kent emekçileri Bin Ali diktatörlüğünün olduğu gibi El Nahda/Müslüman Kardeşler hükümetine karşı da "Devrim bizimdir, devrimi bizden alamazsınız!" şiarıyla karşı çıkarak Rashid al-Ghannushi diktatörlüğünü yıkmamanın öncülüğünü yaptılar. Ayaklanmayı başlatmanın ve sürdürmenin onurunu taşıyan bu asi kent, seçim oyunları ile devrimci halk ayaklanmasını zafere ulaştırmadan zincirlere vurmaya isteyen sermaye diktatörlüğüne karşı da, Ekim seçimlerinde ortaya koyduğu tavırla seçimlerin sonuçlarının asıl belirleyicisi oldu. Muhammed Bouazizi'nin gençlik bedeninden yükselen isyan ateşi Sidi Bouzid sokaklarında emekçilerin ellerinde, zincirlere vurulmaya çalışılan devrimin sesi ve soluğunu sürdürmenin meşalesi olarak yanmaya devam ettiğini dünyaya ilan etti.

Parlamento seçimlerinde Nida'nın mı yoksa Nahda'nın mı seçimlerin galibi olduğu tartışmaları arasında, burjuva-dinci medyanın ve bu arada reformist basınındaki suskunluk fesadını yırtarak kendinden sözettirdi. Yok sayma çabalarına karşın burjuva parlamentosu seçimlerinin sonuçlarını tartışmasız olarak bu kent belirlemiştir.

Ülke genelinde yüzde 61,8 olarak gerçekleşen seçimlere katılım oranı bu kentte yüzde 48'de kalmıştır. Bu asi kentin asil duruşunu anlayamayan veya anlamak istemeyen burjuva-liberal ve reformist kalem erbabları bu durumu 'Katılımın % 61,8 olarak açıklandığı seçimlere en düşük katılım ise ironik bir şekilde Arap ayaklanmalarının başlangıç yeri olarak bilinen Muhammed Bouazizi'nin kendisini yaktığı Sidi Bouzid kentinde gerçekleşmiş (% 48) olmasının' anlamını anlayamadılar.

Sokaklara çıkarak Bin Ali'nin laik diktatörlüğünü yıkarak ülkeden kovmanın tadına varan kent halkı, çözümün seçimlerde olmadığını bilecek kadar büyük bir deneyime sahip olmanın verdiği öz güvenle, Müslüman Kardeşler hükümetinin dinci-gerici saldırılarına karşı da yine aynı sokaklarda direndiler ve sonuç aldılar.

Demokratik haklar mücadelesini parlamento seçimlerine katılmak ve hiç bir yaptırım gücü olmayan palavralar atmamakla açıklamayı adet edinen burjuva medyanın, iki diktatörlüğü yıkmamanın onurunu taşıyan bu asil kentin seçimlere gösterdiği ilgisizliğini anlaması elbette beklenemezdi. Toplumsal olayların ve gelişmelerin diyalektiğini anlamakta isteksiz ve bilgisiz olan burjuva medya, siyasal yaşamda gerçekte hiçbir

hükümü ve belirleyiciliği olmayan burjuva parlamento seçimlerine bu kentin düşük oranda ilgi göstermesini 'ironik' olarak yansıtarak, kendince 'büyük' bir belirlemede bulunduğunu sanıyor.

Bu kentin emekçileri çok 'basit' amaçlar için sokaklara çıktılar. Bir 'anda' kendilerini diktatörlüğün celatlarıyla sokak ortasında çatışırken buldular. Emekçiler, cellatlarının da 'yardımıyla' kendilerini, kendi yazgılarına karşı kendi tarihlerini yapmaya zorlandılar. Düşmanlarının zoruyla kaderlerini ellerine almanın zevkine varan kent emekçileri tarihlerini yapmaya başladılar. Bu yola çıkanlar bilirler ki tarih örs ve çekiç arasında dövülerek yapılıyor. Onlar da çekiç olmak için emekçi yumruklarını sermaye devletinin tepesinde patlatmanın zorunlu olduğunu öz deneyimleriyle öğrendiler. Burjuva parlamento seçimlerinin aritmetik sonuçlarına kafa yormak yerine doğrudan demokrasiyi uygulamayı seçtiler. Okumuş-yazmış takımına 'ironik' bir ders vererek ezberlerini bozdular.

Reformizmin ufuksuzluğu ya da demokrasi avanaklığının vardığı yer

Seçim sonuçlarını soldan yorumlayan reformistlerimiz de seçimlerde ortaya çıkan tabloyu anlamakta gösterdikleri yeteneksizlikle, öykündüklerinden hiç de geri kalmadıklarını ortaya koydular. 'Bu seçimlerde elbette sayısal olarak en kazançlı çıkan parti Nida Tounes oldu' diyerek verdikleri seçim sonuçlarını ortaya çıkan devrimci dinamiklerle açıklamak yerine 'sayılarla' meşgul olarak kimlerin parlamentoda kaç sandalye kazandıklarını hesaplamayı kendilerine iş edindiler.

Parlamento seçimlerinin sonuçları üzerine emekçilerin eğilim ve beklentilerini dolaysız olarak görmenin dışında bir misyon biçmek öteden

beri devrimcilerle reformistler arasındaki temel ayrım çizgilerinden biri olmuştur. Söz konusu halk ayaklanmalarına sahne olan, ayaklanma ve gösterilerle peşpeşe hükümetleri devirerek, kendi iradesini sokalardan aldığı güçle kabul ettiren bir ülkedeki seçim sonuçlarını doğru ve devrimci bir temelde değerlendirmek ve devrimci görevler belirlemek olduğu zaman bu ayrım çizgisi çok daha yakıcı hale geliyor.

İşsizliğin yüzde 15'leri bulduğu, özellikle genç işçi ve işsizlerin seçimlere ilgisinin ve katılımın en alt düzeyde gerçekleştiği bir ülkede devrimci bir partinin asıl görevi devrimin bu dinamiklerini görüp örgütleyerek burjuva diktatörlüğüne karşı sosyalist devrim programının bayrağını yükselterek burjuvazinin iktidarını yıkmayı hedeflemelidir.

Tunus seçimlerinin sonuçlarını yorumlama ve buradan devrimci görevler belirleme becerisini gösteremeyenlerin, demokratik devrime nikahlı parti ve akımların, kapitalist bir ülke ve burjuvazinin iktidarda olduğu devlette zamanı geçmiş ve hiçbir devrimci talebe karşılık veremeyen bir burjuva programla burjuvazinin yedeğine düşmenin hazin kanıtlarını sunması bakımından oldukça öğretici olmuştur. Lenin'in *Nisan Tezleri* dersleri, tarihin devrimci adımlarının hızlandığı bugünlerde çok daha günceldir.

Tunus'da başlayıp dünyanın dört bir yanına yayılan halk ayaklanmaları yeni bir dönemin, devrimler dönemine geçişin açık ve belirgin bir göstergesi olurken, seçim sonuçları da sürecin derinden derine mayalanarak devam ettiğini gösteriyor. Bir başka ve aslolarak aşılacak yerine getirilmesi gereken ders ve temel görev de, bu ayaklanmalara devrimci bir program, örgüt, strateji ve taktiklerle yön verecek olan, ayaklanan emekçiler kadar devrimci girişkenliğe ve kararlılığa sahip olan partileri yaratmak, varolanları ise güçlendirmektir. Zamanın devrimci ruhu, devrim iddiasını taşıyanlardan, eski çürük araçları cesaretle

Kapitalizmin krizi: Taşeronlaştırma ve vekalet savaşları

Dünyanın birçok bölgesinde ve bölgemizde de süren savaşlar emperyalist sistemin ekonomik, siyasal, ideolojik, kültürel ve ekolojik krizinin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Emperyalist devletler, kapitalist tekellerin rekabet savaşlarının dolaysız sonucu olarak dünyanın şu veya bu bölgesinde şu veya bu bahaneyle boğaz boğaza gelerek tekellerin "daralan" pazar sorununa çözüm bulmak için sert çatışmalara giriyorlar. Bu çatışma ve savaşlar Afganistan'da "insan veya kadın hakları", Hong Kong'ta "demokrasi", Kürdistan ve Irak topraklarının IŞİD bahanesiyle bombalanması veya "Kürt ulusuna özgürlük" gibi sahte ve yanıltıcı söylemler altında sürdürülse de kapitalist tekellerin 'daralan' pazar sorununa çözüm bulmak için sürdürülüyor. Bu çatışma ve savaşlar, ülkelerin ve bölgelerin yıkıma uğratılarak tıkanan talebi canlandırmayı amaçlayan emperyalist karakteri gizlemeye yetmiyor.

Kur/faiz savaşlarından ülkelerin talan edilmesine...

Kapitalist üretimin varoluş koşullarında ifadesini bulan arz ve talep arasındaki uyumsuzluk yasası ve bu yasanın kapitalist üretim koşullarının sınırları içerisinde aşılması olanaklı değildir. 2008 yılında, dünya devi ABD bankalarının peş peşe çökmesiyle açığa çıkan kapitalist sistemin mali krizi gizlenemez olmuştu. Bu krizin gelip geçici olduğuna ve bu sarsıntının da atlatılacağına dair yeminler edilerek, kapitalizmin tek doğru sistem olduğuna dair sarsılan inançlar tazelenmeye çalışılmıştı. Ancak geçen zaman, kapitalist ekonominin kendi kurallarına burjuva iktisatçıları, piyasa uzmanlarını ve devlet bürokratlarını boyun eğdirerek bu asalaklar sürüsünün idealist inanç ve yeminlerini boşa çıkartmıştır. Faizlerin düşürülmesini kur savaşları izlemiş, ücretlerin düşürülmesini taşeronlaştırmanın yaygınlaştırılması tamamlamış, silahlanma yarışını dünyanın birçok bölgesinde peş peşe çıkartılan gerici emperyalist savaşlar tamamladı. Dış politikada izlenen militarist politikaları ise iç politikada polis rejiminin güçlendirilmesi tamamladı. Almanya'da ordunun, iç ayaklanmaların bastırılmasında anayasal düzenin korunması için kullanılması yasallaştırılırken bunu Ukrayna ve Mısır'da askeri darbeler ile bu darbelerin teşvik edilerek desteklenmesi tamamladı.

Kapitalist üretimin dünyanın en ucra köşelerine kadar hükmettiği bugün, hiçbir sorun "ulusal" yalıtılmışlık koşullarında düşünülüp anlamlandırılmaz. Halk ayaklanmaları ve devrim korkusu, kapitalist sistemin krizi karşısında çaresiz kalarak krizin peşinden sürüklenen burjuvaziyi tarihsel deneylerin de ışığında militarist ve terör sistemine yasal kılıflar uydurarak sistemin savunulmasını güçlendirmeye yöneltmiştir.

Kapitalist tekeller ve onların vurucu gücü olan emperyalist devletler, kapitalist sistemin krizini iş gücünü taşeronlaştırma saldırısıyla paralize edip ucuzlaştırarak, bölgesel savaşlarla yolları, köprüleri, barajları, kentleri, santralleri yıkmak yoluyla aşmaya çalışıyorlar. Tekeller ve onların vurucu gücü

emperyalist devletler, yeni talep alanları yaratıp sermaye için kârlılık zeminleri oluşturarak yeni yatırım alanları açmaya çalışıyorlar.

Burjuvazinin, kapitalist sistemin ekonomik krize çözüm bulma umudu, dışarıda izlediği ve uyguladığı militarist politikalarının içeride tamamlayıcısı olarak polis devletinin güçlendirilmesiyle birleşiyor. Burjuvazinin krizden çıkış için izlediği bu militarist yol, sermayenin çıkarları ve düşen kârlılık oranının azamileştirilmesi için tüm dünyanın yıkıma uğratılmasından başka bir seçeneğinin kalmadığını gösteriyor. Çalışma yaşamının taşeronlaştırılması vekalet savaşları tamamlıyor. Komünist basınımızda inatla ve döne döne yapılan "IŞİD kapitalizmdir/ emperyalizmdir" vurgusunun arkasında, olayların akışına bakıştaki bu diyalektik bütünlük vardır.

Keskinleşen rekabet ve ücretlerin düşürülmesi

Kapitalist sistemin krizinden en çok etkilenen ve kimi burjuva devletlerinin iflas bayrağını çekmesiyle sonuçlanan Avrupa'nın, krizin etkisinden çıkmak için sürdürülen tartışma ve pazarlıklarda emperyalist merkezlerin içte ve dışta barbarlığı güçlendirmekten başka bir alternatifine sahip olmadıklarını göstermesi bakımından da oldukça ilginçtir. AB'nin metal ve otomotiv sektörünün dev tekellerini elinde tutan Alman emperyalizmi bu alanda rakibi olan Fransız ve İtalyan tekellerini yenilgiye uğratmanın kıvancını yaşıyor. Kapitalist krizi en derinden yaşayan bu ülkeler, Almanya'nın muhalefetine rağmen Avrupa Merkez Bankası'nın başına getirdikleri İtalyan başkanla faizleri yine Almanya'nın karşı çıkmasına rağmen eksiye kadar indirseler de dertlerine çare bulamadılar. Ucuz para politikası da, üretimde kârlılığı temel alan

kapitalist yatırımları harekete geçirmekte yeterli olmadı. Ucuzdan da öte eksi faiz para politikaları yatırımları değil ama spekülörleri, kısacası rantiyeleri hareketlendirdi. Borsalar tarihi zirveler yaparak rekorlar kırdılar. Fransa'nın Almanya'dan eksi faizin sağladığı olanakları değerlendirerek 50 milyar Euro'luk yatırım yapması taleplerini, Alman emperyalist tekelleri duymazlıktan gelmeyi tercih ediyorlar. Almanya bankaları böylesine riskli bir dönemde önceliklerini eksi faizle AMB'den aldıkları parayı borçlu ülkelere çift haneli oranlara varan faizlerle vermeyi tercih ediyorlar. Alman kapitalist tekelleri bu yolla kredi alan ülkeleri iki defa soyuyorlar. Yüksek faizle soyma politikalarını, kendi tekellerinin ürettikleri malları satın almaya mecbur bırakıyorlar. Ücretleri yüksek tutarak iç pazarı rakiplerine açma taleplerini ise, "Sizde ücretler çok yüksek yapısal reformlara gidin" diyerek cevaplıyor.

Emperyalist düşünce ve kamuoyu yaratma kuruluşlarından maaşlı iki uzmanın görüşleri durumu özetlemek bakımından oldukça dikkat çekicidir. Bundan biri Brüksel'deki düşünce kuruluşu Bruegel'in konjonktür uzmanı Guntram Wolff:

"Büyüme oranları düşerken Avrupa ekonomisini peşinden sürüklemesi umulan Almanya da tahmini büyüme hızını küçültmek zorunda kaldı. Başarılı ekonomi politikası Almanya'nın büyüme hızını arttırmasına bağlı. Almanya iç dinamiklerini harekete geçirerek daha fazla büyümeli. Ödemeler dengesi ve ticaret bilançosu gayri safi yurtiçi hasılasının yüzde yedisi oranında fazla veriyor. Almanya dışarıya çok satıyor, ama dışarıdan az mal ve hizmet ithal ediyor. Diğer ülkelerin de durgunluktan kurtulmak için yapısal reformlar yapmaları şart. Kriz ülkelerinin mal ve hizmetlerine daha fazla dış talep olmadan yapısal reformlar kısa vadede meyve vermez."

İkinci uzmanımız ise şunları söylemektedir:

“Fransızlar, kendi ekonomik problemlerinin gerektiği gibi üzerine gitmedikleri için eleştirilebilirler. Paris yönetimi Almanya’dan daha fazla yatırım yapmasını beklemekte haklı ama kendisi de istikrarlı ekonomik politikalar uygulamalı. İki yıldır reform yapılmadı. İş gücü maliyeti ve işletmelerin vergi yükü fazla.”

At sahibine göre kişner. Birinci uzmanımız, “Almanya iç dinamiklerini harekete geçirerek daha fazla büyümeli. Dışarıdan az mal ve hizmet ithal etmeye son vererek daha çok satın almalı” diyerek Almanya’dan ücretlerin artırılmasını isterken, ikinci uzmanımız ise, “Paris yönetimi Almanya’dan daha fazla yatırım yapmasını beklemekte haklı ama kendisi de istikrarlı ekonomik politikalar uygulamalı. İş gücü maliyeti ve işletmelerin vergi yükü fazla” diyerek ücretlerin yüksek oluşunu ve kapitalist işletmelerin vergi yükünün fazla olmasını sorunların kaynağı olarak göstermeyi tercih ediyor.

Otomotiv Sanayicileri Birliği Başkanı Hristiyan Demokrat Partili eski politikacı ve aynı zamanda da eski Ulaşım Bakanı Matthias Wissmann, bu ülkelerin orta ölçekli sanayisini kuvvetlendirmesi gerektiğini vurgulayarak onlara tedarikçi olmalarını tavsiye ediyor: “Eğer Euro Bölgesi’nin uzun vadede ayakta tutulması isteniyorsa öncelikle borç krizindeki ülkelerin üstlerine düşen görevleri yerine getirmesi ve kendi orta ölçekli sanayisini ve ekonomisini düzeltmesi gerekiyor. Komşumuz Fransa’da yapıldığı gibi ‘İşleri nasıl yokuşa sürerim’ sorusuyla durmadan meşgul olunmamalı.”

Birçok ünvanı bir arada barındıran Matthias Wissmann’ın, Fransa’ya basit malların üretimine yönelmesi önermesi kapitalist tekellerin ölümüne rekabet savaşına girdikleri bir sistemde, çok zorunlu olmadıkça değişik kapitalist tekelleri memnun edecek ortak bir formülün bulunmasının olanaksız olduğunu gösteriyor. Ücretlerin düşürülmesi ve kapitalist işletmelerin vergi ve daha başka yüklerinin hafifletilerek rakip pazarların çekici kılınmasını istemek dışında...

İŞİD veya Le Pen kapitalist bataklığın büyüttüğü cellatlardır

Bu söylenenlerden tek bir sonuç çıkıyor: Onlar krizi çözmek yerine idare etmeye çalışıyorlar. Krizi idare etmelerinin çıkış noktası ise rakip güçleri alt ederek, rakiplerinin pazarlarını ellerinden zorla alarak kendi mallarına talep yaratma saldırılarıdır. Rakiplerini iflasa sürükleyerek kendi bünyelerine entegre etme saldırısı vardır. Bu saldırılarla pazarlara hakim olacaklarını, pazarlara hakim olmanın avantajıyla krizi çözebilecekleri yalanına emekçileri inandırmaya, böylece onları, emperyalist amaçları için savaş meydanlarında kanlarını dökmeye inandırmaya çalışıyorlar. Dışarıda sürdürülen vekalet savaşları, içeride ise çalışma yaşamında karşımıza taşeronlaştırma, siyasal alanda ise polis devletinin tahkim edilmesi olarak çıkıyor. Bu anlamda İŞİD kapitalizmdir, vekalet savaşlarıdır, çalışma koşullarının taşeronlaştırılarak barbarlaştırılmasıdır. Fransa’da Avrupa parlamentosu seçimlerinde birinci parti olarak çıkan Le Pen/Milliyetçi cephe partisinin İŞİD’den ne fazlası ne de eksigi vardır. Gerek şeriatçı-faşist İŞİD gerekse milliyetçi faşist Le Pen, kapitalist üretimin krizinin öz ürünleri olarak piyasaya çıkmışlardır ve desteklenmektedirler. Kapitalizm, bağımlı ülkelerde faşizmi çok daha ilkel bir kinle ortaya çıkartırken Fransa gibi ülkelerde ise daha modern bir görünüm altında piyasaya sürüyor. Hitler faşizminin de laikliğin bir numaralı savunucusu olduğu unutulmamalıdır.

Bern’de binlerce kişi ırkçı referanduma karşı buluştu

İsviçreli sendikalar, Sosyal Demokrat Parti (SP) ve Yeşiller’in de aralarında bulunduğu bir dizi kurum ve kuruluş 30 Kasım 2014’te oylanacak olan göçmen karşıtı yasa teklifine karşı Bern’de buluştu. Mitinge Türkiyeli kurum ve örgütlerden BİR-KAR’ın yanı sıra SYKP, Partizan ve MLKP katıldı. Türkiyeli kurumların kendi flama ve bayrakları ile yer aldığı mitinge yaklaşık 5 bin kişi katıldı.

Bundesplatz’da gerçekleştirilen mitingde ECOPOP teşhir edildi ve 30 Kasım’da düzenlenecek referandumda hayır oyu kullanma çağrısı yapıldı. 30 Kasım’a kadar yapılacak etkinliklerin açıklandığı miting yaklaşık 1.5 saat sürdü.

ECOPOP nedir? Ne amaçlıyor?

Almanca okunuşu “Vereinigung Umwelt und Bevölkerung” olan ECOPOP’un, Türkçe anlamı “Çevre ve Nüfus Uyumu”. Bu kuruluş 1970 yılından bu yana insanların çevreyle ilişkilerini mercek altına almakta ve insanların çevreyi tahrip etmesine karşı çıkmayı ana gündemi saymakta.

İlk bakışta masumane çevreciliği çağrıştıran bu kuruluş ne amaçlamaktadır? ECOPOP’a göre; İsviçre’de her geçen gün göçmenlerin sayısı artmaya devam ediyor. Bunların barınabilmeleri için ev gerekiyor. Her yeni ev için ise her geçen gün yeşil alanlar biraz daha yok ediliyor. Yabancılar arabalara biniyor, ısınmak için kalorifer yakıyor ve çöp üretiyorlar. Ve bütün bunlar çevreyi tahrip ediyor. Bu nedenle yabancıların sayısı radikal bir şekilde azaltılmalı ve sonrasında bu sayı yılda en fazla yüzde 0.02’lik bir artışla sınırlandırılmalıdır. Dahası İsviçre sanayisinin ‘ihtiyaç duyduğu iş gücü ve bunun gerektiği süre kadar gelmesine izin verilmelidir’ denilerek taşeronluğa, güvencesiz bir işgücü ortamına kapılar sonuna kadar aralanmaktadır.

Hükümet ırkçı yasa teklifini referanduma götürdü

SVP gibi faşist partiler, yabancı düşmanı çevrelerin desteğini de arkasına alarak 100 bin imza toplayan bu çevreci görünümlü faşist grup, 2012 yılında, bu inisiyatifi halk oylamasına sunması için parlamentoya sundu. Hükümet en geç iki sene içinde bu yasa teklifinin halk oylamasına sunulup sunulmaması için bir karar vermek zorundaydı. Hükümet ise teklifi ‘evrensel insan haklarını ihlal etmesi’nden hareketle reddedebileceği halde, halk oylamasına sunulmasını kararlaştırdı.

İş arayanlarda öncelik İsviçrelilere!

30 Kasım 2014’te gerçekleştirilecek referandumda yasa teklifinin halk oylamasından geçmesi ise vahim sonuçlar yaratacak. Göçmenlerin sayısının azaltılması demek, ailelerin parçalanması ve kalanların da her türlü kölece iş koşullarına katlanmasını beraberinde getirecek. İş arayan bir göçmen, iş bulması durumunda, hemen işe alınamayacak. Yasaya göre önce göçmenin başlayacağı işi arayan İsviçrelinin olup olmadığı kontrol edilecek ve öncelik İsviçrelilere verilecek.

Kızıl Bayrak / İsviçre

Kapitalizm işçi kanı üzerine kurulu

Türkiye’deki maden ocakları onlarca işçiye mezar olurken kapitalist sömürü düzeni dünyanın dört bir köşesinde ölüm saçıyor.

Kolombiya’daki bir maden ocağında yaşanan su baskını, 18 işçinin mahsur kaldığı Ermenek’teki kömür ocağıyla benzerlik taşıyor. Latin Amerika ülkesi Kolombiya’da 200 metre derinlikteki madende kazı yapılması, yeraltı su kaynağının madene dolmasına yol açtı. Su dolan maden ocağında mahsur kalan 12 madenci yaşamını yitirdi.

Rusya’nın Kemerovo bölgesinde yer alan Berezovski kentindeki bir madende, yeterli güvenlik önlemleri alınmadığı için yaşanan grizu patlamasında birçok işçi mahsur kaldı. Madende bulunan 180 işçiden 147’si kurtarılan, ocakta mahsur kalan 33 işçinin çıkarılması için çalışmalar devam ediyor.

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri...

Dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler kitlesel gösteriler örgütleyerek alanlara çıktı.

Yunanistan'da ortaokullarda işgal

Yunanistan'da yeni öğretim yılının başlamasıyla 200 ortaokulda başlayan okul işgalleri giderek yaygınlaşıyor. Öğrenciler, öğretmen eksikliği, dershane yetmezliği, araç donanımı ve okul kapılarını yoksul öğrencilere kapatan yeni sınav sistemini protesto ediyorlar. Öğrenciler değişik kentlerde sokağa çıkarak kitlesel gösteriler düzenliyor. Bu gösterilerde sorunlarına dikkat çekiyor, direnişi yaygınlaştırma çağrısı yapıyor.

Ayrıca 1 Kasım Cumartesi günü Yunanistan'ın başkenti Atina'da 20 bin kişi Samaras hükümetinin kriz politikalarına karşı gösteri düzenledi. Yürüyüş çağrısını PAME sendikası yaptı. Göstericiler diğer taleplerin yanında asgari ücretin 751 avro, işsizlik parasının 600 avro olması ve ücretsiz sağlık hizmeti talepleri için yürüdüler. Sendikalar 27 Kasım için işçi ve emekçileri genel greve çağırıyor.

İrlanda'da 1 milyon kişi gösteri yaptı

İrlanda'da suyun özelleştirilmesine karşı 100'ün üzerinde gösteriye bir milyonun üzerinde kişi katıldı. Gösteriler İrlanda hükümetinin suyun özelleştirilmesi ile ilgili yasa tasarısını kabul etmesi üzerine gerçekleşti. İrlanda işçi ve emekçileri gösterilerde taşıdıkları pankart ve dövizlerde şimdiye değin parasız olan suya para ödemek istemediklerini ve suyun özelleştirilmesinin derhal durdurulması gerektiğini vurguladılar. İrlanda'da 2010'dan bu yana kemer sıkma adı altında işçi ve emekçilere krizin faturası ödetilmeye çalışılıyor.

Brezilya'da su sıkıntısı protesto edildi

Brezilya'nın en büyük şehri Sao Paulo'da hafta sonu bin 500 kişi şehrin ana caddelerinden birini

bloke ederek kentteki su sıkıntısına derhal çözüm bulunmasını talep etti.

Moskova'da sağlık mitingi

Rusya'da başkent Moskova'da bulunan Suvorovskaya Meydanı'nda miting yapan yüzlerce sağlık emekçisi başkentte bulunan hastanelerde personel ve yatak sayısının azaltılmasını protesto etti.

Sağlık emekçileri, bazı hastanelerin kapatılmasının planlandığını kaydederek, bunun sağlık sisteminde ciddi sonuçlara yol açabileceğini belirtti. Miting, sağlık hizmetindeki dönüşümleri teşhir eden konuşmaların ardından sona erdirildi.

Polonyalı çiftçiler rahatsız

Avrupa Birliği ve ABD'nin Rusya'ya uyguladığı ambargonun bedeli işçi ve emekçilere yansıyor. Başkent Varşova'da pankartları eşliğinde yürüyüş düzenleyen çiftçiler, Polonya hükümetinin ambargoya karşı gerekli önlemleri almamasını eleştirdi. Çoğunluğu elma üreticisi olan çiftçiler, ürünlerini nereye satacaklarını bilemediklerini ve ürünleri karşısında aldıkları paranın masraflarının ancak yarısını karşılayabildiğini söyledi. Rusya, kendisine yaptırım uygulayan ABD, Kanada, Norveç ve Avrupa Birliği'nden tarım ürünleri ithalatını durdurma kararı almıştı.

Fransa'da 1 günlük grev

Fransa'da demiryolları ve diğer toplu taşıma emekçileri greve gitti. Grev nedeniyle birçok sefer yapılamadı ve aksamalar yaşandı. Gün boyu süren grevde CGT üyesi demiryolu işçileri Montparnasse Tren Garı önünden Ulaştırma Bakanlığı'na yürüdü.

CGT sendikasının çağrı yaptığı grev ile demiryollarının özelleştirilme çabalarına karşı çıkılıyor ve ücretlerin arttırılması talep ediliyor. Sendika ayrıca, özel şirketlerin şehirlerarası uzun otobüs seferleri düzenlemesi ile ilgili maddeye karşı çıkıyor. CGT sendikası, Haziran ayı başında da 2 haftalık bir grev gerçekleştirmişti.

Güney Kore'de 100 bin kişi alanlardaydı

Güney Kore'nin başkenti Seul'da 1 Kasım günü 100 bin kişi hükümetin emeklilik sisteminde reform planlarına karşı yürüdü. Hükümet emeklilik yaşını 65'e yükseltmeyi planlıyor.

Almanya'da makinist grevi

Almanya'nın demiryolu işletmesi Deutsche Bahn (DB) yönetiminin demiryolu emekçilerinin taleplerini kabul etmemesi üzerine sendika 4 günlük greve gitti.

34 bin üyesi bulunan GDL, 19 bini aşkın makinistin ücretlerinin arttırılmasının yanı sıra, 39 saat olan haftalık çalışma sürelerinin 2 saat kısaltılmasını, izin günlerinde düzeltmeye gidilmesini ve fazla mesailerin sınırlandırılmasını talep ediyor. Sendika ayrıca, tren kontrolörleri, servis elemanları ve seferlerde yer alan diğer tüm çalışanlar için müzakere etmeyi hedefliyor.

Daha önce medya tarafından hedef gösterilen Makinistler Sendikası Başkanı Claus Weselsky, toplu sözleşme görüşmelerinde taleplerinin dikkate alınmadığını söyledi. Alman medyası topyekun,

sendika ve greve karşı karalama kampanyası yürütüyor.

Sosyal demokratlar da greve saldırdı, burjuvaziyle tek cephede birleşti

Deutsche Bahn yönetiminin, çalışanlarının haklarını vermemekte ısrarcı olması üzerine yaşanan grevler karşısında ise sermaye cephesi kenetlenerek makinistlere ve örgütlü oldukları Makinistler Sendikası'na (GDL) karşı cephe aldı.

Daha önce grevin tatil günlerine denk geldiğini öne çıkaran burjuva medya bu sefer, Berlin Duvarı'nın

yıkılışı için yapılacak etkinlikleri bahane etti. Turizmcilerin görüşlerine yer veren Alman medyası, binlerce kişinin katılacağı kutlama etkinliklerinde büyük mağduriyet yaşanacağını iddia etti. Emekçilerin taleplerini aylardır kabul etmeyerek, onları yolcular ile karşı karşıya getirmeye çalışan şirket ise grevin 'kötü niyetli' bir çıkış olduğunu savundu.

Almanya tarihinin Nazilerden sonra en uğursuz figürü Sosyal Demokrat Parti de, grevin Alman sendika tarihine katkıda bulunmadığını iddia etti. Sosyal Demokrat Parti Genel Sekreteri Yasmin Fahimi, GDL'ye saldırarak Demiryolları İşletmesi'nin toplu sözleşme önerisini reddeden GDL Sendikası'nın tavrının anlamsız olduğunu söyledi. Alman burjuvazisinden de SDP ve şirket yönetimine benzer açıklamalar geldi.

'Yeryüzünün Lanetlileri' ayağa kalkıyor!

Eski bir Fransa sömürgeci olan Batı Afrika ülkesi Burkina Faso'da gerçekleşen halk ayaklanması işbirlikçi devlet başkanı Blaise Compaore'nin 27 yıllık iktidarına son verdi. Kuzey Afrika'dan başlayarak tüm Arap ülkelerine yayılan eylem ve ayaklanma sürecini çağrıştıran hareketin sonucunda Burkina Faso ordusu, ortaya çıkan otorite boşluğunu doldurarak, yönetime el koydu. Ancak ordunun bu hamlesi emekçileri sokaktan koparmaya yetmedi.

Burkina Fasolu emekçiler, birkaç yıl önce Arap ülkelerindeki emekçi kardeşleri ile benzer sorunlara karşı ayaklandılar ve yine benzer sorunlarla yüzyüze kaldılar. 27 yıldır süren Compaore iktidarına karşı süren hoşnutsuzluk, bir patlamaya dönüştü. Sokaklara çıkan yüz binlerce emekçi, birkaç gün içerisinde Compaore'yi ülkeden kaçırmaya zorladı. Emekçilerin biriktirdiği öfke, genel grev ve ayaklanmaya dönüştü ancak yönetim değişikliği haricinde düzen yerli yerinde kalmaya devam etti. Bu sebeple ülke içerisindeki çeşitli klikler Compaore'den boşalan koltuğu devralmak istediler. Elinde en çok imkanı bulunduran ordu şu an için bu boşluğu doldurdu. Sömürü iktidarı birkaç hafta ya da ay içerisinde muhtemelen -ordunun direncine göre- parlamenter bir görünüm alarak devam edecek.

Güney Afrikalı Yazar Daniel Sincuba'nın dediği gibi "Beyaz sistemin Siyah yüzleri" olan mevcut liderlerin hepsi, 'iyi', 'kötü', 'demokrat' ya da 'diktatör' tanımlarına karşın emperyalizme ve onun temel dayanağı olan sermaye iktidarına hizmet ediyor. 'Siyah isyan' ya da 'Afrika Baharı'nın başlangıcı olabilecek Burkina Faso'daki ayaklanma ise yukarıda bahsettiğimiz gibi Arap coğrafyasında yaşananlarla aynı akıbeti yaşamak zorunda kalacak. Ülkenin Suriye veya Libya'daki gibi parçalanması riski her zaman geçerli. Keza sömürü rejimi, emperyalizmin kesintisiz tahakkümü, zenginlikten en büyük payı almak isteyen klikler var olduğu sürece ülke gerici çatışmalara sahne olabilir. Şu ana kadar yansıyan haberler tablonun bu kadar karamsar olmadığını ortaya koyuyor, tabloda görünen kısmıyla uzun yıllar biriken öfkesini boşaltan emekçiler, 'demokratik' görünümü Compaore düzeni altında yaşamaya

devam edecek. Yani işsizlik, açlık, susuzluğun sebebi olan işbirlikçi elit bir kesim ve onun aracılık ettiği batı emperyalizmi ülkedeki zenginliği emmeyi sürdürecektir.

"Afrikalı Che" sokaklarda

Buna karşılık tarihin tekerleğini hızlandıran emekçiler, bu süreç ile büyük bir deneyim edindiler. Görüldüğü kadarıyla devrimci bir önderliğe sahip olamayan emekçiler, yine de ülkenin yakın tarihinden Thomas Sankara'ya aşinalar.

Emekçilerin ellerinde fotoğraflarını taşıdığı ve 1982 itibarıyla 4 yıl devlet başkanlığı görevini üstlenen "Afrikalı Che" Thomas Sankara, yakın silah arkadaşlarından "Afrikalı Macbeth" Compaore tarafından yapılan darbe ile devrilmişti. Sankara, katledilene dek, sosyalist ülkeleri örnek alarak ülkeyi kalkındırmaya çalıştı. Gerici toplumsal koşulların sürekli vahşice işkenceye tabi tuttuğu kadınlar için Afrika'da pek de örneği rastlanmayan hak ve korunma yasaları geliştirdi.

Sankara, demokrat, halkçı yönetiminin vaat ettiklerini hayata geçiremeden emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin hedefi haline geldi. Şu an Fildişi Sahil'i'ne kaçmış bulunan Compaore öncülüğünde yapılan bir darbe ile katledildi. Sankara'nın ismi ve resimleri birçok Afrikalı emekçinin gönlünde yer etmiş, eşit ve özgür bir dünyanın simgesi haline gelmiş durumda.

Emperyalizmin kıtadaki üssü

1987'de iktidara gelen Compaore ise ABD ve bölgedeki temel emperyal güç olan Fransa'nın kıtadaki en güvenilir müttefiki oldu. Orta Afrika ve Mali'ye yapılan Fransız askeri müdahalesini destekledi. Çeşitli İslamcı örgütlere karşı yapılan operasyonlarda Burkina Faso'yu üs haline getirdi. Çevre ülkelerdeki iç savaşları körükledi.

Ayaklanmaya kadar gelen son bir yıl içerisinde Compaore, sonunun gelmeye başladığını hissediyor, görevden ayrılır ayrılmaz Sankara'nın öldürülmesinden

sorumlu tutulacağı korkusuyla koltuğuna sarılmaya devam ediyordu. Geçtiğimiz günlerde Reuters'in ele geçirdiği belgeler Fransa Cumhurbaşkanı Hollande'ın Compaore'ye görevi bıraktığı takdirde yeni görevler vereceğini vaat ettiğini gösterdi. Bu belgeler ayaklanmadan önce yayınlandı ve belki de öfke patlamasında payı oldu. Ancak Compaore, 'Macbeth' refleksleriyle davranmaya devam etti. ABD ve Fransa'da bu yakın müttefikine görevi bırakmasını tavsiye etti, keza çıkabilecek sorunlar, kendi düzenlerini tehlikeye atabilir, kara kıta kendi 'baharını' yaşamaya başlayabilirdi. Fransa daha önce gizli birimleri aracılığıyla Compaore'yi 2011 yılında bir darbeden korudu. Çünkü çevresindeki ülkeler gibi doğal zenginlikleri bulunmasa da bu ülke "Fransa'nın bölgedeki askeri varlığının merkezini" oluşturdu.

Emperyalistler sessiz, emekçiler ayakta!

Daha sonra emperyalistlerin korktuğu sonuç yaşandı ve Burkina Faso baharı başladı. ABD, Albay Zida öncülüğünde gerçekleşen darbe hakkında yorum yapmamayı tercih etti. Çünkü askerin hamlesi 'darbe' olarak tanımlandığı takdirde ABD bu ülke ile bazı ilişkileri kesmek zorunda kalacaktı. Bunun yerine Washington, Birleşmiş Milletler, Afrika Birliği yeni yönetime iktidarı iki hafta içerisinde 'sivil yönetime' bırakmasını salık verdi.

Emekçiler, askerin hamlesine tepki göstererek bir kez daha sokaklara çıktılar. Askerler bir kez daha kitlelere ateş açtı ve herkese evlerine dönmeleri gerektiğini söyledi. Katliam tehdidinde rağmen kitleler sokaklardan çekilmedi.

Zida kliği ise koltuğa oturduğu ilk günlerde bu süreci aylarla tanımlasa da sokağın ve dış güçlerin baskısı ile 'görevi' devretme sinyalleri verdi. Sendikacılar ve siyasi liderlerle yapılan son toplantıda yönetimin kısa bir sürede sivillere devredileceği söylendi. Ancak Gana Devlet Başkanı John Dramani Mahama'nın Burkina Faso'ya yaptığı ziyaret sırasında yapılan açıklamada seçimler için 2015 yılının Kasım ayına işaret edildi.

Kıtayı büyük çatışmalar bekliyor

Benzer patlamalar, hemen olmasa bile benzer koşullara sahip Afrika ülkelerinde de yaşanacak. Açlık, sefalet, sömürü ve işsizliğin yanı sıra onlarca yıldır aynı isimlerin yönettiği Kamerun, Angola, Zimbabve, Kongo, Benin, Burundi ve Doğu Afrika ülkelerinde de benzer gelişmelerin her an yaşanabileceği öne sürülüyor. Başta Fransa olmak üzere emperyalizm, Burkina Faso'nun ardından Afrika'daki ayaklanmalara daha hazır olacaklar. Bir milyara yakın nüfusu olan Afrika'da işçi ve emekçiler ise bunun karşılığında burjuvazinin hegemonyasından kurtulmak, kendi bayrağı altında yürümek, öncü örgütlülüklerini yaratmak zorunda. Aksi takdirde 'beyazların düzeni' hüküm sürmeye devam edecek. Yine de "Yeryüzünün Lanetlileri" yenile yenile yenmeyi de öğrenecekler.

Şanlı Bir Ekim gecesinde bulutları ateşle dağıtan uluslararası proletaryanın kızıl rüzgârı

*Bize bir devrimciler örgütü verin,
Rusya'yı alt üst edelim!
Vladimir İlyiç Lenin*

Bu hikâyedeki kişiler ve olaylar gerçek işçilere ve devrimlere dayanmakla birlikte bu kişiler ve olayların gerçek kudretini anlatmak konusunda oldukça kifayetsizdir.

...
Kanın damarda aktığı gibi zamanın Rusya'da devrime aktığı günlerdi. Kanadına kurşun asılmış keleklerin Kurtuba'ya varmak için atlarla yarıştığı koşuların bir bir işlendiği Jülyen takviminin yaprakları Şubat'tan Ekim'e doğru çevrilirken halkın fakir akşamları kanlı bir mendil diye bağlanıyordu gözlere. Başarısızlığa uğrasa da tarihsel olarak Ekim Devrimi'nin yarattığı depremin öncü bir artıcısı olan 1905 devrim okulundan ve 1917 Şubatı'ndan dersini öğrenerek çıkmış bir işçi sınıfı 1917 Rusya'sının karlı bağrında kanla demleniyordu...

Nisan ayında mühürlü bir tren Petrograd Garı'na yanaştı; içinde uzlaşmaz mı uzlaşmaz, içinde belli ki affetmeye değil muhakkak ki başka bir şeylerin uğruna gelen, sergüzeştler atlatıp ülkesine geri dönmekte olan yasadışı bir adam ve onun bir teraziye konulduğunda handiyse altındaki demir yığınının daha ağır çekecek olan yüreğiyle. "Hakîm Heraklit'e, yıldızlara ve aşka dair"[1] daha önce pek çok kez düşünülmüş fakat uygulanamamış şeyler "kâinatın bu en mükemmel, bu yıldızlı karanlıklar kadar güzel, korkunç, kudretli ve iyi kafası" [2] içinde Kehkeşan gibi dönüp durmaktaydı. Rusya'da Nisan hiç bu kadar sıcak geçmemiştir.

- "Rusya'da iktidarı bize verin diyecek bir parti yoktur"

diye bağırırken yığının biri, yükselen o ses zamanın durağanlığını kırdı:

- "Evet, böyle bir parti vardır!"[3]

Bu ses, trenden tüm dünyanın yükünü sırtlayıp da inen meçhul adamın sesiydi. Bu parti, Bolşevik Parti; önderi artık ülkesine dönmüş olan Lenin'di!

Güzel olan her şeyin müjdecisi gibi, yeni uyanmakta olan bir bebeğin gözlerini ilk açışı gibi Rusya'da Eylül en sevilene kavuşmadan önceki o son anı haberliyordu. Devrim karargâhlarında atan yürekleriyle tüm dünya insanlığı için yeni bir dönemin kapı arayıcıları Ekim'in yeni bir yaşam için savaşmak demek olduğunu hepimize öğreteceklerdi. Savaş ve devrim diyalektiğinin bin yıllık yumağı çözülüyor, uzlaşmaz çelişkiyi ortadan kaldıracak o hamleyle birlikte şahın kaçınılmaz olarak mat edileceği lahza limandan ipleri çözülen bir gemi gibi ağırlığınca yaklaşıyordu.

Yeni hayatın yolunu açan parti ekmeğe, toprağa, yüreğe ve damardaki kanın coşkusuna saygı duyan milyonları kucaklıyordu. Bu milyonlar elbette özel mülkiyet hakkına zerre kadar saygı duyamazlardı ve duymuyorlardı da! Naçar ikincisini savunan bir avuç kibirli budala ilkini savunanları bir araya getiren Bolşevikler karşısında kendi kutsallarına yönelik tek bir cümle kuramaz durumda kaldılar. Böylece Sovyetler'de özel mülkiyete dair hangi put varsa sökülüp alındı

İşçilerin ve köylülerin elleriyle inşa edilen Sovyet düzeni "burjuva demokratizminden bir kopuş ve dünya tarihinde yeni bir tip demokrasinin, yani proleter demokratizmin diğer bir deyimle proletarya diktatörlüğünün doğuşu" oldu.

mana ve maddeden. İşçilerin ve köylülerin elleriyle inşa edilen Sovyet düzeni "burjuva demokratizminden bir kopuş ve dünya tarihinde yeni bir tip demokrasinin, yani proleter demokratizmin diğer bir deyimle proletarya diktatörlüğünün doğuşu"(4) oldu. Çünkü "Cumhuriyetlerin en demokratik olanında bile, devlet, bir sınıfın bir başka sınıf tarafından baskı altına alınması makinesinden başka bir şey olamazdı."

Ve 1917 Rusya'sında kim ki ezilenlerden yana olduğunu söyledi o canı gönülden ve en gür sesle: "Yaşasın proletarya diktatörlüğü!" diye haykırmaktan geri durmadı. Geri durmadı dünyayı yıkıma götüren sömürgeci bir "savaş karşı, iç savaş!" çağrısını yükseltmekten. Dışarıdaki ezilen halklara kendi uluslarının burjuvazisinin bomba yağdırmasına şakşakçılık edenlere karşı günün devrimci sorumluluğu içindeki burjuvaziye alaşağı etmekte. Akbabalar ölü bedenlere nasıl üşüşürse karnı sırtına yapışmış halkların son lokmasına öyle iştahla göz koyan emperyalist ülkelerin burjuvazisine karşı Lenin ve Bolşevikler'in aldığı devrimci tutum bu çağrıda somutlanıyor ve uluslararası devrimci proletaryanın rotası kapitalizme vurulan darbenin emperyalizmi devirecek tek güç olduğu bilinciyle çiziliyordu.

Paris Komünü'nün 72 günlük iktidarı sanki hiç yıkılmamıştı, keza Komün'ün parıltısı bu kez binlerce kilometre uzakta bambaşka bir ülkenin şafağında yükseliyordu. Zulmedenlere karşı öfkenin çiçek misali filizlendiği ağızların sahiplerinin elleri sırayla silahlanıyordu. Bolşevik diyorlardı adına kendilerine yürünecek yolu gösterip silahlandıran partinin. Pamuk

tarlalarını andıran tenleri, yumuk yumuk gözleriyle Rus işçi kadınların çatlamış ellerine tutuşturulmuş güller gibiydi bu silahlar.

Rusya'nın ve bütün dünyanın en güzel 24 Ekim'inde "uy değil uyku değil bir gül bitiyordu gecenin tam üçünde", o gümüş gecede, gecelerinin gecesinde, yeşil ve yabancı uzak ormanlarda bir yandan toprağın sürüldüğü bir yandan gladyatörlerden ve dişlilerden gizlenerek yahut dövüşerek kurtarılan o "geyikli gecede"[7]. Avrora zırhlısının top atışları bin yıllık bir sessizliği yırtarcasına deliyordu Kışlık Saray'da son uykusunu uyuyanların rüyalarını.

Rusya'nın geceleri evrenin ücra köşelerindeki büyük yıldızlar kadar soğuktur. Fazla soğukta işte bundan cayır cayır yanar insanın teni, aynı ateşe tutulmuşleyin. Eksi 30 derecede on bin bıçak saplanır gibi yanar parmakları insanın. Hepsini tek bir bayrak altında "Neva Nehri'nde buzlar kızarıırken"[8] titremeksizin yürüyen bu ayaklar sanki kederli Volga yollarında Kışlık Saray'a değil de masalsi bir yaz ülkesinin sahilinde denize ve hep denize doğru yürür gibiydiler. Kiminin iki gün sonrasını göremeyeceği, kiminin on gün sonra kendisine verileden çok daha fazlasını vermek sorumluluğuyla yüz yüze kalacağı; o en onurlu ordunun böylesine yek bilinç, yekvücut olmuşçasına örgütlenmiş ilk neferleri, yeryüzünün görmüş olduğu en mülksüz, en aç ve en kudretli insanları olarak şehirlerin bahtını bir şafak vakti değiştirdiler...

Bin düşünce, bin umut, bin türlü endişeyle ve yalnız küheylanlarla atmacalara özgü bir kalp atışıyla

yürürken görünmez bir yaydan fırlamış yıldız tozundan bir ok gibi sonsuza kilitlenmiş bakışların ardında bu işçilerin, bu insanların, bu cesur yüreklerin her birinin aklından neler geçiyordu...

Çar: Ortaçağ'dan kalma bir ucube, bir bencil, Robin Hood'lara düşman mülk sahiplerinin kalın enseli muhafızı... Çar'ı bir kere devirmişlerdi. Geriye kalan geçici burjuva hükümet Duma'ydı. Kendilerine Çar'ın vaat ettiklerinden bir gram bile fazlasını hak görmeyen bu bakanlar için çalışıyordu çanlar. Ivanov yürürken işte bunları düşünüyordu.

Yoldaşları Kollontay'ın anlatımıyla "Başlarında eşarp (çok nadiren kızıl bir bandana), eski bir etek, yamalı bir kışlık ceket... O coşkulu yaratılışıyla her zaman kavgaya istekli Yevgenia'yı unutabilir miyiz? Ve Moskova'da demiryolu atölyelerinden yoldaş Varya'yı, her zaman canlı, sanki hep bir şeylere yetişmeye çalışan? Ve Fyodorova, Leningrad'da tekstil işçisi, o hep gülümseyen yüzü ve söz konusu barikatta dövüşmek olduğunda korkusuzluğuyla?"[9]

Dalında yemiş kadar narin fakat saflarda sert bir yemişin kabuğu kadar dirayetli Yelena'nın yüreği işte bu düşüncelerle çarparken özgürlük için savaşan herkese en az bir kurşunun düştüğü bilinciyle bu kurşunlardan payını almak istercesine en önlere koşturuyordu.

Rusya'da devrimin başarıyla sonuçlanmasında dönemin özgül koşulları temel iki belirleyenden biriydi. "Ülkede başından itibaren bunun bilincinde olan ve tarihsel hazırlığını da bu çerçevede yapan bir devrimci sınıf partisinin var olması ve devrimci sürecin en kritik anlarında, kendi tarihsel rolünü büyük bir başarıyla ve gözü pek bir biçimde oynayabilmiş olması" [10] Ekim Devrimi'ni muzaffer kılan temel halkaydı. "Avrupa için en büyük talihsizlik, onun için en büyük tehlike, orada devrimci parti olmamasıdır." [11] diyen Lenin dünya proletaryasına da tutulması gereken yolu gösteriyordu. Dolayısıyla biz, "Ekim Devrimi'nden öğrenmenin her şeyden önce bu devrimde partinin oynadığı özel rolden öğrenmek demek olduğu gerçeğinin özel önemini, yalnızca Rusya'daki devrimin başarısından değil, yanı sıra Avrupa'daki devrimlerin kolay yenilgisinden giderek de görebiliriz." [12]

"Dünya unutturken, lekesiz zihnin sonsuz gün ışığını, her duanın kabul olunduğu ve her isteğin bırakıldığı"[13] o günlerden bu yana Ekim sevda ve zulüm ve hayati çağırıştır. İşte o günlerden bu yana Ekim, umudu anlatır bıkmadan, usanmadan...

Rus proletaryasına Kışlık Saray merdivenlerine giden yolu gösteren Bolşevik Parti bu evrensel tarih olayında oynadığı rol dolayımı ile Lenin'in teorisine ve Bolşevizm'in pratiğine çok şey borçlu olan dünya

"Ülkede başından itibaren bunun bilincinde olan ve tarihsel hazırlığını da bu çerçevede yapan bir devrimci sınıf partisinin var olması ve devrimci sürecin en kritik anlarında, kendi tarihsel rolünü büyük bir başarıyla ve gözü pek bir biçimde oynayabilmiş olması" Ekim Devrimi'ni muzaffer kılan temel halkaydı.

işçi sınıfına ve komünistlerine "proletaryanın kendi bağımsız öncü partisi yoksa proletarya devriminin asla zafere ulaşamayacağı" dersini bırakmıştır.

Sınıf dünü, bugünü, yarını, o en büyük ustalığı ve en ince hüneri olan partisiyle buluşacağı o dönenceyi bekliyor. Parti, "paranın padişahlığını, karanlığını yobazın ve yabancıların roketini yenecek işçi sınıfıyla"[14] et ve kemik gibi kaynaşacağı günler için tüm olanaklarıyla hazırlanıyor. Her bir ekin boy verinceye, proleter devrimin hasadı ilk mahsullerini verinceye dek parti sınıfın, sınıf partinin toprağıyla sonsuza uzanan bir tarla gibi sürülmeye devam ediyor... Ta ki "Tüm iktidar, Sovyetlere!"* yeniden geçinceye dek!

* Tüm iktidar Sovyetler'e: Lenin'in 7 Nisan 1917 tarihli "Nisan Tezleri"nden bir bölümün adı ve aynı zamanda geçici hükümete karşı tüm işçi ve köylüleri koşulsuz/uzlaşmasız ayaklanmaya çağırın temel şiar.

Kaynaklar:

1- Nazım Hikmet, "Benerci Kendini Niçin Öldürdü", Birinci Kısım Birinci Bap, 1932.

2- N. Hikmet, A.g.e.

3- Vladimir İlyiç Lenin, Menşevik Bakan Çeretelli'ye Yanıtı, Tüm Rusya İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri Kongresi, 4 Haziran 1917.

4- V. İ. Lenin, "Ekim Devrimi Üzerine", Çev. Derya Hazal, 14 Ekim 1921.

5- V.İ. Lenin, "Demokrasi ve Devrim Üzerine", Çev. Muzaffer Erdost, 23 Aralık 1918.

6- Fikret Kızılok, "Gecenin Tam Üçünde", 1993.

7- Turgut Uyar, "Geyikli Gece", 1984.

8- N. Hikmet, "Kışlık Saray", 1939, İstanbul Tevkifhanesi.

9- Aleksandra Kollontay, "Şanlı Ekim Devrimi Günlerinde Savaşan Kadınlar", İngilizce'den Çev. K. Efram, Kasım 1927.

10- H. Fırat, "Ekim Devrimi ve Devrimin Partisi" Büyük Devrimin Aynasında Parti Davası, Bölüm I, EKİM, Sayı:180-182, Kasım 1997.

11- V. İ. Lenin, "Proleter Devrim ve Dönek Kautsky", 9 Ekim 1918.

12- H. Fırat, A.g.e.

13- Alexander Pope, "Elois'den Abelard'a", 1717.

14- N. Hikmet, "Türkiye İşçi Sınıfına Selam", 12

Bu kavga senindir, bu kavgada 'sen de varsın!'

Emperyalistler, Ortadoğu'yu kan gölüne çevirme çabalarını tüm hızıyla sürdürüyorlar. ABD emperyalizmi, bizzat kendi eliyle yarattığı IŞİD'i yok etme bahanesiyle bölgeye yönelik yeni bir saldırı süreci başlatmış bulunuyor. IŞİD çetesi kadınları köleleştirip, çocukları katlederken, toplu katliamlar yaparken suskunlukla izleyen ABD ve işbirlikçileri, şimdi bölgedeki egemenlik kavgasında üstünlük alanı yaratmak için IŞİD'e karşı sözde bir savaş başlattı. Biz bu aynı yalanı Afganistan ve Irak işgallerinde de duymuştuk. Buradan da anlaşılabilir ABD'nin Ortadoğu üzerindeki politikaları. Onların derdi halkları savunmak değil, o bölgedeki yatırımlarını, karlarını ve işbirlikçilerini savunmaktır.

Bugün emperyalizmin kısılcında varlık yokluk mücadelesi yürüten Kobanê halkları da IŞİD çetelerine karşı verdikleri insanlık mücadelesini sürdürüyorlar. Tüm engellemelere ve baskılara rağmen, Kobanê'de her geçen gün IŞİD'e darbe üzerine darbe vurulmakta, emperyalistlerin kaleleri birer birer yıkılmaktadır. Kürt, Arap, Ezidi, Türkmen ve diğer bölge halkları, aralarındaki uyuşmazlıkları mücadele içinde yenmişlerdir. Ve yalnız kendilerini değil insanlığı tehdit eden IŞİD vahşetini birlikte geriletmektedirler.

IŞİD Ortadoğu'yu kan gölüne çevirirken, Ortaçağ karanlığını aratmayan uygulamaları da beraberinde getiriyor. Pazarlarda köleler satılıyor, kadınlar evlerine hapsediliyor. Dünya siyasetinde devam eden bu gericileşme, Türkiye'de de AKP eliyle yansımalarını sürdürüyor. On iki yıldır biz öğrencilere hiçbir şey vaat edemeyen AKP hükümeti, bu sene de eğitimdeki gerici ve baskıcı icraatlarını sürdürüyor. İmam hatipleri ortaokullara kadar indirip birçok öğrencinin naklini zorla buralara yaptırıyor.

Eğitimde ticarileşme Ortadoğu'da katliam!

AKP hükümeti neo-liberal politikalar ekseninde devlet okullarında okuyan öğrencileri sırtından atıp özel okullara göndermek için çabalıyor. Arkadaşlarımızı, oturduğu yerden kilometrelerce uzak okullara gitmek zorunda bırakıyor. Bu sene on binlerce

öğrencinin özel okula geçmesi için verilen teşvik primi, kamu eğitiminin geliştirilmesi veya yeni okullar açılması için kullanılabilir. Aksine, sermayedarlar yalnızca parası olanı okutmanın derdindedirler. Eğitim gibi bir temel haktan rant sağlama peşindedirler. Milli savunma adı altında emperyalist savaşa aktarılan bütçe ise eğitime harcananın neredeyse iki katıdır. Peki bu bütçe nereye gidiyor? IŞİD çetelerinin kullandığı mermilerin birçoğunun Türkiye'den gönderildiği artık biliniyor. Geçtiğimiz senelerde sınırda yaşanan "TIR krizi" ise bölge halklarına yönelik gerçekleştirilen katliamlara Türk sermaye devletinin de ortak olduğu gerçeğini net bir şekilde gözler önüne sermişti.

Bizlerin eğitimine ayrılması gereken bütçe bugün savaşlarda kullanılıyor. Cebimizden çıkan paralar, savaşa değil eğitime harcanmalıdır.

Susmayacak, izlemeyecek, suça ortak olmayacağız!

Tüm dünyada bu olaylar yaşanırken gençliğin bu tabloya kayıtsız kalması mümkün müdür? Yerinden asla sökemecekleri bir vicdanımız olduğu sürece değildir! Bugün birçok arkadaşımız tehlike çanlarının kendileri için çaldığının farkında olmayabilir, görece rahat yaşamlarına devam etmekte ısrar ediyor da olabilirler. Ancak emperyalist barbarlık bugün bizlerin yaşam alanlarını büyük bir yıkıma uğratmakta, geleceğimizi tehdit etmektedir.

Biz gençliği ve işçi sınıfını bekleyen yeni saldırılar da ayrıca kapıdadır. Emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye, elemeci, rekabetçi, piyasacı eğitim sistemine karşı verilen mücadelede biz varız, sen de varsın!

Haziran Direnişi'nde oldukça iyi gördük; birey olarak bir hiç, fakat bütün olarak her şeyiz.

İşte bizlere yöneltilen saldırıları yenmenin yolu da bu olacaktır; örgütlenelim, emperyalizmi ve sömürü düzenini birlikte yeneelim!

(Liselilerin Ses'i'nin, Kasım 2014 tarihli 62. sayısından alınmıştır...)

Polis okul bastı

Mersin'de AKİB Zafer Çağlayan Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'ne giden sivil polisler terör estirdi.

Bir öğrenciyi araması olduğu bahanesi ile gözaltına alan polisler, diğer öğrencilerin tepki göstermesi üzerine havaya ateş açtı. Polisin açtığı ateş sebebiyle okulda büyük panik yaşandı.

Mersin'de merkezde bulunan Akdeniz ilçesindeki AKİB Zafer Çağlayan Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'ne giden 3 sivil polis, ismi açıklanmayan bir öğrenciyi gözaltına almak istedi. Durumu öğrenen diğer öğrenciler ise arkadaşlarının gözaltına alınmasına tepki gösterdi. Polis öğrencilerin attığı taşları bahane ederek, silahına davrandı ve havaya ateş açtı. Birçok kez ateş eden polis daha sonra gözaltına aldığı öğrenciyle birlikte hızla okul önünden uzaklaştı.

Polis terörüne tepki gösteren öğrenciler daha sonra yol kapatma eylemi yaptı. Olay üzerine okula sevk edilen polis ekipleri öğrencilerin eylemini engellemeye çalıştı. Bunun üzerine öğrenciler ile polis arasında arbede yaşandı. Okul yöneticileri gerginliği engellemeye çalışarak öğrenciler ile birlikte okul bahçesine girdi.

Polisin açtığı ateş sonucunda okul önünde birçok boş mermi kovani bulunurken, polis, okul çevresini abluka altına aldı.

"Zorunlu din dersine hayır!"

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD), "zorunlu din dersine hayır" talebiyle 2 Kasım Pazar günü Adana'da oturma eylemi gerçekleştirdi.

İnönü Parkı'nda yapılan basın açıklamasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylemde basın metnini PSAKD Adana Şube Başkanı Güneş Aslan okudu. Oturma eylemi sırasında yapılan konuşmalarda da temel hak ve özgürlükler temelinde zorunlu din derslerine hayır denmesi gerektiği belirtildi.

Eylemde "Zorunlu din dersine hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Ceza kesmedi ihraç ettiler

23 Kasım 2013'te Trabzon'a gelen dönemin başbakanı ve AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın konvoyuna yumurta attığı ve hakaret ettiği iddiasıyla hakkında soruşturma açılan eğitim emekçisi Seçil Esmannur Erdem meslekten ihraç edildi.

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın Başbakanlığı döneminde, Erdoğan'ın konvoyuna yumurta attığı ve hakaret ettiği iddiasıyla yargılandığı mahkemece 7 bin 80 lira para cezasına çarptırılan 42 yaşındaki eğitim emekçisi Seçil Esmannur Erdem hakkında Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) Yüksek Disiplin Kurulu'nca (YDK) sürdürülen soruşturma tamamlandı.

17 yıllık eğitim emekçisi Erdem hakkında oy birliği ile meslekten ihraç kararı çıktı. Erdem, geçirdiği idari soruşturma kapsamında bir süre açığa alınmış, ardından tekrar göreve başlamıştı.

Ankara DLB'den coşkulu Oğuzhan Çalışkan buluşması!

Ankara Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Filli Boya'da yaptığı staj sırasında iş cinayetine kurban giden Oğuzhan Çalışkan'ın adını verdiği buluşmayı 2 Kasım'da gerçekleştirdi. Etkinlik Mamak'tan Dikmen'e Batıkent'ten Sincan'a kadar Ankara'nın pek çok farklı noktasından liseliyi buluşturdu.

Devrimci bir atmosferin hakim olduğu salonda Alaattin Karadağ, Hatice Yürekli, Ümit Altıntaş ve Habip Gül'ün fotoğraflarının bulunduğu, karanfiller ve mumlar ile bezeli bir devrim şehitleri köşesi ile "Yolumuz İşçi Sınıfının Yoludur" şiarlı DLB pankartı kullanıldı.

Açılış konuşmasını Kobanê'de şehit düşenler şahsında tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu izledi. Ardından okunan şiirlerden sonra "Ya sosyalizm ya barbarlık" isimli belgesel gösterimi yapıldı.

Kapitalizm gençliğe geleceksizlik dayatıyor

İlk sözü Alaattin Karadağ üzerine bir konuşma ile etkinliğe katkıda bulunan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) temsilcisi aldı. Ardından DLB temsilcisi söz alarak emperyalist savaşlar ve bunalımlar döneminde liselilerin mücadelesi, staj sömürüsü ve kapitalist düzenin geleceksizliği üzerine konuşma yaptı. Tüm liselileri DLB saflarında mücadele etmeye

çağırarak sözlerini bitirdi.

Bir DLB'li de kürsüye çıkarak, Kobanê'de İŞİD'in katliamlarına karşı direnen Kürt halkının ve ezilen tüm halkların mücadelesine sahip çıkılması gerektiğini vurguladı.

Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu da direniş türkülerini, Kürtçe ve Türkçe ezgileriyle Oğuzhan Çalışkan buluşmasına devrimci sanatı taşıdı. Yoğun etkinlik programına 10 dakika ara verildikten sonra Mamak'tan liseliler rap şarkılarını seslendirmek üzere sahne aldı. Söz ve müzikleri kendilerine ait olan, kapitalizmi teşhir eden ve isyana çağıran ezgilerini coşkulu şekilde seslendiren rapçi liselilere salonda yumruklarını kaldırarak eşlik eden devrimci liselilerin ilgisi büyüktü.

Ardından bir meslek liseli devrimci söz aldı. Her gün okulda ve staj adı altında sermayeye ücretsiz iş gücü olarak sunuldukları iş yerlerinde, fabrikalarda, atölyelerde sömürüye maruz kalan meslek liselilerin bugün işçi sınıfıyla aynı kadere sahip olduğunun altını çizdi.

Bir DLB'li de Kürt halkına ve Rojava'ya yönelik sömürgeci planları teşhir etti. Konuşmaların ardından serbest kürsüye geçildi ve salondaki liseliler özgürce fikirlerini ifade etmek üzere kürsüde söz aldılar. Etkinlik mücadele alanlarında yeniden buluşma çağrısı ile sonlandırıldı.

Liselilerin Sesi / Ankara

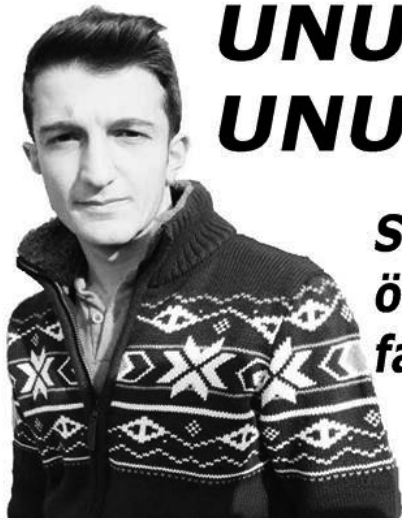
İzmir'de Gençlik Kültür Evi açılıyor!

İzmir'de Gençlik Kültür Evi "Yeni Bir Dünya, Yeni Bir Kültür" şiarıyla kapılarını açıyor.

Bu kapsamda her cuma gerçekleştirilen film atölyesinin yanı sıra başlangıç atölyeleri için çalışmalar başlanıyor.

"Tiyatro, Ritim, İngilizce, Halk Oyunları, Marksist Yöntem ve Kapital okuma" atölyeleri için kayıtlar alınmaya başlandı. Her gün açık olan Gençlik Kültür Evi, öğrenci ve işçi gençliğe "kapitalizmin bireyci ve yoz kültürüne karşı birlikte üretelim birlikte paylaşalım" diyor.

Adres: 1468. Sok Alsancak / İzmir (Alsancak Gar civarı)

UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!

Stajer öğrenci Oğuzhan Çalışkan'ın ölümünün 100. gününde FİLLİ BOYA fabrikası önündeyiz!

14 KASIM CUMA 17.00

Gebze'de lise meclisi toplandı

Bir süredir çağrısı yapılan Devrimci Liseliler Birliği (DLB) Gebze Lise Meclisi toplantısı 2 Kasım'da gerçekleştirildi. Staj sömürüsü ve Kobanê direniş gündeminin öne çıktığı meclis toplantısına Oğuzhan Çalışkan'ın annesi, babası ve kardeşi de katıldı.

Staj sömürüsünün kapsamı üzerine gerçekleşen kısa sunumun ardından Oğuzhan Çalışkan'ın ailesi söz alarak Filli Boya'da gerçekleşen kazanın nasıl gerçekleştiğini anlatarak Filli Boya patronlarının yaptığı alçakça açıklamaların suçlarını

örtemeyeceğini ifade ettiler. Oğuzhan Çalışkan'ın annesi Dilek Çalışkan, Filli Boya patronunun duvar yazılamalarından rahatsız olduğunu ve yazılamaları sildirdiğini fakat tekrar yazılamalar yapıldığını söyledi. Tekrar silinmesi durumunda ise tekrar yazılacağını ifade ederek Filli Boya patronunun yakasının bırakılmayacağını söyledi. Oğuzhan'ın ölümünün ardından 3 ayın geride kaldığı ve 100. günün yaklaşması nedeniyle, 100. günün eylemlere konu edilmesi fikrine varıldı.

DLB'liler staj sömürüsüne karşı çalışmaların devam ettirilmesi ve her okula özgü bir şekilde sorunların gözlemlenerek çeşitli araçlarla çalışmalar yürütülmesi gerektiğini ifade ettiler. Ardından ise kısa bir ara verildi.

Aranın ardından ise emperyalist savaş ve saldırganlık üzerine kısa bir sunum gerçekleştirildi. İŞİD çetesine yönelik ABD bombardımanının ve silah yardımının Kürt halkı içinde Amerikancılığı aşılama tehlikesi olduğu ve buna karşı etkin bir şekilde Kürt halkıyla dayanışmanın örgütlenmesi vurgulandı. Bir süredir yürütülen "savaşa değil eğitime bütçe" imza kampanyasına devam edilmesi ve Kobanê'ye göndermek üzere kıyık eşya toplanması kararlaştırıldı. DGB 1. Genel Kurulu, Erdal Eren'in ölüm yıldönümü üzerine de tartışma yürütülerek, 16 Kasım tarihinde "Oğuzhan Çalışkan Liseli Buluşması" gerçekleştirilmesi ve yerel yayın çıkarılması kararlaştırıldı.

Liselilerin Sesi / Gebze

Kadınlar gericiliğe ve şiddet karşı direniyor!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü yaklaşıyor. Emekçi Kadın Komisyonları tarafından bu mücadele günü çeşitli eylem ve etkinliklerle işlenecek, dünyada ve ülkede yaşanan gericiliğe ve şiddete karşı direniş çağrısı yükseltilecek.

Bu yılın 25 Kasım'ını dünyada ve Türkiye'de gericiğin tırmandırıldığı, şiddetin ve sömürünün giderek arttığı koşullarda karşıyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin hükmünün sürdüğü her coğrafyada farklı biçimlerde yaşansa da gericiğin ve şiddetin hedefinde kadınlar olmaya devam ediyor. Zira bu sistem sürekli şiddet ve gericilik üretmektedir. Bunun son örneği emperyalist politikaların besleyip büyüttüğü son dönemin en vahşi ve gerici yapılanması IŞİD çetelerinin yaptıklarıdır. Ezidi, Kürt, Türkmen... IŞİD çeteleri işgal ettikleri yerlerde kadınları ve çocukları kaçırmakta, tecavüz etmekte ve para karşılığı köle olarak satmaktadır. IŞİD'in dayatmak istediği yaşamda kadınlara sünnet uygulamasından çocuk yaşta evlendirilmeye kadar gericiğinin tüm boyutları bulunmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin gericilik tablosunun bir diğer yanında ise Nijerya'da Boko Haram çetelerinin sıklıkla yaptıkları gibi köylerden kadınları ve çocukları kaçırmaları, köle haline getirmesi vardır. Diğer bir yanında ise İran'da Reyhane Cebbari'nin kendine tecavüze yelteneni öldürdüğü için idam edilmesi, "milli voleybol maçı" izlemek istediği için "İslamcı rejim adaleti"yle Gonca Gavami'nin tutuklanması bulunmaktadır. Ortadoğu'da yaşanan emperyalist müdahale sonucu göçe zorlanan, savaşın tüm olumsuz sonuçlarını katmerli bir şekilde yaşayan Suriyeli kadınları da bu gericilik tablosuna eklemek gerekir.

Buna dünya kadın nüfusunun %10'unun tecavüze maruz kalmasını, dünya üzerinde her ırk ve ülkeden dört aileden birinde aile içi şiddetin görülmesini, dünyada her yıl 10-12 milyon kız çocuğunun erken yaşta evlendirilmesini, mültecilerin yüzde 80'inin kadınlar ve çocuklardan oluşmasını ekleyebiliriz. Daha pek çok örnek bu gericilik tablosunda bulunmaktadır.

Bakırköy'de devrimci faaliyet

Küçükçekmece DLB ve EKK, Bakırköy'de gerçekleştirdiği faaliyetlerle mücadele çağrısını sürdürdü.

Küçükçekmece Devrimci Liseliler Birliği (DLB) "emperyalist savaşa değil eğitime bütçe" talebi ile başlattığı imza kampanyası için çalışmalarını sürdürüyor.

2 Kasım'da Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda açılan standda "emperyalist savaşa değil eğitime bütçe" talebi ile imza toplandı. Ayrıca *Liselilerin Sesi* ve *Kızıl Bayrak* satışı yapıldı. Faaliyet boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarında sermaye devletinin Kobanê'de yaşanan savaşta oynadığı rol teşhir edildi.

AKP politikaları gericiği ve şiddeti körüklüyor!

Türkiye'de ise gericilik giderek artmakta, kadına yönelik şiddet tüm boyutlarıyla yaşanmaktadır. IŞİD çetelerini "öfkeli kalabalık" olarak tanımlayan AKP iktidarının bu 'anlayışlı' tavrının gerisinde aynı gerici toplum hayalleri bulunmaktadır. Kuşkusuz ki bu çetelere verdiği her türden destek ile AKP, IŞİD'in kafa kesme, tecavüz ve insan ticareti gibi insanlık suçlarının da ortağıdır.

Öte yandan Türkiye gerçekliğine bakıldığında giderek karanlığa bürünen bir tablo görülmektedir. Bu tabloda Türkiye'de kadına yönelik şiddetin son 10 yılda 14 kat arttığı, ortalama olarak her 3 evlilikten birinin çocuk yaşta yapıldığı, bu şekilde erken evlilikte Türkiye'nin Avrupa ikinciliği unvanı aldığı gerçeği vardır. Başbakanlık Aile Araştırma Kurumu'nun verilerine göre Türkiye'de ailelerin % 34'ünde fiziksel şiddet, % 53'ünde sözlü şiddet uygulandığı belirtilmektedir. Bu ülkede aile içi suçların % 90'ı kadına karşı işlenmektedir. Kadınların yüzde 20'si okuryazar olmadığı gibi, eğitim görebilen 100 kadından sadece 2'si yüksek öğrenim yapabilmektedir. Bir yanda kadınlar resmi işsizlerin yüzde 37'sini oluştururken, işçi kadınlar düşük ücretlerle, güvencesiz işlerde çalışmaktadır. Kadınların yüzde 40'ı görücü usulüyle evlendiği, yılda 2 bin 500 kadın anne olmak isterken yaşamını yitirdiği Türkiye'de kadınların yüzde 35,6'sı bazen yüzde 16,3'ü sık sık aile içi tecavüze uğruyor. Aşırı kâr güdüsüyle iş cinayetlerinde ölen kadınlar yanı sıra ataerkil kültürün sonucunda katledilmeye devam ediyor. Özetle Türkiye'de şiddet fiziksel, cinsel, ekonomik ve psikolojik tüm boyutlarıyla yaşanmakta ve giderek tırmanmaktadır.

Kadınların kaç çocuk sahibi olacağı, nerde, nasıl kahkaha atacağı, kızlı-erkekli kalmaları gibi şeylere kafa yoran devlet ve hükümet yetkilileri tabii ki kadına yönelik şiddeti engelleme gibi bir kaygı taşımamaktadır. Türkiye gerçekliğinde AKP gericiğinin politikaları ile kadına yönelik şiddet körüklenirken

IŞİD terörüne ve emperyalizme karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" mücadelesini büyütme çağrısı yapıldı.

Emekçi kadınlar mücadeleye çağırdı

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu da 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü hazırlıkları kapsamında, Bakırköy'de bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

Ajitasyon konuşmaları eşliğinde gerçekleştirilen bildiri dağıtımında "Gericiliğe karşı savaştayız! Sömürüye karşı kavgadayız! Şiddete karşı mücadeleyiz!" denildi. Kadına yönelik her türlü şiddete karşı mücadele çağrısı yapıldı. Dağıtım boyunca pek çok kişi ile sohbet edildi ve 25 Kasım kapsamında gerçekleştirilecek eylem ve etkinliklerle ilgili bilgi verildi.

Kızıl Bayrak / Bakırköy

bir yandan da gerici toplumsal yaşam dayatmaları devam etmektedir. Bunun son örnekleri Esenler'deki bir okulda karma eğitimin kaldırılarak, "İslam ahlakı" gerekçesiyle kız ve erkek öğrencilerin eğitimlerinin ayrılması olmuştur. Diğer yandan AKP'li vekiller ve Diyanet İşleri Başkanı fırsat buldukça imam nikâhının resmîleşmesini dillendirmeye başlamıştır. Örnekler çoğaltılabilir. Bunlar bile 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü'ne nasıl bir gericilik ortamında girdiğimizi özetlemektedir.

Direniş özgürleştiriyor!

Dünyada ve ülkede gericilik ve şiddet tablosu böyleyken, kuşkusuz ki bu gericiliğe ve şiddete karşı geliştirilen direniş örnekleri ise bu yılki 25 Kasım eylem ve etkinliklerimizin ana gündemi olacaktır. Başta Kobanê'de olduğu gibi cephe, Haziran Direniş'i'nde olduğu gibi barikatlarda, eylem alanlarında ya da Greif'te olduğu gibi grev ve işgallerde mücadele içinde özgürleşen kadınların sesi 25 Kasım'da yankılanacaktır.

25 Kasım mücadele gününün tarihsel mirası da budur. Zira bugünde simgeleşen Mirabel Kardeşler yani Kelebekler (*) verdikleri özgürlük mücadelesi içinde katledildiler. Bu nedenle bu yılın 25 Kasım'ı Kelebekler'in mücadelesini eylem alanlarına taşıdığımız bir gün olmalı, tarihsel anlamına uygun bir şekilde ele alınmalıdır. 25 Kasım'a hazırlık çalışmalarını ise işçi ve emekçi kadınlara şiddetin ve gericiğinin olduğu her yerde direniş büyütme, mücadele ve örgütlenme çağrısı olmalıdır.

*25 Kasım, Latin Amerika'da Dominik Cumhuriyeti'nde, Trujillo diktatörlüğüne karşı özgürlük mücadelesini yükselten Mirabel Kardeşler'in (Patria, Minerva ve Maria) egemenlerce tecavüz edilerek katledildiği tarihtir. Özgürlük mücadelesi veren bu üç kız kardeşten birinin kod adının "Kelebek" olmasından dolayı "Kelebekler" adıyla anılırlar ve katledildikleri 25 Kasım tarihi, Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda alınan bir kararla "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" olarak kabul edilir.

Kendi destanımızı yazalım...

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü'nde, bizlere dayatılan bütün baskılara isyan ederek sesimizi yükseltelim.

Kadın insanlığın anası, insanlığı namusu. Kadın için bir çok kalıp var aslında; oysa kadın yalnızca kadındır, bireydir, insandır.

Hani bir söz var: "Cennetiniz sizin olsun. Ben annemi ağlarken de gördüm, gülerken de" diye. Anaların gözyaşı hiç dinmiyor ki. Şiddetin hangi yönünden bahsetmeli. Kadın; evde, işte, okulda, otobüste, sokakta her yerde şiddete maruz kalıyor.

Toplumun en küçük yapısı olan aile kurumunda başlıyor önce kadına yönelik şiddet, üstelikte çocukluk yaşlarında. Sırf kadın olduğu için ev işlerini yapmayı öğrenmeli, erkeğe hizmet etmeli. Çünkü bu kadının, kız çocuğun görevi. Baskılar altında okumaya devam ederse okur yoksa erken yaşta evlendirilir. Aile içerisinde kadına biçilen değer ve sunulmaya çalışılan hayat budur. Kadının istekleri, hayalleri ve kendi yaşam biçimi olamaz asla. Toplum kadın için ne düşünüyorsa o olur. Halen başlık parası ile evlendirilen kadınlar var. Boşandı için çevresi tarafından kötü gözle bakılan

kadınlar var. Çünkü kadın dediğin eşinden boşanamaz. Ölene kadar ev içindeki şiddete dayanmalı, sabretmeli ama asla boşanmamalı. Kendisi için yeni bir hayat kuramaz, kurmaya kalksa bile eski eş tarafından öldürülür. Tecavüze uğrasa da susmak zorunda kalır. Ailesinden, çevreden utanır, yaşadığı dehşeti asla dışa vuramaz.

Bu yazılanların birçoğu aslında hepimiz için bilindik, yabancı olmadığımız hikayeler. Biz kadınlar artık hikayelerle oyalanamayacak kadar acılı ve öfkeliyiz bu düzene. Artık kendi kalemimizle kendi gerçeğimizi, kendi düşlediğimiz hayatı yazmak için örgütlenip mücadele etmeliyiz. Kendi destanımızı ancak alanlarda, meydanlarda mücadele ederek, hak arayarak yazabiliriz. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü'nde bütün kadınlar alanlarda bizlere dayatılan bütün baskılara isyan ederek sesimizi yükseltelim.

Ümraniye EKK'dan bir işçi

İktidar hırsı Macbeth'i yasakladı

Gerici AKP iktidarının sanata yönelik düşmanca uygulamaları devam ediyor. Birçok sanat kurumuna gerici kadrolarını yerleştiren iktidar, Fazıl Say'ın eserlerinin ardından Shakespeare'in Macbeth oyununu da engelledi.

"Macbeth ve Lady Macbeth, iktidar basamaklarını zalim adımlarla çıktıkça bir yandan da kendi yıkımlarını hazırlamaktadırlar" sözleriyle tanıtılan oyunun, DT Genel Müdürlüğü'nden gelen ani bir emirle kaldırılmasının kamuoyuna yansımaları üzerine 'apar topar' açıklama yapıldı.

Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü tarafından yapılan açıklamada, konu üzerine yayınlanan haberlere 'spekülatif' suçlamasında bulunularak, "Uzun yıllar Devlet Tiyatroları'nın repertuarında bulunan Shakespeare'in 'Macbeth' isimli oyununun kaldırılması gibi bir durum kesinlikle söz konusu değildir" ifadeleri kullanıldı.

Emekçi kadınlar 25 Kasım'a çağırıyor

Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü çağrılarını emekçilere ulaştırıyor.

EKK, 1 Kasım'da Avcılar Marmara Caddesi'nde stand açmaya hazırlanırken, Ülkü Ocakları'ndan geldiğini söyleyen bir grup faşist "Burada stand açmanıza izin vermeyeceğiz. 1 saat içinde geldiğimizde standınız burada olmayacak" diyerek tehditler savurdu. Faşistler gereken yanıt verilerek gönderildi.

Daha sonra stand açılıp 'Vardık, varız, varolacağız' başlıklı, 25 Kasım'a çağırın bildiriler dağıtıldı. Yaklaşık 1.5 saat boyunca bildiri dağıtımları ve ajitasyon konuşmaları ile çalışma devam etti. Faşistlerin tehditlerini duyup gelen Halkevi üyeleri de destek olmak için bir süre standda bekledi.

Kızıl Bayrak / Avcılar

İSİG Kadın Meclisi'nden açıklama

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Kadın Meclisi, 31 Ekim'de Isparta'da yaşanan işçi katliamı ile ilgili açıklama yaptı. 2014 yılının ilk on ayında 322 işçinin işe giderken ya da gelirken iş cinayetine kurban gittiği belirtilen açıklamada, bunlardan 94'ünün tarım emekçisi olduğu belirtildi.

İş cinayetlerine kurban giden kadın işçilere dair de bilgi verilen açıklamada, 2014 yılının ilk on ayında, 64'ü tarım emekçisi olmak üzere 101 kadın işçinin can verdiği belirtildi.

İSİG Kadın Meclisi açıklamasında şu ifadeler yer verildi: "Ataerkil ve sınıfsal ilişkiler çelişkisinde tarımda kadın emeği bu sektördeki ucuz ve güvencesiz emeği oluşturmaktadır. Tarımda ücretsiz aile işçisi veya mevsimlik işçisi kadınlar her türlü sosyal güvenceden yoksun çalışmaktadır.

Mevsimlik tarım işçisi kadınlar işçi sağlığı ve iş güvenliğinden yoksun... En çok yollarda savrulmuş ölen tarım işçileri, boğulma, zehirlenme, traktör altında ezilme gibi nedenler yüzünden de canlarını kaybetmektedir...

Artık yeter... Biz kadınlar olarak iş cinayetlerine karşı tepkimizi örgütlü olarak ortaya koyacağız ve mücadelemizi büyüteceğiz..."

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/44 * 7 Kasım 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 **Fatih / İstanbul**

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Eugene Pottier ve dünya işçi sınıfının marşı: Enternasyonal

Marx'ın deyimiyle tüm toplumların tarihi sınıf savaşımının tarihidir. Bu sınıflı toplumlar var olduğundan beri böyle gelmiştir. Spartaküs köle sahiplerine, Bedreddin sömürücü Osmanlı devletine karşı savaşmıştır. Bugün ise işçi sınıfı sermaye sınıfına karşı emeğin özgürleşmesi için mücadele vermektedir.

Yengilerle ve yenilgilerle onlarca savaş verilmiştir ve veriliyor. İşçi sınıfı tarihinde bir kilometre taşı olan Paris Komünü bu muzaffer mücadele örneklerinin en önemlilerindedir. 71 gün süren Komün, birçok işçi eyleminde olduğu gibi işçi sınıfının yaratıcı bilincinin açığa çıkmasını sağlamış; askeri, sanatsal birçok alanda işçi sınıfının neleri başarabileceğini canlı bir şekilde göstermiştir.

Enternasyonal Marşı'nın sözlerini yazan Eugene Pottier Komün barikatlarında kendi sınıfının iktidarı için savaşmış bir militandır. Pottier 12 yaşından itibaren işçilik yapmaya başlayan biriydi. Sandık yapımı işi yapan babasının yanında başladığı işçilik yaşamı kâğıt işçiliği ve ayakkabı tamirciliği ile devam etmiştir. Pottier'e Enternasyonal Marşı'nı yazdıran, sömürü düzeninin ta kendisidir. Kendi sınıfının temsilcisi olmayı mücadele alanlarında layığı ile yerine getiren devrimci işçi Pottier, burjuvazinin sanat-edebiyat anlayışına karşın şiirler yazmıştır. İşçi sınıfının sadece sermaye için üreten değil, kendi iktidar mücadelesi uğruna bütün yeteneklerini seferber edebileceğini yaşamı ile kanıtlamıştır.

Bu kanıt kristalize bir şekilde kendini Enternasyonal Marşı olarak göstermiştir.

Bir savaş çağrısı: Enternasyonal

*İsyan ateşini körükle
Zulmü rüzgâra savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur
Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonal kurtulur insanlık*

İşçi sınıfının uluslararası marşı olan Enternasyonal, işçi sınıfını birtakım demokratik hakları için mücadele saflarına çağırmakla yetinmemiş adeta sınıfı iktidara çağırmıştır. Bu yönü ile sınıfı devrim için sınıf savaşına davet eder niteliktedir. Bu marş "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarının sanatsal bir dilde ifadesinden başka bir şey değildir. Savaş içerisinde doğan bir savaş çağrısıdır.

Marşın bu niteliği SSCB'nin onu 'ulusal marş' olarak kabul etmesini sağlamıştır. 1917-1941 yılları arasında SSCB marşı olarak kullanılmıştır.

Pottier'in Enternasyonal'i, Avrupa'da ve dünyanın birçok yerindeki komünist partilerin kongrelerinde ve kitlesel etkinliklerinde, komünist enternasyonal toplantılarında, şenliklerde, kavgada yitirdiğimiz devrimcilerin cenazelerinde kitlesel bir şekilde söylenmektedir. Türkiye'de de sınıf devrimcileri etkinliklerinde bu marşı hep bir ağızdan söylemektedirler.

Onlarca dilde söylenen bu marşı yaratan Eguene Pottier, müziğini yapan ise Pierre Degeyter'di. Bu devrimcileri yaratan ise Komün'deki savaş barikatlarıydı. Lenin'in de bir makalesinde andığı Pottier, 6 Kasım 1887'de Paris'te Lariboisière Hastanesi'nde hayata gözlerini kapadı. Cenazesi 9 Kasım'da binlerce kişinin katılımıyla kaldırıldı. "Yaşasın Komün!" sloganlarıyla ve yer yer polisle çatışmalarla Pottier'in cenazesi Père-Lachaise Mezarlığı'na getirildi.

Pottier, 6 Kasım'da ölse de ardında yüzlerce yıl yaşayabilecek nitelikte bir eser bıraktı. Kongrelerden cezaevi direnişlerine, işçi eylemlerinden barikat savaşlarına kadar sermayeye meydan okumanın nağmesi olan marşımız, Pottier'in sınıf bilinçli beyninden çıktı. Ve yine kendisi gibi sınıf bilinçli devrimci işçiler tarafından kızıl bayraklar eşliğinde bir savaş çağrısı olarak haykırılmaya devam edecek. Enternasyonal Marşı yüzlerce yıl söylenmeye devam edecek, Pottier de eseriyle beraber yaşamaya...

F. Deniz

ENTERNASYONAL

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hincımız volkan
Bu ölüm-dirim kavgası

Yıkalım bu köhne düzeni
Biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra herşey biziz

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonal'le
Kurtulur insanlık

Tanrı, patron, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır

İsyan ateşini körükle
Zulmü rüzgarlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonal'le
Kurtulur insanlık

Hem fabrikalar, hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Tufeyliye tanımayız hak
Herşey emeğin olmalı

Cellatların döktüğü kan
Birgün onları boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonal'le
Kurtulur insanlık

Söz: Eugene Pottier (Paris 1871)
Müzik: Pierre Degeyter (1888)